

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 64 / 15 Ekim 1988 / 2.50 DM

"Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık"

Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nden PKK'li savaş esirleri Muzaffer AYATA, Rıza ALTUN ve Sabri OK gazetemize ulaştırdıkları mektuplarında, Partimizi ve Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşı hedef alan provokasyonu mahkum ediyor, ezilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

"Partimiz, Başkan APO gibi bir öndere sahip olduktan sonra, Partimize Apocu bilinç ve kararlılık egemen çizgi olduktan sonra, alt edemeyeceğimiz hiçbir zorluk olmayacaktır. Can telaşıyla azgınlaşan halk ve Parti düşmanları, önderliğe saldıran hırçın ve kirli, ama her türden yıkıcı, bozguncu ve komplocu ihanet güruhu, Partimizin Bolşevik demir yumruğu altında ezilmeye mahkumdur..."

12. SAYFADA

GÜZ EYLEMLİLİĞİ BÜTÜN KÜRDİSTAN'DA SÜRÜYOR

BEYTÜŞŞEBAP'A BASKIN: 19 KORUCU SİLAHSIZLANDIRILDI

Uludere, Şırnak ve Beytüşşebap'ta çatışmalarda 1 subay, 12 asker öldürüldü.

KARS VE DERSİM'DE DÖRT KARAKOLA BASKIN DÜZENLENDİ

Viranşehir'de bir askeri araç, ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürülerek içindekilerle birlikte imha edildi.

HABERLERİ 3. SAYFADA

Polis ve asker saldırdı: 30 tutuklu yaralı

BURSA CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Cezaevleri üzerinde baskıların yoğunlaşması ile birlikte, tutuklular yeniden direnişe geçmeye başladılar. Cezaevlerine dayatılan yeni tüzük hükümleri ile birlikte, tutukluların elde etmiş olduğu hakları alınmakla kalınmıyor, aynı zamanda öncekinden daha sert faşist yasalar uygulamaya konulmak isteniyor. Genelgenin durdurulduğu açıklanmasına rağmen, uygulanmak istenen tüzük hükümleri daha sert yasaları öngörüyor.

Eylül ayı sonunda, Bursa cezaevinde tutukluların koğuşları zor kullanılarak değiştirilmek istendi. Tutuklular üzerinde yeni tüzüğü uygulamanın bir başlangıcı olan bu koğuş değiştirme dayatmasına karşı PKK'li savaş esirleri ve tüm sol tutuklular karşı çıktılar. Uygulamayı hayata geçiremeyeceğini gören faşist cezaevi yönetimi polis ve askerleri cezaevine saldırttı.

Olay, 30 Eylül günü meydana geldi. Asker ve polisler gözyaşartıcı bomba, silah ve joplarla tutukluların üzerine saldırdılar. Saldırıda Hasan Fikret Ulusoydan, Dursun Büyükbaş, Sait Özdemir, Hürriyet Şendemirci ve Mahmut Altıntaş aldı tutukluların ağır yaralandıkları bildirilmektedir. Bunların yanısıra 25 tutuklu ise hafif olarak yaralandı. Durumu ağır olan tutuklular başlangıçta hastaneye kaldırılmak istenmedi. Tutukluların zorlaması sonucu ancak hastaneye kaldırıldılar.

214 tutuklu, üzerlerinde uygulanan baskıları protesto etmek için süresiz açlık grevine başladı. Hala devam eden açlık grevi, baskılara son verilinceye kadar devam edecektir. Faşist cezaevi yönetimi, tutukluları eylemlerinden vazgeçirtmek için yeni uygulamalara başvurmaya başladı. 80 tutukluyu disiplin cezasına vermekle tehdit ederek, eyleme engel olmaya çalıştı.

Tüm baskı ve oyunlar karşısında tutuklular, toplu olarak açlık grevini sürdürmekteler. İstekleri kabul edilene kadar da devam ettireceklerini açıkladılar.

Ayrıca, Antep cezaevinde de PKK'li savaş esirlerine polis ve jandarmanın saldırdığı ve Ali Güngör adlı devrimcinin yaralı olduğu bildirilmektedir.

Güney Kürdistan Halkımıza Yönelik TC'nin Oyunları

Faşist Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan'dan kimyasal silahlardan kaçarak Kuzey Kürdistan'a sığınan mülteci halkımıza karşı yeni oyunlar tertipliyor.

Zorla Irak Saddam rejimine teslim edilmek istenen halkımız üzerinde TC'nin milisleştirme oyunu geri tepti. Bunun üzerine kamplarda sıkı denetim oluşturuldu. Halkımızın hiçbir sorunu çözümlenmedi.

Kızıl Haç, Yüksekova'da bulunan 20 bin kişi için uyardı. Tedbir alınmazsa soğuktan dolayı ölümler başlayabilir. TC, uluslararası yardımın ulaşmasını engelliyor. Yine, halkımızın Güneyli soydaşlarına yardım etmesi de engelleniyor.

Yüksekova kampında, TC'nin artan baskı ve milisleştirme dayatmasına karşı çıkan halkımız, sınırdan İran'a geçmeye başladı. Sayıları 10 bine yaklaştığı bildiriliyor. Geride kalanlar üzerinde ise, TC oyunlarını sürdürmek için Toroslara sürgün kararı çıkardı. Durumu ciddi olan halkımıza acilen uluslararası müdahale gerekiyor.

YAZISI 4. SAYFADA

PKK Bizi Kurtaracak Tek Güçtür

Düşmanın Tüm Dayatmalarına Rağmen KUKM Şiddetle Gelişimini Sürdürüyor

6. SAYFADA

Faşist Sömürgecilerin Yeni Yüzü: KİMYASAL SİLAHLAR

Nusaybin-Bagok çatışmasından bu yana sömürgeci-faşist ordu ARGK gerillalarına karşı kimyasal silahlar kullanmaya başladı.

Ayrıca Diyarbakır-Hani çatışmasında da sömürgeci ordunun kimyasal gaz kullandığına bizzat yöre halkı tanık olmuştur.

"Olayın tanığı, görgü şahidi, doktor ve uzman raporlarından belgelenen ARGK gerillalarına ve halka karşı TC tarafından *Kimyasal Silah Kullandığını Belgeliyorum*"

Bir gazeteci (M.A.)'nin gönderdiği mektup, TC'nin ARGK gerillalarına karşı kimyasal silahlar kullandığı gerçeğini ortaya koyuyor. Mektubun, kimyasal silah kullanıldığına dair olan bölümlerini yayınlıyoruz.

Yazısı 3. Sayfada

Faşist Evren'in Almanya'ya Gelişini Protesto Edelim

"İlerici Alman halkı!

Çıkarınıza olmayan bu işbirliğinde daha fazla acı çekmemek için sesinizi yükseltin! Faşizmi tanıyan ve acısını yaşayan bir halk olarak zulümden inleyen Kürt ve Türk halkına desteğinizi sunun! Bu zulmün sorumlusu faşist Evren'in ülkenize gelişini protesto edin! Halkların kıyımına dayanan bu işbirliğine karşı çıkın...

Tüm insan hakları savunucuları!

Faşist kimliği açık olan bir diktatörün, çürümüş cismini daha fazla yaşatmak için giriştiği yeni manevralarına karşı sessiz kalmayalım! İnsan kasabı bu faşistin aramızda dolaşmasına müsaade etmeyelim! Bu halk düşmanına karşı protestolarımızı yükseltelim! Bunun için, sesimizi daha da gürleştirelim! Sadece bu an için değil, halklar insanca yaşama kavuşana kadar, bu mücadeleyi sürdürelim!"

5. SAYFADA

Güney Kürdistanlı Kardeşlerimin Acılarını Yakından Gördüm

Halkımızın üç önemli isteği var:

"1-Geri kendi topraklarına dönme.

2- Uluslararası kuruluşların yardımları, bizzat kendi elleriyle yapması.

3- Mülteciler arasında bulunan 400 pêşmergenin geri dönüşüne zorluk çıkarılmaması."

Mektup 4. sayfada

Ezdine Yezidilerinin Piri, Pir Tahlo ile bir röportaj yaptık:

"Kürdistan gençlerinin bir gün mutlaka intikamımızı alacağını biliyordum..."

Yezidi Kürdistanlılar, diğer kesimlerle aralarındaki çelişkileri bir yana bırakarak, ulusal birlikten yana olmalıdırlar.

... Kahramanca çarpışan APO'nun askerlerine ve şanlı önder APO'ya selam ederim.

Söyleşi 13. sayfada

BERXWEDAN ÖZEL

Silinmez izler bırakan Diyarbakır zindan ziyareti

"Direnişin onur kalesi Diyarbakır cezaevine girdim."

10. sayfada

Tuzla Katliamı Türk Halkını Yıldıramaz

Tuzla köprüsü yakınlarında yola pusu kuran faşist polis birlikleri, 4 kişiyi hunharca katlettiler. Olayın yaşanış biçimi geniş tepkilere yol açtı.

Arabada bulunanlar, silah kullanılmadan da tesirsiz hale getirilebileceklerken, polisin binlerce mermi yağdırarak, vahşi bir katliama yönelmesi birçok çevreden tepki aldı.

Polis bu katliamla, aslında halka gözdağı vererek, olası gelişmelerin sert bir şekilde eziklığini göstermek istiyor. Siyasetle bile alakası olmadıkları söylenen kişilerin bu şekilde katledilmesi, bir yandan da faşist rejimin zayıflığını gösteriyor. Türkiye halkına verilmek istenen bu gözdağı da boşa çıkmaya mahkumdur. Halk polisin vahşetine rağmen, direnişi yükseltecektir.

Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemizin Yiğit Militanı

Metin TURGUT

"Ben Bir Kürdistan Devrimcisiyim ve Burası da Kürdistan'dır"

Dersim, bağımsız ve özgürlük mücadelemizin en zorlu, en sancılı ve aynı zamanda en görkemli geliştiği alanlardan biridir desek yanlış olmaz. Klasik direnmelerin en son kesitini de yaşamış olan bu ilimiz, sözkonusu özelliğinden dolayı ulusal gerçekliğimiz açısından olumlu ve olumsuz yönleriyle Kürdistan'ın diğer alanlarından büyük farklılıklar arz etmektedir.

1938 yılında en son direnme noktası durumunda olan Dersim isyanının katliamlarla bastırılmasından sonra, sömürgeci Türk devletinin özgül olarak bu ilimize yönelik politikası biliniyor. Bu politika; yoğun bir Türkleştirme akımını geliştirme, ulusal kimliğine düşman bir kuşak yetiştirme, kısacası bütün yönleriyle Kürdistan'da Dersim'i Türkleşmenin bir maketi durumuna getirmeye yöneliktir. Bunu gerçekleştirebilmek için de yatılı okullar, Türklüğü en iyi tarzda aşılayabilecek öğretmenler, diğer siyasi ve askeri kurumlar vb.'leri de en iyi araçlardır. Genel olarak Kürdistan'da ve özgül olarak da Dersim'de sömürgeciliğin bu politikasında geçici de olsa başarılı sonuçlar elde ettiğini belirtmek gerekiyor. Hatta bu politika öylesine bir sonucu elde etti ki, sözde halkın öz istemleri doğrultusunda çağdaş gelişmeyi temel alarak sosyalizmi, komünizmi nihai hedef olarak benimseyen devrimcileri bile etkisi altına almayı sağlayabildi. Öyle ki, devrimci olmanın kıstası, "iyi bir Türk" olmaktan geçer. "İyi Türkçe bilmeyenler, Atatürk ilkelerini benimsemeyenler devrimci de olamaz" düşüncesinin, bir dönemlerin Dersim'inde hakim olduğunu söylemek sadece bir gerçeği dile getirmek olur. Kısacası; okuluyla, öğretmeniyle, askeriyle, polisiyle, kurum ve kuruluşlarıyla, "devrimcisiyle" her şey Türk sömürgeciliğinin ve Kemalizmin mantığıyla şekillendirilmişti.

Devrimcilik, komünistlik adıyla ortaya çıkan, ancak Kemalizmin zehiriyle şekillenen sosyal-şoven mantık, değil Kürt gerçekliğinden bahsetmek, ondan bahsedenleri bile "bölücülük ve "karşı-devrimcilik"'le suçluyordu. Her şeyin halkımızın aleyhinde şekillendiği böylesi bir ortamda, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin temsilcisi olmanın beraberinde getirdiği zorlukları tahmin etmek zor değildir.

İşte Metin TURGUT yoldaş ve onun soylu mücadelesini bu bağlamda ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Metin yoldaş, Mazgirt'in Germisi köyünde, geçimini çiftçilikle sağlayan fakir bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. İlkokulu kendi köyünde okuyan Metin yoldaş, orta ve lise öğrenimini Mazgirt'te tamamladı. Siyasal yaşamı lise yıllarındayken başladı. Devrimci gelişmelerin etkisinde kalan Metin yoldaş, devrime olan inançla bir süre HK'nin içinde yer aldı. Ancak, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin daha yeni Kürdistan sathına taşırıldığı 1976 yılında, alanın özgülünden kaynaklanan olumsuz yapıya rağmen, bu düşünceyi ilk özümseyenlerden biri Metin yoldaş oldu. Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğünü benimseyen Metin yoldaş HK saflarını terk ederek, ulusal bağımsızlık savaşımızda gerçek yerini aldı.

Yukarıda da belirttiğim gibi, Dersim alanında Kürdistan devrimcisi olarak ortaya çıkmak, Kürdistan'ın ulusal varlığına karşı olanların saldırısını beraberinde getiriyordu. Dolayısıyla bu durum, bu güçlere karşı amansızca mücadele etmenin zorunluluğunu da dayatıyordu. Bu, devrimci mücadeleyi geliştirmenin, bu ulusal kurtuluşçu düşüncenin geniş halk yığınlarına taşırmanın da ön koşulu durumundaydı. Bu, yaşamsal ilkeyi esas alan Metin yoldaş, işte bu noktada Kürdistan halkının gerçekliğini kabul etmeyen sosyal-şovenlere karşı amansızdı. Metin yoldaş, çok sınırlı arkadaş sayısıyla hareket etmesine rağmen, her toplantıda, seminerde, panelde vardı. Kısacası; yaşamın her alanında en ufak bir taviz vermeksizin bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini savundu ve kitlelere taşırmanın yoğun mücadelesini verdi.

1977 yılı, devrim ve karşı devrim güçleri açısından yoğun hareketliliğin yaşandığı bir dönemdir. Türk halkı adına yola çıktıklarını söyleyen sosyal- şoven gruplar, Dersim alanına alabildiğine yükleniyor ve ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından tahripkar bir rol oynuyorlardı. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin Dersim alanında gelişmesi, sosyal-şovenleri tedirgin etmeye başlamıştı. Bunun için sözkonusu güçler sık sık toplantılar düzenliyorlardı. Yine bu amaçla 1977 yılında bütün sol güçlerin katıldığı bir toplantı düzenlenmişti. Toplantıya ben de katıldım. Bu toplantıda, Metin yoldaşın yaptığı konuşma hala bugünde olduğu gibi hafızamda canlı duruyor.

Toplantıda, bütün örgütlere söz hakkı verilmesine rağmen, Kürdistan Devrimcilerine "size söz hakkı yok, siz karşı-devrimcisiniz" diyen HK'nin şefine, Metin yoldaş şöyle bir cevap vermişti: *"Ben bir Kürdistan devrimcisiyim, burası da Kürdistan'dır. Burada konuşmaması gereken birileri varsa onlar da sosyal-şovenlerdir. Şu andan itibaren toplantıyı Kürdistan Devrimcileri yönetiyor."* O'nun bu militanca çıkışı, toplantıda bulunan herkesi etkilediği gibi, toplantının bundan sonraki bölümünde inisiyatif Metin yoldaşın önderliğinde Kürdistan Devrimcilerinin eline geçmişti.

Metin yoldaşın bu tavrı, beni derinden etkiledi ve bu etkiyi hala yaşıyorum. Tabii ben, bu etkiyi yaşayanlardan sadece birisiyim. Evet, O dönemden sonra ulusal sorun Mazgirt Lisesi'ndeki tartışmaların tek konusu olmuştu. Mazgirt Lisesi eskiden gençliğin ufkunu geliştirmeyen soyut tartışmalara sahne olurken; 1976'lardan sonra bu yapı, yerini ciddi tartışmalara bıraktı. Kürdistan Devrimcilerinin ortaya attığı düşünceler, gençliği önemli ölçüde etkiliyordu. Zaten etkilenmemek de mümkün değildi. Çünkü, anlatılanlar Kürt gençliğinin gerçekliğini dile getiriyordu. Niçin Kürtçe konuşuyoruz? 1938 isyanı nedir? Bu kadar zenginlik kaynaklarına rağmen, Kürdistan neden geri kalmış? vb. sorulara gençlik ister istemez cevap arıyordu ve bu sorulara cevabı da en iyi veren Kürdistan Devrimcileriydi. Bu yönlü geliştirilen yoğun tartışmalardan sonra, bağımsızlık düşüncesi başta Mazgirt olmak üzere, çevre köylerdeki gençliğin önemli bir bölümünü etkisi altına almıştı. Bunda Metin yoldaşın fedakarlığı, bilinci, cesareti ve sabırlı çalışmaları hiç kuşkusuz birincil etkendi.

Metin yoldaşın, Parti ve halk düşmanlarına karşı acımasız olduğu kadar, halkına ve yoldaşlarına karşı da bir o kadar sevgi, samimiyet ve özveri ile dolu bir kişiliğe sahipti. Onun olgun kişiliği, güleryüzlülüğü, en sıradan insana bile biçtiği değer, kendisini doğal bir halk önderi durumuna getirmişti.

Metin yoldaşın devrimci mücadele saflarında en ufak bir kişisel kaygısı olmadı. Birçok kişi bir yandan devrimci geçinip ailesini devrimci ortama çekmezken ve ailesine "zarar" gelmesin diye ısrarla bu ortamdan uzaklaştırmaya çalışırken, Metin yoldaş ise, bu yapının tersine, öncülük etti. Metin yoldaş, aile ortamını ulusal kurtuluşçu bir yuva durumuna dönüştürmenin mücadelesini verdi ve ailesini de devrimci saflara çekerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine hizmet eder bir aile durumuna getirmenin soyluluğunu gösterdi.

1977 yılında bağımsızlık düşüncesi her alanda olduğu gibi, Dersim'de de hızla gelişiyor ve bu düşünceye karşı olanların varlığını önemli ölçüde tehdit ediyordu. İşte, tam da bu dönemde Dersim'de sonlarının yaklaştığını gören sosyal-şoven güçler, saldırılarını silahlı düzeye vardırarak, Aydın GÜL yoldaşı katlettiler. Aydın GÜL yoldaşın katledilmesi Kürdistanlı tüm devrimcilerin olduğu gibi, Metin yoldaşın da sömürgeciliğe ve sosyal-şovenizme karşı kinini biledi. Bu olaydan sonra Metin yoldaş, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşman olanlara karşı, hep ön saflarda mücadele etti. Bu konumundan dolayı da, sosyal-şovenlerin başlıca hedefi haline geldi.

12 Eylül 1980 faşist ordu darbesinden sonra MİT elemanı olduğu açığa çıkan ve bugün Ankara'da MİT içinde çalışan dönemin HK şeflerinden Özden Mızrap, çeşitli toplantılarda ideolojik olarak çıkmaza girmesi sonucu, Metin yoldaşı açıkça ölümle tehdit etmişti. Ve aradan kısa bir süre geçmeden Mayıs 1979'da Metin yoldaş, HK'li provokatör, ajanlar tarafından alçakça katledildi.

Metin TURGUT yoldaşın şahadeti karşısında sosyal-şoven güçler ve sömürgeciler dehşete kapılırken, Dersim halkı da yiğit bir evladını kaybetmenin acısını yaşıyordu.

Metin yoldaşın cenaze törenine katılan binlerce Dersimli, Dersim'in ulusal kurtuluş mücadelemizde direnişin kalesi olacağını daha o dönemde haykırıyordu.

Rahat uyu Metin yoldaş, senin kanınla suladığın Dersim topraklarında bugün yüzlerce yoldaşın, düşmana karşı amansız bir savaş yürütüyor. Kürdistan gerçekliğine karşı olan sosyal-şoven mantık, Dersim'de yok artık. Taşıdığın özgürlük bayrağı, bugün Xıran tepelerinde, Mazgirt'te, Ovacık'ta, Pertek'te ve Kürdistan'ın dörtbir yanında ARGK gerillalarının elinde daha da yükseklerde dalgalanıyor. Ve sana söz veriyoruz: Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan'ı mutlaka kuracağız.

Salih

GÜZ EYLEMLİLİĞİ BÜTÜN KÜRDİSTAN'DA SÜRÜYOR

Güz dönemine giriş ile birlikte, Kürdistan çapında yaygın bir eylemlilik sürecine girilmiştir. Kürdistan'ın birçok alanında büyük çaplı eylemler gerçekleştirilmiştir. Bütün bu eylemler karşısında faşist sömürgecilere ağır bir darbe indirilmiştir.

Türk sömürgeci ordu birlikleri yedikleri ağır darbelerden bahsetmemiş ve eylemleri gizlemeye çalışmışlardı. Bu da faşist sömürgecilerin öteden beri başvurdukları bir yoldur. Böylece, Kürdistan'da hiç eylem olmadığı, gerillaların zayıfladığı gibi bir imaj yaratmak istiyorlar. Bütün çabalarına rağmen, eylemlerden aldıkları darbeleri gizleyememekteler. Eylemler en kısa sürede bütün Kürdistan'a yayılmaktadır.

Son bir ay içerisinde gerçekleşen ve bir kısmını geçen sayımızda verdiğimiz eylemlerden de görülmektedir ki, güz döneminde ulusal kurtuluş savaşımız yaygın bir eylemlilik sürecini yaşıyor. Şehir işgalleri, karakol baskınlarının yanısıra, sabotaj eylemleri yaygın bir şekilde gerçekleştirilmektedir. Bütün bu eylemlilik sürecinde de mücadelemiz dev bir atılım sağladı.

20 Eylül'de Şırnak ve Uludere'de meydana gelen 2 ayrı çatışmada 5 asker öldürüldü. İlk çatışma Şırnak'ta meydana geldi. ARGK birliği ile bir operasyon birliği arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü. Uludere'de ise 2 asker öldürüldü. Çatışmalarda yaralananların da olduğu bildirilmektedir. ARGK birliği ise, kayıp vermeden çatışma alanından uzaklaşmıştır.

Aynı tarihte Beytüşşebap'ta bir ARGK gerilla takımı tarafından gerçekleştirilen pusu eyleminde ise, 1 subay, 7 asker öldürüldü. Sömürgeci operasyon birliğine karşı pusu eylemi gerçekleştiren ARGK birliği çatışmada roketatar ve hafif makineli silahları kullandı. Çok sayıda yaralının da olduğu eylem, halk kitleleri üzerinde büyük bir yankı uyandırdı.

26 Eylül günü ise, Viranşehir şehir merkezinde sömürgeci orduya ait bir askeri araca pusu kuruldu. Araç içindekilerle birlikte tümden imha edildi.

Viranşehir eylemi kitleler üzerinde büyük bir etki yarattı. Şehir merkezinde böylesi bir eylemin gerçekleştirilmesi, ARGK'nin gücünün ulaştığı düzeyi göstermektedir. ARGK gerillaları, sömürgecilere her alanda darbe vurabilecek bir güce ulaşmış durumdalar.

25 Eylül'de Bingöl'de gerçekleştirilen eylemde ise, karayolları şantiyesine ait araçlar tümden imha edildi.

26 Eylül günü, Kars alanında bir karakola karşı baskın eylemi gerçekleştirilmiştir. Eylem sonunda sömürgeci ordu birliğinden ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Yine, bu sürede Dersim'in Hozat, Çemişgezek alanlarında gerçekleştirilen 3 karakol baskınında onlarca sömürgeci asker öldürüldü ve yaralandı. Her üç baskın eyleminde de ARGK gerillaları kayıp vermediler.

Nusaybin'de ise bir ajana ait olan mezra yakılarak, milyonlarca liralık maddi zarar verdirildi.

Gazetemize ulaşan haberlerde, Botan ve Dersim eyaletlerinde çatışmaların yaygın bir şekilde devam ettiği, sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK gerillalarının sık sık yakın temasta bulundukları ve bazen çarpışmaların saatlerce sürdüğü bildirilmektedir.

BEYTÜŞŞEBAP'A BASKIN

1 Ekim günü, Beytüşşabap şehir merkezine baskın düzenleyen ARGK birliği kitlelere yönelik bir toplantı gerçekleştirmiştir. Toplantıya çok sayıda yurtsever katılmıştır.

Sömürgeci ordu birliğinin müdahale etme cesaretini gösteremediği toplantıda, ARGK gerillaları kitlelere yönelik konuşma da yaptılar. Bildiri dağıttılar.

Eylemin diğer bir amacı ise, köy koruculuğu sistemini etkisiz kılmaya yönelikti. Kitle toplantısına 19 korucu da getirildi. ARGK gerillaları isterlerse hepsini imha edebileceklerini, ancak bir daha halka karşı silah kullanmayacaklarına dair söz vermelerini ve af dilemelerini dikkate alarak, serbest bırakacaklarını açıkladılar. Eğer ihanete devam ederlerse, bir dahaki sefere affedilmeyeceklerini belirttiler.

Kitleler ARGK gerillalarının kararını saygı ile karşıladılar. İhanetin affedilmemesi gerektiğini, ancak bunların TC'nin oyununa geldiklerini ve bu oyundan kurtarılmaları için bu kararın yerinde olduğunu belirttiler.

ARGK gerillaları, 14 korucunun silahlarına ve tüm malzemelerine el koydular. Bununla birlikte toplantıyı sona erdirerek, eylemlerini sonuçlandırdılar.

Eylem yörede halk üzerinde büyük bir etki bıraktı. Köy koruculuğu sisteminin bu şekilde hedeflenmesi ihanet odaklarında ise büyük bir korku ve paniğe yol açtı. Birçok korucu teslim olacağına dair başvurularda bulundu.

Faşist Sömürgecilerin Yeni Yüzü:

KİMYASAL SİLAH

Elimize, Nusaybin'de gazetecilik yapan, bir Kürdistanlının mektubu geçti. Kendisi sömürgeci zulm ve vahşetin ulaştığı boyuta bizzat tanık olmuş. ARGK gerillalarına ve halka karşı uygulanan zulme bizzat tanık olan biri. Gerilla cesetleri üzerindeki kimyasal silah izlerini doktor ve uzman raporları ile belgelemiş ve ispatlamış. Bu konuda bilgilerin yazıldığı kısa bir açıklamasını gazetemize de gönderdi. Mektubunun ilgili bölümlerini, bu sayımızda okuyacaksınız.

Elimize ulaşan bu yeni bilgiler, uzun süredir tartışılan ve kesinliği konusunda önemli bilgilerin elde olduğu kimyasal silah kullanımı hususu bir kez daha gündeme geldi. Faşist Türk sömürgecilerinin ARGK gerillalarına karşı, özellikle de 1 Nisan 1988 Bagok çatışmasından bu yana kimyasal silah kullanmaya başladığı belgelerle daha da açığa çıkıyor. Yine, Hani-Serin çatışmasında da kimyasal silahlar kullanılmıştır. Çatışmayı izleyen köylüler, gerillaların mevzilerine sarı duman çıkaran bombaların atıldığını gördüklerini belirtiyorlar. Çatışmalarda ele geçirilen ARGK gerillalarının cesetleri üzerinde bir kısmının kurşun yarası olmaması, olsa bile kan akmamış olması kimyasal silah kullanıldığına dair, diğer bir kanıttır. Ayrıca elimizdeki, bir okuyucumuz tarafından gönderilen, Nusaybin-Bagok çatışmasında şehit düşen 20 ARGK savaşçının ceset fotoğrafları da, sözkonusu çatışmada kimyasal gazın kullanıldığını göstermektedir.

Faşist Türk sömürgecileri, binlerce sayılık ordu gücüne rağmen, ARGK gerillaları karşısında en modern silahlarla savaştığı halde tutunamamaktadır. Savaşta kayıplarını önlemek, ordusunu yakın çarpışmalara sokmamak için top, tank, helikopter ve uçak kullanımına, şimdi de kimyasal silahların kullanımını ekledi. Böylece, en modern savaş araçlarına dayanıp, yakın temastan kaçıp, gerillaları kuşatma altına alarak, imha etmek istiyor. Burada ise, şimdi en güvendiği imha aracı olarak, kimyasal silahları kullanıyor.

1925 antlaşması ile, sivil olsun, askeri olsun bütün hedeflere karşı kimyasal silahların kullanılması uluslararası alanda yasaklanmıştır. ABD'nin Vietnam'da, Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da kullandığı kimyasal silahları faşist Türk sömürgecileri de büyük bir vahşet mantığı ile şimdi kullanmaktadır. Bir yandan en sahte kılıflar altında, Saddam rejiminin Güney Kürdistan'daki insanlarımıza karşı kullandığı kimyasal silahları kınarmış gibi görünürken, diğer yandan ARGK gerillalarının üzerine kimyasal silahlarla saldırmaktadır. Savaşı en alçakça metodlarla yürüten ve katliamlarla sonuç almak isteyen faşist Türk sömürgecileri, çağımızın vahşi saldırılarını yapmakta, hiçbir kuralla bağdaşmayan bir savaş yürütmekteler.

Kimyasal silahların böylesine alçakça metodlarla kullanılması Türk sömürgeciliğinin zayıflığının bir ürünüdür. Çöken sistemlerini ayakta tutmak için, atom bombasından sonra en tehlikeli ve kullanımı yasak olan silahları kullanmaktadır. Uluslararası antlaşmalarla belirlenen savaş kurallarına uymamaktadır. Tarih boyunca, varlığını hep katliamlarla yaşatmış olan bir rejimden, uluslararası kurallara uyması da beklenemez. Nitekim TC tarihini aratmayan ve onu kat kat aşan bir vahşeti günümüzde yapıyor.

"Olayın tanığı, görgü şahidi, doktor ve uzman raporlarından belgelenen ARGK gerillalarına ve halka karşı TC tarafından

Kimyasal Silah Kullanıldığını Belgeliyorum"

● Bir gazetecinin (M.A.) gönderdiği mektup, kimyasal silah kullanıldığı gerçeğini ortaya koyuyor. Mektubun ilgili bölümlerini olduğu gibi yayınlıyoruz:

Sayın Berxwedan...

Sizlere yazmamın iki sebebi var: Birincisi, sizin ve diğer Kürt yayın organlarının okuyucusuyum ve açmış olduğunuz **"Her ay bir mektup"** kampanyasına bir Kürt okuyucu olarak katılmamdır. İkincisi, gazetenizin Ağustos ayı, son sayısında çıkan köy koruculuğuna ilişkin haberin benimle yakından alakalı olmasıdır. Köy koruculuğunun çöküşe gidişini yakından biliyorum. Köy koruculuk sistemi zoraki bir sistem devam ettirilmektedir. Bu gerçeği artık kimse saklama lüzumunda da bulunmuyor. Ama bunun karşısında var olan köy korucuları halka çok çektirmektedirler. Yaptıklarını kısaca özetlersek; **operasyonlara katılmakta, suçsuz insanları öldürmekte, halkı ihbar etmekte, hem yakalanmalarına hem de fişlenmelerine sebebiyet vermekteler. Yine aşiretçiliği körüklemekte, halka zulmederek göçe zorlamakta, sokağa çıkma yasağını uygulayarak köylülerin mallarını talan etmekte, devlet yanlısı olmasına rağmen devlete ait araçlara ateş açıp, memurlara tehditler yağdırmakta ve birçok yurtseverin öldürülmesine sebebiyet vermektedirler.** İşte yaptıklarını bu şekilde sıralayabiliriz.

Son dönemlerde istifa eden çok köy korucusu oldu; ama kalanlar ise maalesef sektörleşmektedir. Bunlar da kısa ömürlüdür, çökecekler. Çünkü bölgede herkes onları HAİN olmakla suçluyor; ya kendilerini halktan tamamen soyutlayacak ya da istifa edecekler. Başka bir alternatif kesinlikle sözkonusu değildir.

Ama sayın dostlarım, zannetmeyin ki düşman uyuyor. Kardeşi kardeşe kışkırtma politikasını devam ettirmek için şimdiden kolları sıvamaya başladılar. Köy koruculuğunun iflası yakındır. Ama şimdi de gençlikten faydalanmak gayretindeler, her yıl mezun olup da işsiz gezen ortaokul ve lise mezunları için şimdi de "Vurucu tim okulu" açmaktadırlar. Yakında okul yapımına başlanacak. Hem de Şırnak'ta. İnanmayanlara tavsiyemiz 31 Temmuz 1988 tarihli Milliyet gazetesini okumaları olacaktır.

Bu, köy koruculuğunun öbür yüzü ve TC'nin ileriye dönük planları...

Ben ve bazı arkadaşlar son Nusaybin olayında gerçekten şaşkına döndük. Çünkü her operasyon sonrası ilk olay yerine giden gazeteciler idi. O gün akşam üzeri, ancak 20 ölü basının huzuruna çıkarılıyordu. Herkes dağılmıştı, basından sadece 3 temsilci kalmıştık (3 gazete). Bir de ne görelim; ölü olarak ele geçirilenler naylon torbalarda sadece başları halka teşhir edilmek üzere açık bırakılmıştı. Gövdeleri ise naylon torbalarda idi, hiçbir öldürülen bu tür muamele görmemişti. Çok kez, ölü olarak ele geçirilenlerin üzerine çekim için gittik. Ama böylesini görmedik. Naylon torbalarda teşhir!..

Son olay da Diyarbakır'ın Hani ilçesinde oldu. Burada 2 militanın ölü olarak ele geçirildiği belirtiliyordu. Olayla ilgili olarak operasyona katılan askerlerden mektup geldi. Gazete merkezi ciddiyeti anladı. Son beş olayda öldürülenlerin fotoğrafları ve öldürüldükleri yerlerde doktorlara ve uzman kişilere yaptırılan araştırma gözyaşartıcı idi.

Kuzey Kürdistan'da öldürülen örgüt üyeleri ve halka karşı kimyasal silahlar kullanıldığı gerçeği ortaya çıktı. Bu konu ile ilgili haber hazırlandığı sırada, hem aldığım tehditlerden hem de bu çalışmanın içerisinde katkımızın olması nedeni ile buraya geldik.

Güney Kürdistan Halkımıza Yönelik TC'nin Oyunları

● Faşist Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan'dan gelen mültecilere karşı yeni oyunlar tertipliyorlar. Zorla Irak'a geri döndürmenin yanısıra, hiçbir tedbir almayarak soğuktan kırılmalarını sağlamak istiyorlar. Soğukların bastırması ile durumları ciddileşen 10.000 insanımız İran'a geçti.

Kimyasal silahlardan kaçarak, Kuzey Kürdistan'a sığınan halkımıza karşı faşist Türk sömürgecileri dişlerini göstermeye başladılar. Halkımız üzerinde baştan beri oyun oynamak isteyen faşist sömürgeciler, uluslararası yardım kuruluşlarının halkımıza direkt yardım vermelerini de engelliyorlar.

Faşist Saddam rejiminin kimyasal silah saldırısı karşısında topraklarını terketmek zorunda kalan halkımız üzerinde, Türk sömürgecileri oyunlarını iki aşamada devreye koydular. İlk aşamada I-KDP ile anlaşmalı bir şekilde bunları kabul edecek, ikinci aşamada ise Güneyli halkımızı, Kuzey Kürdistan'da gelişen bağımsızlık mücadelesine karşı bir milis gücü olarak kullanacaktı. Bunun için sınırlarını açtı. Tabii bir de bütün dünyaya ne kadar insancıl olduğunu propaganda ederek, demagoji yapacaktı.

Nitekim, Güney Kürdistanlı güçlerin kendileri bile, faşist bir yönetimi ve kendi soydaşları üzerinde zulüm yapan bir canavarı dost görecek kadar bir yanılgıya kapıldılar. Halkının katillerine teşekkürlerini eksik etmediler. Bu, dünya kamuoyuna faşist Türk cuntasının kendisini demokrasi havarisi diye yutturmasının başlangıcıydı.

TC'nin "insancıl", gerçekte ise katliamcı yüzü çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Daha önce işbirliği içinde bulunduğu birkaç hain dışında kitle TC'nin milisleştirme planlarına karşı durdu. Kendi insanlarına karşı kullanılmayı kabul etmedi.

Faşist Türk sömürgecileri oynamak istedikleri oyun tutmayınca bu kez, halkımızı kaderi ile başbaşa bıraktılar. Hiçbir tedbir almayarak, soğukta ölümle karşı karşıya bıraktılar. Ağırlaşan hava şartları altında yaşamları tehlike altında bulunan halkımıza uluslararası yardımların ulaştırılması da engelleniyor. Uluslararası yardım kuruluşları, direkt yardımları ulaştırmak istemelerine karşı, TC kendisine verilmesini istiyor. Böylece de halkımızı kendi eline bakar duruma getirip, her istediğini yaptırmayı amaçlıyor.

Uluslararası yardım kuruluşları *Kızıl Haç direkt kendileri* mültecilere yardım vereceklerini ve bunun bir uluslararası kural olduğunu belirttiler. Faşist yönetimin izlediği yol ise, şimdiye kadar bir başka örneğine rastlanmamıştır. Bu nedenle hiçbir yardım kuruluşu gerekli girişimlerde bulunmuyor. Çünkü TC, yardımların kendi eliyle verilmesini istiyor. Yardım kuruluşları ise bu durumda yardımların halka ulaşmayacağını bildiği için gerekli yardımı vermiyorlar.

TC'nin insancıl yüzü altında gizli olan faşist karakteri çok geçmeden açığa çıktı. Halkımıza karşı nasıl alçakça emeller peşinde olduğu görülmektedir. Uluslararası yardımı engellediği gibi, Kuzey Kürdistan'dan da yurtsever emekçi halkımızın yardım vermesi engelleniyor. Düşman, yardımın ancak kendi eliyle yapılmasını istiyor. Bundan da güttüğü amaç çok açıktır: Bir yandan vurgun vurmak isterken, diğer yandan halkı her türlü destekten yoksun bırakırıp, kendisinin eline bakar duruma getirtmek istiyor. Bunu sağladığında ise, halkımız üzerinde oyununu istediği gibi oynayacaktır. Kampların dışarı ile bütün bağlantıları kesilmiş durumdadır. Giriş ve çıkışlar yasaklanmıştır.

Ayrıca kimyasal silahların etkisi altında bulunan tüm insanlarımız hastanelere ve başka yerlere kaldırılarak, bu durum gizleniliyor. Böylece Irak faşist Saddam rejiminin kimyasal silah kullanmadığı yalanını yayıyor. Kamplarda yapılan açıklamalara göre 16 kişi öldü. Bunların ölüm nedeninin kimyasal silahlar olduğu açığa çıktı. TC ise bunu ısrarla gizliyor.

Faşist sömürgecilerin oyunlarının boşa çıkması ile birlikte halkımızın üzerinde, bu kez baskı politikasına ağırlık verildi. Bir kısmını Irak Saddam rejimine teslim ederken, bir kısmını da hiçbir destek vermeyerek ölüme terketti. Geri kalan kesimi ise, Toroslara sürgün ederek, yeni bir kıyım hazırlamak istiyor. Yüksekova'da 20 bin kişinin kaldığı kampın hiçbir sorunu çözümlenmemiş durumda. Burayı gezen Kızıl Haç yetkilileri acil tedbir alınmaması halinde, ölüm olaylarının başlayacağını belirttiler.

TC bilinçli olarak halkımızı bu durumda tutarak, milisliği kabul ettirmeye çalışıyor. Kamplarda koşulların ağırlaşması sonucu 10.000 bine yakın insanımız, sınıra vurarak İran'a geçti. Faşist TC'nin oyunlarına karşı durmak için halkın bu yolu seçtiği ve böylece bir kırımdan kendilerini kurtarmaya çalıştıkları bildiriliyor.

TC'nin insancıl yüzü altında yatan gerçeğin ne olduğu şimdi örnekleri ile daha da açığa çıkıyor. Yeni bir milis gücü olarak kullanamadığını görünce ölüme terkediyor. Bu, Güney Kürdistanlı güçlerin, halkımızı nasıl bir düşmanın kucağına attıklarının görülmesi açısından da iyi bir örnektir. Zorlamalar sonucu, Saddam rejimine teslim edilenlerin sayısı ise bini aştı. Geriye kalan insanlarımızın da yaşamı tehlike altında bulunuyor. Bunların Toroslara sürgün edilmesi, yeni bir kıyımın başlatılmasıdır. Nitekim faşist TC bu konuda işi oldukça azıtmış durumda bulunuyor.

Kızıl Haç'ın ve uluslararası kuruluşların uyarılarına rağmen TC'nin tedbir almayarak, hep yardımın kendi eliyle verilmesini istemesinin bir anlamı da, yeni kıyımlara hazırlanmasıdır. Eğer yardım kuruluşları direkt devreye girerlerse, TC'nin oyunları da bozulacaktır. Bunun için de bundan kaçıyor.

Bilinen bu sonucun tüm açıklığı ile ve herkesin görebileceği bir şekilde netleşmesi, hala TC'ye demokrasi diyen ve görüşme önerileri götüren Güney ve Doğu Kürdistanlı yöneticilerin, dikkate almaları ve gerekli dersleri çıkarmaları gereken bir durumdur. Gafletten uyanıp halkımız için bir şeyler yapmak istiyorlarsa, doğru tutum faşist rejimin yüzünü gerçek yönleri ile görmeleri ve buna karşı tavır almalarıdır.

Diyarbakır'dan Mektup Var:

"Güney Kürdistanlı Kardeşlerimin Acılarını Yakından Gördüm"

Sizinle herhangi bir ilişkim yok, fakat mücadele eden bir örgüt olduğunuz için bu mektubu size gönderiyorum. Çünkü Türk devleti en fazla sizin yaptığınız eylemlerden rahatsız. Onun için Avrupa'daki yardım kuruluşları üzerinde ancak siz baskı unsuru olabilirsiniz.

22.9.1988 tarihinde, sömürgeci Türk devletinin görevli memurlarından biri olarak, Güney Kürdistan'dan Diyarbakır'a getirilen Kürt kardeşlerimizin bazı kesimleriyle görüşebilme olanağım oldu. Kampı gezerken içler acısı olaylarla da karşılaştım. Onların acil sorunlarını sizlere iletmek üzere isteklerini dinledim. Ben de, yalnız olmadıklarını, Kuzey Kürdistan halkının onların yanında olduğunu, yardım etmek istediğini, fakat devletin bunu engellediğini söyledim. Buna son derece sevindiler ve fark ettiklerini söylediler. Ayrıca PKK'nin Güney Kürdistan mücadelesini desteklediğini bir yakınımdan duymuştum. Onlara bunu da ilettim, PKK'ye teşekkürlerini bildirmemi istediler.

Her şeyden önce, Türk devletinin Güney Kürdistan'dan gelen kardeşlerimizle ilgili yaptığı bütün hesaplarda yanıldığına tanık oldum. En azından şimdiye kadar bu amacına ulaşamamıştır. Daha önce gelenler, kiralık kişiler veya paralı askerlik yapmaya hazır insanlar oldukları sanılıyordu. Hatta TC'nin bazı yöneticileri "bunlar da 'Türktür', bunları içeri aldık mı, PKK'nin canına okuruz" diyorlardı. TC, bu konuda amaçlarına ulaşamayınca, tarihinden aldığı mirasla baskı ve işkenceye başvurdu. Onları yıldırarak isteklerini kabul ettirmeye çalıştı, etmezlerse kanlı Saddam diktatörlüğüne geri teslim edeceği şantajında bulunuyor. Onları birbirine düşürmeye çalıştı, fakat muvaffak olamadı. Bunlar, hayranlık uyandıracak kadar disiplinli çıktılar. Yemek içmekle yola getirmeyi denediler, fakat gelenler buna alışkın oldukları için, bu silah da geri tepti. Bu durum, kadın, çocuk ve yaşlılar üzerinde çok olumsuz bir etki bıraktı. Uzun süre gıdasız kaldıkları için, fiziki olarak yok olmayla karşı karşıya kaldılar. Tümünün bünyesi çok zayıf ve kimyasal silahlardan dolayı çeşitli hastalıklara yakalanmışlardı. 22.09.1988 tarihine kadar, dokuz çocuk onaltı kişi hayatını kaybetti. Hastahanelerde yatan onlarcası var, fakat yabancılara gösterilmiyor, istenilen düzeyde tedavi edilmedikleri için durumları daha da kötüleşiyor. Bu durum uzun süre devam ederse, kitlesel bir kırım olur.

Yatak ve battaniye sorunları çözülmemiş, su ve yıkanma sorunları henüz halledilmemiştir. Halledilemez de, çünkü sömürgeci devlet, bunlara politik insanlardan çok, esir ve köle gözüyle bakıyor. Değindiğim gibi, bunları belli bir amaç için getirmişti, fakat amacına ulaşamamıştır. Bunları Kuzey Kürdistan devrimine karşı kullanacaktı. Artık çok iyi biliyor ki kullanamayacak, onun için baskı ve işkenceye başvuruyor. Zaten işkence için delil gerekmiyor, PKK'li veya yandaşı denildi mi akan sular bile duruyor. Bu yöntem, özellikle çok az sayıda gelen ve bilinçli oluşlarıyla dikkati çeken, Talabani'nin peşmergelerine karşı uygulanıyor.

Diyarbakır'daki kampta bulunanların hemen hemen tümü Lak 1 Kampı ve çevresindeki halktan kişilerdir. Bunların üç önemli istemleri vardır: 1. Geri dönme koşullarının yaratılması için, Avrupa ve diğer ülkelerde uluslararası kamuoyunun ve desteklerin yaratılması isteniyor. 2. Uluslararası kuruluşların yardımları kendi elleriyle yapmalarını ve kendi sağlık ekiplerini göndermelerinin sağlanması isteniyor. 3. Mülteciler arasında sayıları 400 civarında olan pêşmergelerin geri dönüşlerinin engellenmemesi ve baskı unsuru olunmaması isteniyor.

Diyarbakır halkı büyük dayanışma göstermeye hazır, fakat devlet bunu fark ettiği için bırakmıyor. Halkımız yoksul, fakat kuru ekmek ve soğanını da kardeşleriyle bölüşmek istiyor, ama sömürgeciler bırakmıyor.

Not: Koşullarım elverirse, yazmaya devam edeceğim.

Selamlar

FAŞİST EVREN'İN ALMANYA'YA GELİŞİNİ PROTESTO EDELİM!

Alman ve Türk egemenlerinin dostluğu, bundan yüzyıl öncesine dayanır. Her iki devletin egemenleri, Ortadoğu üzerindeki emellerini gerçekleştirmek için ortak hareket etmiş ve dünyamızı, I. paylaşım savaşına götürmüşlerdir. Daha o yıllarda, Alman egemenleri, Osmanlı İmparatorluğuna dayanarak, Ortadoğu'nun zengin topraklarını egemenliği altına almaya çalışmıştır.

Her iki devletin egemenlerinin bu işbirliği, daha sonraki yıllarda da devam etmiştir. Hitler ile M. Kemal arasındaki ilişkiler, II. Dünya Savaşı yıllarında Türk egemenlerinin Alman emperyalizmine sunduğu yardımlar ve yanında yer alması, bu iki egemen sınıfın ilişkisine açık bir kanıttır.

12 Eylül faşist Türk cuntasının kanlı bir diktatörlük olarak Türk ve Kürt halkının başına bir kara bulut gibi çöktüğü 1980 yılı sonlarında da, Almanya yine Türk faşist cuntasına her türlü ekonomik, askeri ve diplomatik desteği sundu, faşist rejimin ayakta kalmasına önemli bir dayanak oluşturdu.

12 Eylül faşist cuntasına ilk uluslararası diplomatik destek de yine Alman emperyalizminden geldi. Bütün dünya, bu faşist rejimi lanetlerken, ilk diplomatik destek Almanya'dan gelmiş; önce başbakanlık, sonra cumhurbaşkanlığı düzeyinde Türkiye'ye geziler yapılmıştır. Bunun yanısıra, faşist Türk cuntasına sunulan askeri, ekonomik yardımlar da arttırılmış; kredi musluklari yeniden açılmış, başta Leopard tankları, Krupp topları, denizaltılar olmak üzere, Türk ordusuna sayısız askeri silah ve malzeme verilmiştir.

Alman emperyalizmi, faşist cuntaya verdiği bu yardımlarla Ortadoğu ve esas olarak da Kürdistan, Türkiye üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Yüzyıllık "Doğu'ya Açılım" politikasını, bugün yine faşist Türk cuntasına dayanarak gerçekleştirmek istiyor. Nasıl ki, geçmişte Osmanlı kalkanı altında bölgeye egemen olmak istemişse, bugün de TC kalkanı altında yine Türk egemen sınıflarına dayanarak amacına ulaşmaya çalışıyor. Bunun için de faşist cuntaya her türlü desteği sunuyor.

II. Wilhelm'in İmparatorluk topraklarına yaptığı ziyaretlerin bir benzerini, bu kez Federal Almanya'nın yeni temsilcileri yapmakta, günümüzün "hasta adamını" yine zorla yaşatmaya çalışmaktalar. İmparatorluğun çöküşe gittiği dönemde uzanan el, Alman egemenlerinin eli olmuştur. Bugün de çöküşe giden TC'yi yaşatmak için uzanan el, yine Alman egemenlerinin eli oluyor. Almanya emperyalizmi bu amacına ulaşmak için de, uluslararası alanda da 12 Eylül faşizmini meşrulaştırma çabasına giriyor, buna hizmet eden adımlar atıyor.

Türk ve Alman egemenlerinin son işbirliği ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takınılan ortak tutumda ifadesini buldu. Alman emperyalistleri faşist TC'nin yardımına koşarcasına, Kürdistanlı yurtsever-devrimci politikacılara yönelerek tutuklamalara giriştiler. 13 yurtsever politikacıyı tutuklarken, birçok emekçinin de evleri basıldı, hukuk dışı uygulamalara girişildi. Evlerine tehdit mektupları gönderilerek, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine destek olmaları engellenmek istendi. Son olarak Bawyera polisi daha da ileri giderek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine destek olanların yurt dışı edileceğine yönelik tehdit mektupları gönderdi. Anlaşılan Alman emperyalistleri, işbirliğini daha da ileri götürüp, Evren'e iyi bir efendi olduklarını kanıtlamak istiyorlar. Faşist Evren'in yeniden teşekkürlerini almak için yeni maharetler sergiliyorlar.

Alman emperyalizminin, faşist ve halkların katili bir diktatöre kapısını açması, Hitler gibi bir belayı yaşamış olan halklara, en başta da Alman halkına karşı büyük bir saygısızlıktır. Faşist Evren, üzerine sivil elbiseler geçirse de faşist kimliğini gizleyemez. Bugün cezaevlerinde ve Kürdistan köyleri ve dağlarında yaşanan zulüm, Hitlerin katliamlarını bile geride bıraktı. İnsanlığın büyük bir suç saydığı kimyasal silahlarla TC, ARGK gerillalarına ve Kürt halkına karşı savaşıyor. Bagok, Hani çatışmalarında gerillalara karşı kimyasal silahlar kullanılmıştır. Kimyasal gazların kullanıldığına dair kanıtlar, görgü tanıklarının ifadeleri ve cesetler üzerindeki izlerden kesin olarak ortaya çıkmıştır.

İşte böylesi bir "demokrasi kahramanına" Alman emperyalistleri, yine demokrasi adına kapılarını açıyor. Bunlar bu zulmü görmüyorlar mı? Elbetteki çok iyi görüyorlar. Ancak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı düşmanlıkları ve bağımsız bir Kürdistan'a karşı olmaları, onları faşist rejimin baş destekçisi haline getiriyor. Bölgeye hakim olmak için, TC'ye alabildiğine dayanıyor, güç ve destek veriyorlar. Bu desteğini de, kendi ülkesinde suçsuz yurtsever Kürt politikacılarını tutuklayarak, bir kez daha gösterdi.

Tüm İlericiler, Demokratlar ve İnsan Hakları Savunucuları!

İnsanlık adına; insanlara zulm eden, buna ortak olanlara karşı çıkalım! Halkların celladı olarak ortaya çıkan faşist TC ve ona kan veren efendilerinin yeni oyunlarına karşı çıkalım! Bunlar her zaman bir araya gelerek zulümlerini sürdürmek isteyeceklerdir. Biz güçlü bir dayanışma hareketi örgütlersek, zalimlere bu dünyayı dar ederiz. Onların, halkların kanlarına daha fazla girmelerini engelleriz.

İlerici Alman Halkı!

Şimdiki yöneticileriniz, sizi hiç de çıkarınıza olmayan bir savaşın tarafı haline getirip, faşist bir rejime arka çıkmanızı sağlamak istiyorlar. Siz, I. ve II. dünya savaşlarında yine aynı emperyalist idealler uğruna savaşa sürüldünüz, katliamlara uğratıldınız, acı ve zulüm çektiniz.

Bugün de, yöneticileriniz faşist rejime arka çıkıyor, ona her türlü desteği sunuyor, şeflerini ülkenize davet ediyor. Kısaca sizleri de, bu insanlık suçuna karıştırmak, bir taraf haline getirmek istiyorlar. En son olarak Kürt politikacılarını tutuklayarak, mazlum bir halkın bağımsızlık isteğinin boğulmasına yardımcı olmak istiyorlar. Bir yandan Kürt halkı kimyasal silahlarla katledilirken, diğer yandan yöneticilerinizin bunların sorumluları ile biraraya gelmeleri, size de sorumluluklar yüklüyor. Çıkarınıza olmayan bu işbirliğinde daha fazla acı çekmemek için sesinizi yükseltin! Faşizmi tanıyan ve acısını yaşayan bir halk olarak zulümden inleyen Kürt ve Türk halkına desteğinizi sunun. Bu zulmün sorumlusu faşist Evren'in ülkenize gelişini protesto edin. Halkların kıyımına dayanan bu işbirliğine karşı çıkın.

Tüm İnsan Hakları Savunucuları

Faşist kimliği açık olan bir diktatörün, çürümüş cismini daha fazla yaşatmak için giriştiği yeni manevralarına karşı sessiz kalmayalım. İnsan kasabı, bu faşistin aramızda dolaşmasına müsade etmeyelim. Bu halk düşmanına karşı protestolarımızı yükseltelim! Bunun için, sesimizi daha da gürleştirelim! Sadece bu an için değil, halklar insanca yaşama kavuşana kadar, bu mücadeleyi sürdürelim!

—Kahrolsun faşizm, sömürgecilik ve emperyalizm!
—Yaşasın halkların kardeşçe ve militanca birliği!

Bir Fotoğraf Bir Konu

Biz üç kardeşiz; Mazlum, Delil, Ferhat. Almanya'da ana okuluna gidiyoruz. Okulda, Alman çocuklarıyla kaynaşamıyoruz. Kendimizi hep yabancı görüyoruz. Kürt olduğumuzu biliyoruz. Okulda bize resim yaptırıyorlar. Biz de sürekli bayrağımızı yapıyoruz. Yaptığımız diğer resimleri bayrağımızın rengi olan kesk û sohr û zer renkleriyle boyamaya çalışıyoruz. Yaptığımız resimlerin örneklerini de size gönderiyoruz. Biz üç kardeşin, tüm Kürdistan çocuklarına bir çağrımız vardır: Kürdistanlı tüm çocuklar, gelecek için kendilerini eğitsinler. Bu konuda en büyük görev anne ve babalara düşüyor. Bütün anne ve babaların bizim çağrımıza cevap vermelerini istiyoruz. Berxwedan okurlarına selamlarımızı iletiriz.

Mazlum, Delil, Ferhat

Bir Günlük Oturma ve Açlık Grevi

Yaptığımız eylemle, faşist Saddam rejiminin gerçekleştirdiği katliamları protesto ederek, teşhir ettik. Saddam rejimi en son yaptığı barbarca katliamla, halkımız üzerinde yüzyıllardan beri uygulanan imha hareketine bir yenisini ekledi. Diğer yandan, faşist Türk rejimi büyük bir sahtekarlık örneği sergileyerek, ne kadar "demokrat" ve "insancıl" olduğunu göstermek için, Güney Kürdistan'dan gelen onbinlerce insanımızı toplama kamplarındaki çadırlara yerleştirerek ölüme terkediliyorlar.

Eylemimiz, reformist, otonomcu, ilkel-milliyetçi güçlerin halka önderlik edemeyeceğini, var olan politikalarının çözümsüzlük içinde olduğunu ve kurtuluşun ancak bağımsızlıkla mümkün olabileceğini yansıttı. Bununla birlikte, dünya kamuoyunun, halkımız üzerindeki katliamlara sessiz kalması eleştirildi. Katliamlar karşısındaki cılız seslerini yükseltmeye çağırdılar.

24.9.1988 tarihinde, Batı Berlin'deki ERNK taraftarlarından 40 kişilik bir grup olarak, şehrin en kalabalık alanında, sömürgecilerin halkımız üzerindeki katliamları ve dünyanın suskunluğunu protesto ettik. Hazırladığımız Almanca ve Türkçe bildirileri dağıtarak, kamuoyunu son gelişmeler hakkında bilgilendirdik.

Eylem alanına 3 Alman, 2 İtalyan gazeteci geldi. ZDF (Batı Alman II. Kanal Televizyonu) ve Hollanda televizyonları eylemin çekimini yaptı.

Batı Berlin'den
ERNK Taraftarları
26.9.1988

HUNERKOM-Stuttgart Şubesi Kuruldu

HUNERKOM merkezi faaliyetlerine bağlı olarak çalışmalarını yürüten Stuttgart Kültür Ekibi örgütlenmeye doğru önemli bir adım atarak, 1 Ekim 1988 tarihinde düzenlediği bir geceyle HUNERKOM-Stuttgart Şubesi'ni resmen kurdu.

HUNERKOM-Stuttgart Şubesi Hazırlık Komitesi imzasıyla dağıtılan bildiride kültür alanındaki örgütlenmenin gerekliliği şöyle izah edilmektedir:

"Düşmanın tüm dayatma ve uygulamalarına rağmen, Kürt halkı direnişler sergilemiş ve varlığını sürdürmüştür. Kültürsanat alanında da değerlerini koruyan ve dönem dönem ileriye yönelik çabalar içerisine giren Kürt halkı, Ehmedê Xanê, Feqî Teyran gibi şair ve ozanlar yaratmıştır. Kürdistan'ın parçalanmasına rağmen, toplumun derinliklerinde yaşatılan kültürel değerler, sömürgecilerin asimilasyon politikasına karşı, halkımızın bütünlüğünü simgeleyen bir öge olmuştur."

PKK Bizi Kurtaracak Tek Güçtür

Her Kürdistanlı gibi ben de, yıllık iznimi geçirmek üzere yedinci ayda ülkeme gittim.

Benim gittiğim yer, Mazlumların kanıyla sulanan Diyarbakır'dı. 1984 yılından bu yana Kürdistan'ı görmediğim için; acaba halkımız Partinin verdiği silahlı mücadeleyi nasıl görüyor, düşmana karşı olan tavrı nedir... Düşmanın halkımıza karşı tavrı nedir, hangi tür politikayı uyguluyor? vb. konuları çok merak ediyordum.

Kapıkule'den Türkiye'ye girer girmez, düşmanın şeker politikası uyguladığı hemen dikkatimizi çekti. Bunu AET'ye girmek için yaptığını bildiğim için fazla yadırgamadım.

Biz Kırşehir'e varınca; trafik polisi tarafından durdurulduk. Polis nereye gideceğimizi sordu. Diyarbakır'a deyince... "Eruh'a mı, Şemdinli'ye mi" diye sorularına devam etti. Düşman, her Kürdistanlıdan şüpheleniyor; ama belli etmemeye çalışıyordu. Polis; "Efendim iyi yolculuklar, yorgunken arabayı sürmeyin, kaza falan olmasın" diye konuştu. Polis gittikten sonra; "PKK'nin silahlı mücadelesi sayesinde bizi rahat bıraktılar" diye yolculardan konuşma sesleri yükselmeye başladı. Çünkü 1984 yılında izine gittiğimizde polis rüşvet almadan bizi bırakmıyordu.

Kürdistan'a (Malatya'dan itibaren) varır varmaz, dikkatimizi çeken topraklarımızın bakımsızlığıdır. Oysaki topraklarımız oldukça verimlidir. Ülkemiz petrol, maden ve tarım yatağına sahip olmasına rağmen, her yer virane gibiydi. Dikkatimizi çeken ikinci ve en önemli nokta ise, çok sayıda asker ve polisin olmasıydı.

Diyarbakır'a vardığımızda her yer polis (özellikle sivil) ve askerlerle doluydu. Düşman, askerlerinin hemen hemen tümünü Kürdistan'a yığmakla güya güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıyor; ama PKK karşısındaki korkusunu bile gizleyemiyordu. Düşman propagandasının ana merkezinde PKK yer almaktaydı. Düşmanın amacı; PKK'yi karalamak ve halkın PKK'den nefret etmesini sağlamaktı. Ama düşman harcadığı tüm çaba karşısında ne pahasına olursa olsun halkı PKK'ye olan sempatisinden vazgeçiremiyor. İstisnasız konuştuğum herkes "PKK kazanıp, düşmandan öcümüzü alacak. Zaferi PKK'den başka hiçbir güç başaramaz" diye görüşlerini dile getiriyorlardı. Halk, düşmandan değil, Kürtlük ve devrimcilik adını taşımalarından korkuyordu. Özellikle KDP'den şüpheleniyorlardı. Çünkü, bu güç dışında hiçbir gücün varlığı söz konusu değildi. Halk; "Bunlar da KUK gibi yapmasınlar" diye kaygılarını dile getiriyordu.

Halkımızın her ferdi PKK'yi tanıyordu. Lice'ye gittim, konuştuğum her kişi,"KDP ağa partisidir, onların amacı otonomi bile değildir, düşmana karşı yıllardır verdikleri savaşta başarı kazanamamalarının nedeni budur, onlar, halka düşmanlık yapıyor, Kürt halkı için savaşmıyorlar" diyordu. Alaaddin ZOĞURLU yoldaşın şehit olmasına tüm Lice halkı, aslında tüm Diyarbakırlılar çok üzülüyordu: "O çok erken şehit oldu" tarzında görüşlerini dile getiriyorlardı. Alaaddin'in kitleyle olan bağı çok sağlamdı. O ikna etmesini bilen biriydi ve herkes onu sevip, sayıyordu. Alaaddin şehit olmadan önce Lice'de hiç kimse köy koruculuğunu kabul etmedi. Ama Alaaddin'in şehit olmasında sonra Uçarlı (Fırdeys) köyünde onaltı köy korucusu çıktı. Bu demek değildir ki, hiç bir yurtsever kalmadı. Tüm köy halkı, "Eğer sağlam bir örgütlenme olursa, biz bu hainleri aramızda yok edeceğiz, Partinin mermisine yazık" diyorlar.

Kürdistan'da hemen herkes haberleri çok iyi takip ediyor, ARGK ile düşman arasındaki çatışmalarda ve yapılan eylemlerde düşman kayıp vermişse, halk oldukça seviniyor. Yok gerillalarımızdan şehit düşen olursa herkes yaslıdır. Örneğin Serin köyü direnişinde büyük bir kahramanlık destanı yaratan dokuz gerillanın şehit oluşu, halkı büyük bir üzüntüye boğdu. Sevindirici olan diğer bir şey de şudur: Halk, TC basınından çıkan haberlere inanmıyor. Hani'nin Serin köyünde dokuz gerilla şehit düşünce, düşman haberi görüntüyle televizyona verdi. Bununla güya halkı korkutacak. Ama halk, şehitlerimizi görünce, düşmana karşı olan kin ve öfkesini açıkça belirtiyordu. Diyarbakır Tip Fakültesi ölü ve yaralı askerlerle dolmuştu. Hani-Serin köyü direnişinde, 60 düşman askeri ölümle cezalandırılmıştı. Zaten bir eylem oldu mu, TC basınına inanmayan halkımızın kendisi, olayın gelişim ve sonuçlarını araştırıyordu.

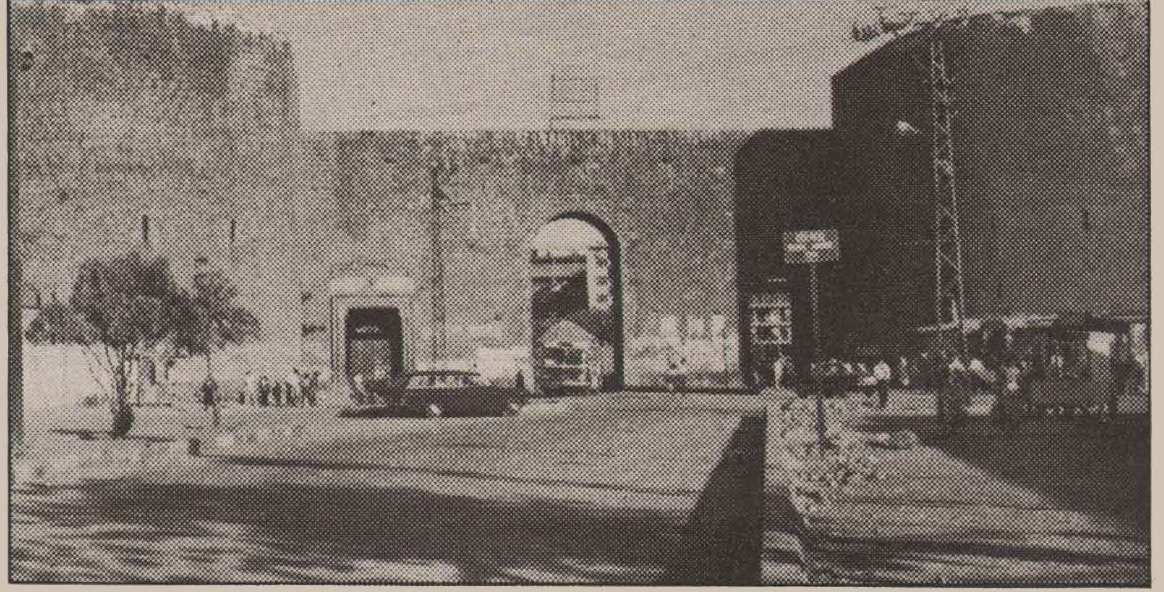
Biz Diyarbakır'dayken, çok sevindirici üç olay oldu. Birinci eylem Antalya'da turistik bir ormanın yakılmasıydı. Eylem Ağustos'ta oldu ve olur olmaz bize edilen telefonla ormanın yakıldığı haberi verildi. Telefon eden arkadaş, "Ormanı yaktık, içimiz rahat" dedi. Biz de, düşman, telefonu dinleyebilir, dikkatli olun dedik. Düşman"orman kazaren yandı" diye basına açıklama yaptı. İkinci eylem ise Diyarbakır'da oldu. İşçiler şarap fabrikasını yaktılar. Bu eylem ise basına verilmedi. Üçüncü eylem ise Lice'de oldu. Lice'nin Karaz köyünün muhtarı gerillalarımız tarafından kaçırıldı. Bu eylem de basına yansıtılmadı.

Muhtarın kaçırılma olayı şöyle gelişti: Muhtar alçaktır, yani düşmanın bir piyonudur. Yeğeni ise bizim arkadaştır. Muhtar, yeğenine: "... gün arkadaşlarınla gel, sizlere bir ziyafet vereyim" diyor ve olayın bir gün öncesinde de düşmana haber veriyor. Tabi gerillalarımızın, muhtarın bunu yapacağından haberi var. Gerillalar yemek yedikten sonra hemen kalkıyorlar ve muhtarın yeğeni dayısına "bizimle dışarı gel, işin var" diyor. Dayısı dışarı çıkınca... "Ulan alçak, bizi bir yemekle düşmana teslim edeceğini mi zannediyordun." Dayısı bilmemezlikten geliyor ve dayılık rolünü uygulamaya çalışıyor: "Bana bak, alırım ayağımın altına, dayından şüpheleniyor musun" diyor ve yeğenine tokat atmak için elini kaldırıyor. Yeğeni onun elinden tutuyor, "bizimle geleceksin alçak" diyor. Şimdi o çevrenin tüm muhtarları korku içinde. Çünkü gerillalarımız, muhtarı çözmek için götürmüşler. Yani daha başka düşmanla işbirliği içinde olan muhtarlar kimlerdir diye. Halk bu eyleme oldukça sevindi.

Düşman, sayısı kalabalık olan yurtsever ailelerden oldukça korkuyor. Bunun için de şeker politikasını uyguluyor. Örneğin; amcam yakalanmıştı. Suçu; PKK için silahları dağa çıkartmak ve maddi destek sunmaktı. Aslında, TC yasalarına göre bu suçun cezası 24 yıl hapistir. Ama, amcam iki hafta işkenceden kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Babamın bir amcası var, kendisi yöre de oldukça tanınmış biri. Bu nedenle savcı amcamı serbest bırakırken: "Bak tutukluya acıdığımız için serbest bırakmadık, biz istemiyoruz tanınmış büyük aileler bize karşı silahlansın, sizde biraz dikkat edin" diye ailemize telkinde bulundu. Amacı; ailemizi mücadeleden uzaklaştırmaktır. Oldukça komik bir olay ve TC kendisini komikleştiriyor. Amcam zaten TC'den nefret ediyor ve bu olayla nefreti on kat daha artmış oldu. Değil bizim akrabalar, hemen hemen tüm Diyarbakır halkı, "bizim günümüz yakındır" diyor.

PKK'nin verdiği silahlı mücadele yalnız Kürdistan halkına değil, Kürdistan'da memurluk yapanların tümüne yarar sağlıyor. Çünkü, bir polis memuru İstanbul gibi Türkiye metropollerinde 160.000 Türk lirası civarında maaş alırken; Diyarbakır'da ve Kürdistan'ın diğer alanlarında en az 700.000 Türk lirası civarında (APO Primi) maaş alıyor. Diyarbakır'da o kadar çok polis var ki kişi başına resmi veya sivil en az dört polis düşüyor. Her şeye rağmen, Kürdistan halkı "PKK bizi kurtaracak tek güçtür" diyor.

Arnheim'den Gülten
04.09.1988

Düşmanın Tüm Dayatmalarına Rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Şiddetle Gelişimini Sürdürüyor

Ben bu yıl iznimi memleketim olan Dersim'de geçirdim. Temmuz-Ağustos ayında olan eylemleri duyurmaya çalışacağım. Ancak, o kadar çok eylem ve gelişme oldu ki, eylemlerin tümünü tarihleriyle anımsayamıyorum.

En başta Türk devletinin askeri hedefleri olmak üzere, ekonomik ve eğitim kurumlarına yönelik devrimci kuvvetlerce bir dizi etkileyici eylem gerçekleştirildi. Ajan yapıya karşı devrimci faaliyetler hızlandı ve mücadeleye gençlik kesiminden yoğun katılım sağlandı.

Memlekette kaldığım sürece gerçekleşen eylemleri elimden geldiğince sıralayacağım.

1- Haziran ayının sonlarına doğru Bingöl'ün Kığı kazasına bağlı bir köyde ARGK birliği ve düşman kuvvetleri arasında şiddetli bir çatışma oldu. Düşman, kendi kayıplarını gizleyebilmek için gösterdiği tüm çabaya rağmen, sağlam kaynaklardan aldığım bilgiye göre, 7 vurucu tim, 1 albay, 1 binbaşı, 6 er ve erbaş ölümle cezalandırılmıştır. Aynı olayda 20'ye yakın er de yaralanmıştır. Olayda, iki kahraman devrimci şehit düşmüştür.

2- Dersim merkezine bağlı Çukur köyünde kışla olarak kullanılan bir okul yakıldı. Köydeki karakol da otomatik silahlarla tarandı.

Bugün yöre halkı, düşmanın okulları hangi amaçlarla kullandığını çok iyi bilmektedir. Durumu anlamayan çok sınırlı bazı insanlar dışında, genellikle halk, okulların yakılmasını ve işlemez hale getirilmesini sempatiyle karşılıyor. Düşmanın zehir saçan kışla kurumlarına vurulan darbeler büyük öneme sahiptir.

3- Dersim-Ovacık arasında bulunan bir köprüye bombalı pankart asılarak mücadelenin propagandası yapılmıştır. Aynı mıntıkada bulunan başka bir köprünün ayaklarına yazı yazan devrimcilerin bu eylemi, yörede yoğun şekilde konuşulmaktaydı.

4- Hozat merkezine yakın bir alanda, ARGK birliği, Türk askeri birliğine bir saldırı düzenledi. Bu eylemde ARGK birliği, bir askeri esir aldı. Bu konuda kesin bir haber alamadım, dolayısıyla çatışmanın kesin sonuçlarını da öğrenemedim.

5- Temmuz ayı içinde ajan-milis yapıya karşı önemli ve etkileyici bir adım atılmıştır. 162 ajan ve ihbarcının isminin yazılı olduğu bir bildiri, şehir merkezinde dağıtıldı. Bazıları halk tarafından tanınsa da, tanınmayan da devrimciler tarafından teşhir edildi. İşledikleri suçların ortaya konulması ve bu yapıya karşı kitlelerin uyarılması bu ajan yapıya büyük bir darbe olmuştur. Bu eylem; aynı zamanda devrimcilerin suç işleyenleri cezasız bırakmayacaklarını açıkça ortaya koymaları itibarıyla büyük bir adımdı.

6- En son, Dersim'de Tavuk Üretme Çiftliği yakıldı. Bir anda alevler içinde kalan çiftlik şehir merkezine çok yakın olmasına rağmen, faşist ordu birlikleri çaresizlik içinde şehri aydınlatan alevleri seyretmekle yetindiler. Çiftliğin yakılması eylemiyle, düşmana büyük ekonomik zaiyat verilmiştir.

Faşist TC'nin tüm engelleme çabalarına ve bölgeye yerleştirdiği yüksek sayıdaki askeri kuvvetlerine rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz, geniş halk yığınlarını özellikle gençliği derinden etkilemektedir. Şunu tüm samimiyetimle belirtiyorum ki; gençlik kesiminden ARGK saflarına yoğun bir katılım vardır. Günde ortalama olarak en az bir-iki hatta daha fazla gencin ARGK saflarına katıldığını söyleyebilirim.

Bir de Partizan örgütünün yöremizdeki durumuna değinmek istiyorum. Bölgede yaşayan biri olarak çokça sözü edilen TİKKO'nun büyük bir dağılmayı yaşadığını söyleyebilirim. En son, TİKKO'nun çekirdek kadrosu olduğu söylenen 5 kişi, Kığı'nın Tülük mezrasında meydana gelen bir çatışmada katledildiler. Bu olay Türk basınına yansımadığı gibi, TİKKO güçleri de herhangi bir açıklama yapmadılar. Bu olaydan sonra TİKKO'nun var olan diğer güçleri üçe bölündü. Kığı ve Karakoçan güçleri tümden ARGK birliklerine katıldığı haberi bize geldi. Geriye kalanların ancak yedi-sekiz kişi olduğunu söyleyebilirim. Ve bunlar etkisiz bir durumu yaşıyorlar.

Çok yoğun eylemlere ve düşmana verdirilen büyük kayıplara rağmen, Türk devleti ısrarla gelişmelerin basına yansımasını engelliyor veya çarpıtarak veriyor. Olaylar basına yansıtılsa da yansıtılmasa da ülkemizin her yöresinde ve özellikle bölgemizde yoğun gelişmeler ve eylemler tüm hızıyla devam etmektedir.

Dersim'den Haydar
29.08.1988

"Tek düşüncem, daha dün birlikte yemek yediğimiz yoldaşlarımın bizlere emanet ettiği direniş bayrağını yükseltmektir....."

Saygı değer annem, babam ve tüm kardeşlerime;

Mektubuma başalamadan önce tüm içtenliğimle saygı ve sevgilerimi sunar, yaşamınızda üstün başarılar dilerim. Şimdiye kadar sizlere mektup yazmayışımı anlayışla karşılacağınıza eminim....

Bildiğiniz gibi bir dönem önce sizlerden ayrıldım. Bu ayrılık esnasında sizlerle vedalaşmayı çok istememe rağmen, bazı nedenlerden dolayı, mümkün olmadı. Yine de şunu bilmenizi isterim: Bu ayrılık sıradan bir ayrılık değildir. Ve bu ayrılığın arkasında ne kadar büyük, ne kadar soylu amaçların olduğunu bilirsiniz. Çünkü bizler de, sömürgeciliğin uygulamaları karşısında çok basit ve en kutsal değerlerimize ihanet etme, yani toprağa, ülkeye ve öz kimliğe sırt çevirme temelinde onursuzca bir yaşama doğru Avrupalıların kapısına kölelik için gitmiş olan bir halkın parçasıyız. Evet, gerçekliğimiz iyi düşünülürse, hakikatimizin bu olduğunu sizler de kabul edersiniz. Yoksa cennet ülkemizin harabe, virane ve yaşanmaz olduğundan değildir bu göç olayı. Sanıyorum bu konuda derin düşünürseniz bana hak verirsiniz. Bunları, sizlere hakaret etmek için söylemiyorum, tersine gerçekliğimizi bilince çıkarmanız ve geçmiş yaşamın artık kabul edilmemesi gerektiği için söylüyorum.

Yine ülkeden, toprak ve özkimlikten kopuk olan yaşamın nasıl soysuzca, köksüzce bir yaşam olduğunu kendi ailemiz içerisinde ve çevremizde yaşananlardan çokça tanık olduk, bizzat yaşadık. Örneğin aile içinde bir benim yaşamımı ele alırsanız; ne kadar basit, olumsuz, Avrupa'nın yozluğu içerisine batmaya, yok olmaya mahkum olan bir yaşam olduğunu sizler benden daha iyi bilirsiniz. Şimdi diyeceksiniz; "Peki biz bu yaşam tarzına karşı koymadık mı?" Evet karşı koydunuz. Fakat gördüğünüz gibi bu karşı koyma, bu kadar olumsuz ve köksüz bir mirası alan kişiliği bataklıktan ve yok olup gitmekten de kurtaramayacağını da gördünüz.

Sanıyorum şimdi ayrılığımızın arkasında yatan gerçekliği de daha iyi anlıyorsunuz. Yani bu ayrılığın en kutsal değerlere -ki, bunlar başta ülkemiz ve halk kimliğidir- sahip çıkmak için atılan büyük bir adım olduğunu anlıyorsunuzdur. Bu anlamda, atılan bu adımın daha büyük ve soylu adımlarla takip edilmesi gerektiğini, soylu yaşama ancak böyle varılacağını bunun tersi ihanet etmenin, bunu yanında bırakmanın en soysuzca ve en alçak ça bir şey olduğunu da biliyorsunuz. O zaman bunu yapan kim olursa olsun, ister ben olayım, isterse de bir başkası olsun, bu kişiyi lanetlemek, onu yerle bir etmek ve değerlerimizin temsilcisi olan Partiye her koşul altında sahip çıkmak sizlere düşen tek görev olmalıdır. Çünkü, namuslu yaşamak isteyenler kendi değerlerini korumak ve ona sahip çıkmak zorundadırlar.

Şimdi, biraz son gelişen provokasyon olayına değinmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Parti tarihimizin en zor dönemlerinde, Partimizin büyük çıkışlarını engellemek için içten ve dıştan sadırılar kedisini göstermeye başlar. Bu alçakça saldırılar daha önceleri Partimizi; Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların öncülüğünde her gün işkence altında ölüm-kalım pahasına verilen mücadeleye faşizmi ve sömürgeciliği, kendi mahkemelerinde yargılamak için yaptıkları büyük ve soylu çıkışı yenilgiye uğratmak için Şahin ve Yıldırım ihanetçileri şahsında kendisini göstermeye başlamıştır.

Yine Partimizin en zor döneminde Parti Önderliği, ölümkalım pahasına bir mücadele vererek, kutsal değerlerimize sahip çıkmak için direnişi ülke pratiğine aktarmaya çabaladığı bir dönemde; Partiye ve Parti Önderliğimize yönelik alçakça saldırılar kendisini Semir provokatörü şahsında göstermiştir.

Bu, mücadelemizin vardığı nokta, halk tarihimizde bir zirve noktasını oluşturmaktadır. Partimizin atacağı her güçlü adım, artık mücadelemize zafere ulaşmak için belirleyici bir noktaya gelmiştir. İşte gördüğümüz gibi tam da bu dönemde kaynağını ta İdris-i Bitlisi'den, Rayber'den alan ihanet saldırıları bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin zirveye ulaştığı bir dönemde kendisini yeniden göstermeye başladı.

Bugün yine satılmış birkaç unsur aracılığıyla "PKK'ye evet, APO'ya hayır" sloganı altında saldırılar başlamıştır. "PKK'ye evet, APO'ye hayır" sloganının özünde ne yatmaktadır? Başı gövdeden ayrı düşünmek olur mu hiç! Başı gövdeden koparmak her ikisini işlevsiz kılmak anlamına gelmiyor mu? Bu, satılmışların kimliklerini, kime hizmet ettiklerini ve kimin adına konuştuklarını göstermiyor mu?

Bu soysuz alçak yaratıklar bilmeliler ki; Partimize, Parti Önderliğimize, dolayısıyla namusumuza, ülkemize, şehitlerimize ve kimliğimize el uzatan hangi alçak olursa olsun halkımız onu yerle bir edecek, Önderliğine daha sıkı sarılarak bağımsızlığa doğru yol alacaktır. Sizlere mektup yazmamın asıl nedeni budur. Yani sizlerde istediğim kendi görevlerinizin bilicine vararak ona sıkısıkıya sarılmanızdır. Evet biliyorum bazı şeyler yapıyorsunuz, buna sonsuz saygım var. Fakat şunu bilmek gerekiyor ki, bu artık yetmez. O halde, eğer bizler soylu yaşamdan başka bir şey kabul etmiyorsak; Tüm gücümüzle kendi bağımsızlık ve özgürlük kavgamızda Öncümüzün önderliğinde savaşmak zorundayız. İşte sizleri bekleyen görevin aslı budur. Bu bir görevden de öteye günümüzde namuslu, onurlu yaşamın bir gereğidir.

Beni soracak olursanız ben şu an mektubumu ele alırken, uzun bir dönemdir Parti okulunda bulunmaktayım. Partinin bana verdiği güçlü eğitim, ilk adımımı, daha soylu adımlarla takip edebilmemi sağlamıştır.

Gelinen aşamada tek düşüncem ve tüm benliğimle mutluluğunu yaşadığım istek, bir an önce Partinin bana vereceği görevle ülke mücadelesine Botan alanında katılmaktır. Bir an önce şehitlerimizin, daha dün birlikte yemek yediğimiz yoldaşlarımın bizlere emanet ettiği direniş bayrağını daha da yükseltmek; Partiye, Parti önderliğine, şehitlere ve halkıma layık olduğumu ispatlamak benim beklediğim, tüm benliğimle yaşadığım tek şeydir. Bu ispatlama aynı zamanda sizlere karşı da geçerlidir. O halde, ülkeye yönelmeyi beklediğim şu aşamada diyorum ki, birbirimize en iyi şekilde layık olalım. Sizin ailesel yaşamdan bin kat daha değerli olan ulusal kurtuluşçu yaşama atılmanız; her yerde, her koşul altında Partiye, Parti Öderliğine sahip çıkmanız, ona saldıran kim olursa olsun onu yerle bir etmeniz, sizin bana vereceğiniz en büyük destek, düşmana karşı savaşırken en büyük moral kaynağım alacaktır.

B... yoldaş, sizin bir an önce Patiye kavuşmanızı, Partiyi tanımanızı ve onun doğru devrimci yüceltici kişiliğine kavuşarak, ülkemizin dağlarının doruklarında söylenen bağımsızlık ve özgürlük türkümüze katılmanızı istiyor ve bekliyorum.

Z..., hem bir kardeş ve hem de bir arkadaş olarak senin de Partiye kavuşmandan daha değerli bir şey olamaz. Partiye kavuşmak, sosyalist kadın ölçülerine kavuşmak; Avrupalarda basit şeylere takılmak, basit şeyleri düşünmekten bin kat daha değerli, daha yücelticidir. Asla unutma ki; mutluluk, güzellik, yaşamdan tut her şeyin en yücesi, en onurlusu, en güzeli yalnız ve yalnız özgür ve bağımsız bir ülke ile inşa edilebilir. O halde, bunu birlikte inşa etmek için Partimize sarılalım. Tüm aile olarak Partimize sarılalım ve sömürgeciliğin yarattığı aile kurumuna karşı ulusal kurtuluşçu bir aile olalım. Ulusal kurtuluşçu bir aile olarak geleceği, mutluluğu, yaşamın en güzelini, en onurlusunu güzelim anamız KÜRDİSTAN'da inşa etmek için Partimiz etrafında kenetlenerek Parti Önderliğimizin ışıklı yolunda yürüyelim. Ve bunu onurla, şerefle yaşamak isteyen tüm insanlarımıza dayatalım.

Mektubumu sonuçlandırırken sizin bu çağrıma en güçlü cevabı verebilmeniz için Partiyi daha iyi tanımanız gerektiğine inanıyorum. Fakat Partiyi tanımak, onun yüceliğini doğru tanımak, onun yüceliğine doğru değeri biçmek, onun ne kadar yüceltici olduğunu, bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini bilmek, yalnız ve yalnız Parti ortamını görmek ve yaşamakla mümkündür. Onun için Parti ortamımızı gelip görmelisiniz. Çok iyi biliyorum ki; bu sizin görevlerinizi tam yapmanız, ulusal kurtuluşçu bir aile olmanız için şarttır. Bunu yapmanızı çok isterim.

Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde bulunan tüm yoldaşların devrimci selamlarını ve tüm içtenliğimle saygı, selam ve sevgilerimi de iletiyor, ulusal kurtuluşçu bir aile olarak ileri diyor, bunu bekliyor ve yaşıyorum.

—Kahrolsun sömürgecilik ve her türden uşaklık!
—Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!
—Kahrolsun teslimiyet ve sömürgeci aile kurumu!
—Yaşasın Önderimiz APO!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
—Yaşasın ulusal kurtuluşçu aile kurumu!
—Yaşasın KÜRDİSTAN....

Sonsuz devrimci selamlar

Z.A. (Fırat/Delil)
10 Eylül 1988

Sevgili Kardeşim!

O candan ve içten mektubunu aldım ve beni son derece sevindirdi. Yad ellerde vatanından uzak kalan, halkı ve memleketi için el kapılarında çabalayanların içinde bulundukları hal ve ruhiyeti yakınen bilmekteyim. Temennim, bu hasretinizin yakın zamanda giderilmesidir. Bunun için de kardeşçe el ele verirsek geleceğimizin özgür toplumunu yaratmamak için hiçbir sebep yoktur. Ve bu yakındır kanısındayım. Sevgili kardeşim; mektubunda derdini nasıl dile getireceğini bilmediğini yazıyorsun. Oysaki şimdiye kadar, bu şekilde bir anlatım tarzını görmüş değilim. Mektubunun yazış tarzı çok hoşuma gitti. Sevgili kardeşim; ihtiyaçlarımın olup olmadığından bahsediyorsun. Sağ olun, hiçbir ihtiyacım yoktur. Sizlerin iyi olması en büyük arzumuzdur.

Sevgili kardeşim! Yaptığımız tablolardan bahsediyorsun. O tabloları halkımıza layık bir düzeyde yapmış değiliz. Halkımız çok daha güzeline layıktır. Onlara layık olabiliyorsak, ne mutlu bize. Ömrümüz vefa ederse halka olan borcumuzu daha iyi bir şekilde ödemeye çalışırız. Sevgili kardeşim, 1,5 aya yakındır buraya (Eskişehir, b.n.) geldim. Çabuk alıştım. Zaten buradaki arkadaşların çoğu Diyarbakır'dan getirilmişti. Benim eski dayak dostlarımdır. Bu nedenle yabancılık çekmedim. Burada rahatım. Bir sevimsiz tarafı var, o da soğuklar çabuk bastı. Bu biraz beni düşündürüyor, onu da atlatırız, önemli değildir.

Mektubuma son verirken, bütün dilek ve temennilerinizin yerine gelmesini diler, gelecek özgür günlerde buluşma dileğiyle dostça sevgi ve saygılarımı sunarım.

Hoşça kalın
Mehdi Zana

Libya'dan Bir Ses

"Ordumuz ARGK'nin Açmış Olduğu Savaş Cephesinde Birleşelim!"

Değerli yoldaşlarımız, bize yollamış olduğunuz SERXWEBÛN ve BERXWEDAN gazetelerini aldık. Sonsuz şükranlarımızı bildiririz. Yoldaşlarımız, burada Partimize gereken yardımlarımızı ve görevlerimizi yerine getiriyoruz. Yalnız gazetemize şu anda herhangi bir maddi yardımda bulunamadığımız için özür dileriz. Ayriyeten gazetemizde aşağıdaki sesimize de yer vereceğinizi umarak şükranlarımızı borç biliriz.

Yurtdışında bulunan Kürdistanlı yurtsever, demokrat yoldaşlarımız, emekçi kardeşlerimiz hepimiz biliyoruz ki senelerden beri Türk devleti tarafından yerüstü ve yeraltı zenginlik kaynaklarımız elimizden alınmış; o tarihten bugüne kadar da baskı, zulüm, işkence ve her türlü vahşi hareketlere maruz kalmaktayız. Şu anda anavatanımız olan Kürdistan toprağından; ana, baba, kardeş ve akrabalarımızdan uzaktayız. Binlerce ve onbinlerce kilometre uzaklara bizi sürenler kimlerdir? Bunun sorumlularından hesap sormalıyız.

Artık uyumanın zamanı değil, uyanmanın zamanıdır. Şu anda PKK gibi bir öncü gücümüz ve bir Ordumuz vardır. ARGK'nin açmış olduğu savaş cephelerinde birleşelim. Maddi ve manevi, gerekirse canımızı vatan toprağımıza feda edelim. İnsanların insanca yaşamaları için Kürdistan dağlarında ve zindanlarında kahraman direnişleriyle kanının son damlasına kadar mücadele eden ve şehit düşen devrimcileri her zaman anmalıyız.

Yurtdışında bulunan Kürdistanlı emekçi kardeşlerimiz, mücadelemizi daha güçlü destekleyelim ve bu mücadeleyi Türkiyeli emekçi kardeşlerimize de kavratarak, onların da desteğini alalım. Ve omuz omuza faşizme karşı savaşalım.

Ey Kürdistan'ın yüce dağları
Ortadoğu'nun kilit mekanı
Yeşiller örtmüş her tarafını
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Dünya göz dikmiş dağlarına
Kanlar dökülüyor senin uğruna
Direniş ateşi düşmüş zindana
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Toprağını kanlarıyla suladılar
Çağdaş Kawamız Mazlumlar
Hayriler, Kemaller, Mahsumlar
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Libya-Sepa bölgesinde
Belediye şirketinde çalışan
PKK sempatizanları

EYLÜL MEKTUBU

Eylül dediğimizde insanın aklına iki şey (kavram) geliyor. Birincisi faşist Türk cuntasının büyük bir gürültüyle, çürümekte olan sömürgeci rejimi kurtarmak ve Kürdistan'da yeni adımlar atan KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ durdurma çabalarıdır.

Türk cuntası, darbeden sonra 24 Ocak Kararlarını tam hızla uygulayarak, halklarımızı ekonomik olarak darboğazlara soktu. Binlerce devrimci-demokrat ve yurtseveri cezaevlerine tıkadı. Önceden var olan işkenceyi kanunlaştırıp, binlerce insanı bu tezgahlardan geçirdi. Sömürmekte olduğu ülkemizi yeni baştan işgal etti vs. vs.

Bir de devrimci-demokratik örgüt ve hareketleri yok ettiğini, onların bittiğini iddia etti. Bu iddiasında bir sınıra kadar haklıdır. Ama bir şeyi çabuk unuttu: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi. İşte bu ikinci şeydir (kavramdır).

Faşist Türk cuntası, ulusal kurtuluş mücadelemizin bittiğini, onu yok ettiğini sandı. 15 Ağustos silahlı mücadelemiz hem cuntanın bu iddiasını yerlebir etti, hem de diğer biten örgüt-örgütçükler ve "demokrat" geçinen zavallıların, "yapılan askeri darbeler demokrasiyi on sene geriletiyor" iddialarını bir çırpıda boşa çıkardı. Bu tür iddialarda bulunan zavallılara 15 Ağustos hareketi bir cevaptır.

Demekki faşist cunta hareketleri, demokrasiyi on sene geriletemiyormuş. Cunta 1980'de geldi, ulusal kurtuluş mücadelemiz 1984'te tekrar başladı. Hem de bir daha durmamak gibi bir kararlılıkla.

15 Ağustos 1984'ten sonra Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini değerlendirecek olursak; ordumuz ARGK Kürdistan'da kök saldı, ülkemiz ve dünya kamuoyunda unutulan Kürdistan meselesi tartışılır oldu. Bir de düşman cezaevlerinde bulunan kahraman ve saygıdeğer yurtseverler, işkenceyi ve faşist Türk cuntasını, mahkemelerini yargılayarak, tarihimizi ve bizleri dilimizle savunup bin yıllardır tabu edilmiş Kürdistan meselesini resmen kabul ettirdiler.

Eylül Mektubu'mu yazarken, kanlarıyla bizlere yol gösteren M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ, Ali ÇİÇEK ve onlarca Eylül ayı şehitlerimizi en derin saygılarımla anıyorum.

İsveç-Sundsvall'dan
Selim /26.9.1988

Diyarbakır'dan Berxwedan'a

Şanlı 15 Ağustos Atılımı Halkımıza Kutlu Olsun

Sevgili yoldaşlar, sayın Berxwedan okurları; ben, 13.7.1988'den itibaren Diyarbakır'dayım. Halkın durumunu şöyle özetleyebilirim: Şehir içinde yaşayan insanlarımızın hemen hepsi oldukça durgun, pasif ve sanki uykudaymış gibi görünüyor. Bu durumuna rağmen halk, oldukça huzursuz ve intikam duygusuyla doludur. "Sıra bize de gelir" diyen halk, devrimcilerden biraz da olsa şikayetçidir. Şu anlamda: "Neden kitleyi bilinçlendirmiyorlar, bir an önce faşistlerden intikam alalım" diye. Kırsal alanlarda ulusal kurtuluşçu faaliyetler yoğundur. Şunu da belirtmekte yarar var. Düşman apayrı politika uyguluyor. Bu uygulamalarında kısmende olsa başarı sağlayabilir. Kitleleri yavaş yavaş da olsa bataklığa sürükleyip pasifleştiriyor. Eğer bu konuya dikkat edilmezse, istenmeyen olumsuz tahribatlar kaçınılmaz olur.

Kırsal alanlarda belirttiğim gibi, faaliyetler yoğundur. Hani'in, Serin (Serde) köyünde 9 yoldaşımız şehit düştü. Bu olay hakkında halk arasındaki düşünce biraz farklıdır. Bazılarına göre; "Serin köyünde kavga olmuş, gerilla birliğimiz barıştırmaya gitmiş. Köylülerin içinde biri haindir ve düşmana haber veriyor. Altı gerilla köy odasında şehit oluyor, geriye kalan üç nöbetçi yoldaş da 24 saat boyunca savaşıyorlar. Çatışmada 60 düşman askeri öldürülüyor. Diyarbakır Tıp Fakültesi, asker cesetleriyle doldurulmuştu" diyorlar. Diğer bir kesim ise; "Gerilla birliği bir çoban tarafından fark edilir. Gerilla grubu, oldukça kalabalıktır. Düşmanın, etrafını sardığını farkeden, gerillalardan 9'u "siz kurtulmaya bakın, biz savaşacağız" demişler ve son mermilerine kadar çatışmışlar" diyorlar. Düşmanın, gerillalarımızdan korktuğu herkes tarafından söyleniyor. En son Hani çatışmasında bile gerillalarımızla savaşma azmini ve gücünü yitiren düşman, zehirli bombaları kullanıyor ve ancak öyle halkımızın 9 kahramanını şehit ettirebiliyor.

İkinci bir olay, ise, Adıyaman'da oldu. 11 Ağustos 1988 tarihinde gerilla birliğimiz ve düşman arasında amansız bir çatışma başlıyor. Bu olayda M. Emin TAŞTAN, M. Ali KAHRAMAN ve Yusuf ÇOLMAN yoldaşlar şehit düşüyor. Bu olayı televizyondan öğrendiğim için, düşmanın kayıpları hakkında bilgim yoktur. Aile olarak deşifre olduğumuz için olayı fazla araştıramadım. Her şeyi herkese soramadım. Düşman, Partimiz ve halkımızdan o kadar korkuyor ki, her insanın başına bir ajan vermiş, oldukça tedirgin. Ama bir şey daha öğrendim. Alaaddin ZOĞURLU ve Mehmet DAĞ yoldaşların şehit düştüğü ev sahibi haindir. Bu hain, zehirli şerbet yoldaşlarımıza vermiştir. Alaadin bir iş dolayısıyla oraya gitmiştir.

Mektubuma son verirken bütün yoldaşlara ve Berxwedan okurlarına selam ve saygılarımı sunar, çalışmalarında başarılar dilerim.

Diyarbakır'dan Gülten
15.8.1988

SAFLAR BUGÜN NETLEŞMİŞTİR

Değerli yayın organımız Berxwedan; bizim de, sesimizi duyurabileceğimiz bir yayın organımızın olması beni çok sevindirdi.

28.4.1980 tarihinde PKK'nin düşüncelerini taşıdığımızdan dolayı sorguya alındım. Failsiz olan tüm olaylar üzerime atılmak istendi. İki yıl boyunca sorgusuz sualsiz mahkemeye çıkarılmadım. Polislikte, hakkımda düzenlenen ifadeyi imzalamadığım halde, dört yıl yoyunca en ağır işkence altında kaldıktan sonra serbest bırakıldım. Tahliye olduğum gün, idare Teğmeni Ali Osman, öğrenci olup olmadığımı sordu. Öğrenciyim dedim. "Bizim için çalışırsan okula devam edersin, yoksa askere gidersin" dedi. Teklifini kabul etmeyince, Türk ordusuna asker olarak yolladılar. Cezaevine nazaran orduda kendimi serbest hissettim. Askerlikte gözüme çarpan ilk şey; askerliğe alınanların sakıncalılar ve normaller diye ikiye bölünmüş olmasıydı. Sakıncalı olanlar, cezaevinden yeni çıkmış ve kelepçeyle getirilen insanlardı. Çoğu kişi nerede olduğunu bilmiyordu. Askerlikte üst düzeydeki subaylar, istihbarat toplama ve para teklif ediyorlardı. Bu durum karşısında otuz kişi toplanıp, komün kurduk ve nasıl tavır takınacağımızı belirledik. Eğitim çalışması yapma kararı da aldık. Spor ve silah eğitimine önem vermeye çalıştık. Bunun farkına varan sömürgeciler, silahları elimizden aldılar. Bize nöbeti kaldırdılar. 1984 Ağustos atılımından sonra orduda tuvaletlere bile kum torbaları dizildi. Hemen her gün, "Apocular nasıl baskın düzenler" tatbikatları düzenlediler.

Yani, dışta canavar gibi gözüken Türk ordusunun içi çelişkilerle doludur. Hafta yoktur ki, intihar etmeyen asker olmasın. Yıllardan beri Yunan-Rum hikayeleriyle ütülenen kafalar, 15 Ağustos Atılımından sonra anti-Apocu propagandalarla ütülenmeya başlandı. Askerler arasında birlik olmadığı gibi ikiye bölünmüş. Hakeza subaylar içinde de aynı durum yaşanıyor. Ordu içindeki askerler sömürülüyor. Askerleri sömüren subaylardan bazıları adeta kapitalist durumuna gelmiş. Ordu içinde Atatürkçülük hikayesi, subaylar arasında geçersiz duruma getirilmiş. Harp okullarında subaylar anti-Apoculukla yetiştiriliyor. Ordu içindeki her askerin düşüncesi ne köy basmaktır, ne de büyük Türkiye'dir ve ne de vatan bütünlüğü hikayesidir. Tek düşüncesi bir an önce işkenceli disiplinden kurtulup teskereyi almaktır.

Ben de teskereyi aldıktan sonra Suruç'a döndüm. Baskılar yenilenmeye başlandı. Her gün zorla imzaya çağrıldım. İmza vermemek için Mersin'e yerleştim. Orada da izimi buldular. Evimizi bastılar. Ev eşyalarına el koydular. Sebep ise, "Mersin'de ne işin vardı" sorusuydu. Sekiz yıl kimliksiz dolaştım, bana kimlik bile vermediler. Ehliyet imtihanına girdim, sakıncalıyım diye vermediler. Düşman köyü basıp, 80 yaşındaki babamı tutuklamakla tehdit etti. "Oğlunu teslim etmesen seni bırakmayız" demişler. Bu durum karşısında babam da; "Sizin yaptığınızı Yunanlar, Fransızlar bile yapmadılar. Biz Filistin'den mi geldik" deyince düşman tarafından dipçiklenir.

Bu durum, milyonlarca insanımızın karşılaştığı sorunlardır. İstesek de istemesek de saflar netleşmiş ve kesinleşmiş bulunmaktadır.

Kürdistan'da yaşayan her insan bunu bilmelidir: "Kürt olmak bir suçtur." Bunun bilincinden hareket edip kurtuluşa varalım. Ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkalım. Ajanları ortaya çıkarıp hesap soralım!

Suruç'tan Bir Yurtsever
13.9.1988

Tüm Devrimcileri, İlericileri, Yurtseverleri Gerçekle Bütünleşmeye, Ulusal İsyana Katılmaya Çağırıyorum

Çağdaş Kürdistan tarihi bize bütünü ile ulusal isyanları anlatır. Tüm Kürt isyanları katliamlarla son bulmuş ve halkımız acımasızca defalarca katledilmiştir. 19. yy.'da ekinlerin gasbına, ağır vergilendirmeye, uzun süreli askerliğe ve bunlardan kaynaklanan zulme karşı silahlara sarılan kitleler 20. yy.'da ulusal talepleri öne çıkararak Kürdistan'da boydan boya isyan ateşlerini çoğaltmıştır. Feci katliamlarla bastırılan isyanlardaki yenilgilerin temel nedenlerinden en önemlisi geleneksel önderliklerin yönlendirmesidir. Geleneksel önderlik, sınıfsal temelini Kürdistan'ın temel dinamiklerinden alan, bir yanı aşiret sistematisine, bir yanı Arap-İslam kültürüne ve bir yanı da Osmanlı-İran feodalistesine dayanan önderliktir. Tüm isyanlarda ortaya çıkan önderliklerde anti-feodal taleplerin ya hiç olmayışı, ya da belirsiz eğilimler halinde bulunması ulusal isyanların köklü bir ulusal kurtuluş boyutuna ulaşmamasının başlıca nedenleridir.

Kürdistan tarihinde ilk defa eşine ender rastlanan önderlerden Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN, Kürt halkını tüm dünyaya kabul ettirdi ve proleter önderlik yolunu açtı. Ve bu doğru önderlik altında Kürdistan halkı tepeden tırnağa, yediden yetmişe ulusal isyan ruhu ile doluyor. Suskun, ezik yoksul köylülerin içinden alev alev isyan ateşi fışkırıyor.

Düşman, tüm çabasına rağmen bu isyan ateşini söndüremiyor. Düşman yalnız değil. Boş ajitasyonlar, böbürlenmeler ve bol lafla her şeyi çözeceklerini sanan, her tarafından sefalet akan gruplar da kurtuluş yolunu proleter çizgiden saptırmaya habire gayret sarfediyorlar. Evet boş laflar hiçbir şeyi halletmiyor.

Kürdistan'da insanlar kan gölleri içinde katlediliyorlar, bir ulusun kanı akıtılıyor. Ormanlar yakılıyor, sular zehirleniyor. 21. yy.'a girerken 20 milyonluk bir ulus hala kendi öz dilini konuşamıyor ve kendi öz dilini okuyup-yazma mücadelesi veriyor. Bu utanç verici bir şey. Utanç verici olduğu kadar da dehşet verici. Bugün böylesine insanca talepler uğruna vahşice boğazlanan, böylesine parçalanmış delik-deşik yaralar içinde olan, böylesine umutsuz bir geleceğe mahkum edilen bir ulus yoktur dünyada.

Kürdistanlı devrimci, demokrat ve yurtseverlere:

Ben Kürdistanlı bir yurtsever olarak bir süredir Avrupa'dayım. Şimdi içimden geçen kendi öz düşüncelerimi yazıyorum. Bir gözlemci olarak Türk ve Kürt solundaki "devrimci" düşünceleri inceledim ve kavradım. Bazılarına göre anti-PKK'cı olmak ML olmak demektir. Sosyal-şoven ve ilkel milliyetçilerin bir bölümü bol bol akademik seminerler veriyorlar. Bunların çoğuna katılıyorum ve izliyorum. Artık bir şeyi çok iyi anladım: Belki devrimci olmamışlar ama çok iyi kelime tüccarı olmuşlar. Hele Kemalizmin uşakları "DİRENİŞ" kelimesini duyar duymaz rahatsız oluyorlar. Tüm bunlardan sonra bir kez daha anladım ki, PKK çok doğru bir politika izlemektedir: Türk solculuğu da, Kürt solculuğu da bilimsel bir testir. Öyle kendisine her "marksist-leninist" diyen, ama düşmana karşı savaşacak gücü kendilerinde bulamayanlar ve bu da yetmezmiş gibi Türk devletini memnun eden iğrenç saldırı ve karalama yapanlar, "Sol Birlik" gibi birliklerle kendilerini solcu sananlar sahte sıfatlarını açıkça ortaya koydukları farkedemiyorlar. Kısacası şapka düşmüş kel görünmüştür.

Tüm devrimci, yurtsever, demokratları gerçekle bütünleşmeye, PKK-ERNK-ARGK önderliğinde gelişen ulusal isyan dalgasına katılmaya ve isyan ateşini güçlendirmeye çağırıyorum.

Bijî Serok APO!

Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

Yaşasın direniş, kahrolsun teslimiyet!

Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur!

Winterthur'dan Seydo

Halkımızın varlığına yönelen hiçbir ihanet cevapsız kalmaz!

Yeni Rayberlerin Sonu da Rayber Gibi Olacaktır

Radyolarda ve gazetelerde ne kadar iyi uşaklık yaptığını, kendilerini nasıl ucuza sattıklarını açıklayan ve çok kibarca Rayberlik görevini yerine getiren bazılarının ihanetini öğrenmiş olduk. Buna üzülmedik ve üzülmeyeceğiz de. Çünkü halkımız, kendi geçmişini ve geleceğini çok iyi bilmektedir.

Bugün, halkımız Mazlumların, Hayrilerin ve Kürdistan dağlarındaki kızıl ordumuzun komutası altında savaşmaktadır. Bundan dolayı da halkımız, kanını beş meteliğe satan ihanetçilere itibar etmeyecektir. Kürdistan'da mücadele geliştikçe sınıfsal çatışmalar da kızışacak ve bizim bay kravatlılar da Birand'larla, Mumcu'larla ve SHP'lilerle ilişkiye geçecek ve bunlara yem olacaklar. Kendi çıkarları için, kendi halkının davasına ihanet edenler, halklar tarihinde ve daha çok da Kürdistan tarihinde görülmüş ve görülmektedir. İşte bundan dolayı, Rayberlerin düşmanca görevlerini ne denli yerine getirdiğini halkımız çok iyi biliyor.

1937-38'ler döneminde de Rayberler çıktı. Seyit Rızaların kellesini götürmek için bu Rayberlerin nasıl aşağılık bir ruhla görevlerini ifa ettiklerini ve bu uşaklık görevinin mükafatını nasıl canlarıyla ödediklerini ortaya çıkan yeni Rayberler de çok iyi biliyorlar. Bu yeni döneklerin kime hizmet ettiklerini ve amaçlarının ne olduğunu halkımız gayet iyi biliyor.

Ulusal Önderimize dil uzatabilecek kadar cüretkarca davranan bu yeni Rayberlere sormak lazım: Sen kimsin, Avrupa'da bu kimliğe kimler sayesinde sahip oldun? Bugün soysuzlaşarak, açık kimliğinizle ortaya çıkıyorsunuz. Ve "PKK'ye sahip çıkacağınızı" belirtiyorsunuz. Sizin halinize kargalar bile güler. Siz gidin TC'ye sahip çıkın veya açık deyimle TC'ye sahip çıktığınızı ilan edin. Bu ikiyüzlülük ve sahtekarlık niye? Sizin gibiler ancak TC'ye sahip çıkarak marifetlerini gösterebilir. Ve nitekim gösteriyorsunuz da.

Şunu da, çok iyi bilmelisiniz ki, halkımızın tarihi, hiçbir zaman uşak-hain takımlarını kabul etmemiştir ve bundan sonra da etmeyecektir. Hele hele çağımız proletarya devrimler çağıdır ve böyle bir çağda yaşayan halklar, hain ve uşak takımlarını affetmeyecektir.

Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz!

Hannover'den S.D.

"Berxwedan'a Her Ay Bir Mektup Kampanyası"nı candan selamlıyor ve bu çerçevede sizlere bir şiir yazıyorum.

Aynı zamanda kadın ve çocuk okuyucularımızın da kampanyayı daha güçlü bir şekilde desteklemeye çağırıyorum.

Bacılar; gazetemiz Berxwedan, elimize geçmeyecek bir fırsatı sunmuştur. Düşüncelerimizi açıklama fırsatını, bu fırsattan yararlanmasını hepimizin bilmesi ve öğrenmesi gerekiyor.

Dünya toplumlarının ve kadınların durumunu incelediğimizde görüyoruz ki, kadınlar da toplumun her ferdi gibi, toplumsal mücadele ve devrimlerde yerini alıp savaşmış ve böylece toplum içerisindeki yerini alabilmiştir.

Eğer biz Kürt kadınları, Kürdistan devrimi ve toplumu içerisinde bir yer edinmek istiyorsak, mücadelenin içinde yer almamız gerekiyor.

GEÇMİŞİ KAVRAMAK

Katledildik!..
Süngü uçlarında dondu
bebelerimizin bakışları...
Deşilmiş karınlarıyla sırt
üstü gelinlerimiz!..
Kadın, kız, genç, ihtiyar,
çocuk denmeden yakıldı.
Savruldu külleri dört bir yana...
Değiştirdi rengini Dicle, Fırat
ağladı, ağladı, aktı
yüreğinden kızıl kan
Feryadı duyurmak için dünyaya
Aktı, aktı aylarca kızıl kan!..
Saklamıştı yüzünü güneş,
utanıyordu...
Örneksiz, eşsizdi vahşet!
Yıl 1938
Bir kan gölü Dersim!
Ferman verilmişti: Katliam!
Yalnızdı Kürdistan, yalnızdı
tek başına!
Bağımsızlığa, özgürlüğe suskun
insan
Damgalanmıştı emperyalist
kışkırtma olarak!..
ve düştüler kuzu, kuzu
emperyalistlerin ajanı
M. Kemal'in peşine!
Sözde marksist,
sosyal-şovenler
Alkışladılar uzun uzun
katliamı,
Alkışlıyorlar coşkuyla!
Suskun! İlerici, demokrat
Suskun dünya!
Duymadı!
Duymadı! Sayende eli kanlı
sosyal-şoven M. Kemal'in dölü
Duymadı, hiç kimse
Duymadı haykırışlarını süngü
ucundaki bebelerimizin!
Irzına geçilen nenelerimizin
çığlıklarını!
Duymadı hiç kimse
Yüzbinlerce kül olan
insanlarımızın feryadını!
Masken daha halen düşmedi.
Dün görevin, M. Kemal'e
uşaklıktı.
Bugünde aynı.
Harekete geçti!
Elli senedir biraz uyuşmuş
bedenini.
Sıvadın kolları
M. Kemal'in uşağı
Düştü masken!
Tanıdı seni dünya!
Tanı, iyi tanı dünya!
Halkımın kanıyla ellerini
yıkamış,
sözde komünist bu canavar!
Yıl 1988
Direniyoruz Kürdistan!
PKK, ERNK bayrağı altında,
Kavuşmuş öncüsüne!
Kimsesiz, öksüz değil artık!
Devrimci şiddeti ARGK'nin
Namlularından çıkan her
kurşunla,
Canlanıyor yeniden Kürdistan!
Dersim'i, Ağrı'yı, Koçgiri'yi,
Hani'yi, Genç'i, Mahabat'ı,
Barzan'ı, Süleymaniye'yi ve
Halepçe'yi
iyi kavradık.
Tanıdık dostumuzu,
düşmanımızı.
Yaşanmayacak geçmiş!
Özgür ve Bağımsız, Birleşik
bir Kürdistan yolunda
ilerliyor günbegün
ordularımız artık!
Zafere,
Elle tutulacak kadar yakın
artık!

Yurtsever Bir Kürt Kadını
Evîn Azadî

AÇ GÖZÜNÜ!

Asırlardan beri bağımsızlık ve özgürlük hasreti ile yaşayan Kürdistan, bugün tüm haklarına kavuşmayı umut ediyor. Ancak çağımızda bunlar umut olmaktan çıkmış, tarihsel olarak ispatlanmış real gerçeklikler olmuştur. Gecenin karanlığından sonra seher vakti nasıl zaruri ve şart ise, Kürdistan halkının da amaç ve hedeflerine ulaşması o denli zaruri ve şarttır. Hiç şüphe yok ki, uzun yıllardan beri halkının kurtuluşu için çarpışarak şehit düşen namuslu ve şerefli Kürdistan evlatlarının niyet, amaç ve istekleri tarihin yeni sayfalarında öz yerini alacaktır.

Bu amaç etrafında birleşmek için itibarlı önderlik ve ilerici politikamız vardır. Bu gerçeği haklı olarak kıymetlendiren kitlelerimiz, bu yolda ilerici görevler içerisinde birleşmektedir. Kürdistan'ın her tarafında kitlelerin kalbinde yükselmekte olan özgürlük ve bağımsızlık alevlerine katılmak her bir Kürdistanlının mukkades borcudur.

Ancak, acınacak bir durum da şudur ki; düşmanın ayrı ayrı çağrıları altında aldanmakta olan Kürdistanlı kardeşlerimiz de az değildir. Bu, Kürdistan toplumunun öz evladı olmasına rağmen düşmanın etkisi altında büyüyen, onun politikasından arınmayarak bizzat uygulayan ve Kürdistan'ın öz evladı, öz kardeşlerine karşı hainlik yapmaktan başka bir şey değildir.

Bugün sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti, Kürdistan'da aşiret reislerini ve onlara bağlı uşakları silahlandırarak, "köy korucuları" adı altında halkımızın önder ve ilerici güçlerine karşı savaştırıyor. Bu "köy korucuları" gerçekten bu köyleri kimden koruyorlar? Kürt köylerini Kürtler'den mi koruyorlar! TC, din adamlarını "teröristlere" karşı amansız olmaya ve halk ile devrimciler arasına nifak tohumlarını ekmeye tahrik ediyor. İster din hocaları ve isterse de köy korucuları din adına, allah namına Kürdistan halkının hakkını Türk sömürgeciliğinden istemeye kalksalar, Türk faşizminin bunlara vereceği cevap ne olacaktır? Bunlar, bu sualin cevabını hiç düşünüyorlar mı?

Çürümüş politikasını Kürdistan'da sürdürmek isteyen TC, hiçbir alçak metoddan vazgeçmiyor. Düşman için tek bir amaç vardır: O da Kürdistan halkını kölecilik statüsünde tutmaktır. Kürdistan'nın yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını elinde tutan TC, bunları Kürt halkına karşı çirkin amaçları için kullanmaktadır. Böyle olması da anlaşılırdır. Çünkü faşist sömürgeciliğin adaleti yoktur.

Aldanmış kardeşlerimiz!

Açın gözünüzü. Kürdistan'ın öncü güçleri olan Kürt kuvvetlerine inanın. Bu öz yurdu, bilerek veya bilmeyerek düşmana satmayın. Bugün bağımsız ve özgür Kürdistan yolunda halkımızın kahraman yiğit evlatları sizlerin ve sizin çocuklarınızın geleceği için şehit düşüyorlar. Yaratılacak yeni Kürdistan, sizin ve sizlerin öz evlatları içindir. Bu vatan hepimizin anayurdudur. Aldanılmış, yolda yürümekten vazgeçin. Halkımıza dost olamıyorsanız eğer, düşman olmayın. Kürdistan halkı, dostu dost, düşmanı düşman olarak tanıyacaktır.

Yaşasın önder güçlerimiz PKK-ERNK-ARGK!

Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

Yaşasın Serok APO!

Sovyetler Birliği-Krasnodar'dan Bağımsız ve Özgür Kürdistan taraftarı bir yurtsever

---

Eskiden A veya B Siyasetinde Olanlara!

Ben Malatya doğumlu bir yurtseverim. 1977 yılında devrimci saflara TKEP sempatizanı olarak katıldım. Gücümün elverdiği oranda TKEP çizgisini temel alarak mücadele verdim.

12 Eylül faşizminin işbaşına gelmesiyle birçok parti ve örgüt gibi TKEP de kendi güçlerini korumak için kadrolarının önemli bir bölümünü yurtdışına çıkardı.

Bunlar, döneme göre yapılması gereken görevlerdi ve yapıldı. Ama TKEP, kitleleri etrafında toplayarak örgütleyemedi. Devrimci mücadelede pasif kaldı. Bununla da yetinmedi ve daha kötüsünü yaptı: Teslimiyetçi ve ihanetçi yapıların yanında açıkça yerini aldı.

Örneğin geçmişte cilt cilt yayınladığı kitap ve broşürlerde oportünist TKP'nin teslimiyetini, işçi sınıfına olan inançsızlığını vs... vs. eleştirirken; bir bakıyoruz ki TKEP, TKP ve diğer teslimiyetçi oportünistlerle Sol Birlik adı altında birlik oluşturmuştur.

Yurtseverler, devrimciler!

Bu birliğin nereye varacağını, burada belirtmeme gerek görmüyorum. Gerek gördüğüm şey; PKK, ortak düşmanımıza karşı fiilen savaşıyor. Bağımsızlık ve özgürlük için ve yine sosyalizm mücadelesinde savaş cephesi çok açıkça netleşmiş durumdadır. PKK'nin verdiği savaş, iki yolun olduğunu bize göstermektedir: Biri düşman cephesi, diğeri ise devrim cephesidir. O halde ne olursa olsun PKK'nin açtığı savaş cephesinde savaş bayrağını daha da yükseltelim.

Kahrolsun emperyalizm ve onun ürünü olan faşizm!

Yaşasın mazlum Kürdistan halkının mücadelesi!

Yaşasın uluslararası enternasyonal dayanışma!

Bingen'den bir yurtsever
17.8.1988

Kürdistan Halkının Göz Nuru Olan PKK'ye Sonsuz Başarılar

Konuma başlamadan önce tüm Berxwedan okurlarına ve çalışanlarına devrimci, enternasyonalist, komünist selamlarımı iletir, Kürdistan halkına ve Kürdistan halkının göz nuru olan PKK'nin mücadelesine sonsuz başarılar dilerim.

Konum son günlerde gelişen ihanetlere eklenen yeni ihanetlerdir.

Bütün dünya çapında, bütün dünyada gelişen mücadelelerde görülen olaydır ihanet. Kelime anlamı çok basit. Mücadelenin geliştiği, boyutlandığı yerlerde ihanetler de kendisini gösterecektir. Bu normaldir ve bunu anlıyoruz. Normal olmayan ve de bizim anlayamadığımız nokta bu ihanetçinin basın açıklamasında söylediği sözler oldu.

1. PKK savaşçılarının "çoluk-çocuk, kadın, ihtiyar öldürme kararını bizzat PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan vermiş."

Bu açıklamaya soru yöneltelim: Peki siz kendiniz, yanlış hatırlamıyorsam 3-4 ay önce yapmış olduğunuz açıklamada, PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği bir savaşın olduğu ve bu savaşta çocuğun da ihtiyarın da ölebilme ihtimalinin olacağını, kurşunun adres sormayacağını söyleyen değil miydiniz? Tabii ki o zaman savaştı, şimdi katliam olacak, öyle mi?

2. Abdullah Öcalan'ın Milliyet muhabirine yaptığı açıklama, bu şahsın acayibine gitmiş: "PKK benimle uzlaşın diye TC yöneticilerine haber vermiş, ulusal mücadele veren bir Parti Liderine yakışmayan sözlerdir" diyor.

Hemen hatırlatmak gerek: PKK sadece ulusal bir mücadele vermiyor, bunun yanısıra, sosyalist mücadele, yani sosyalizmi Kürdistan'da inşa etmek için çaba sarfediyor. Ben ve benim gibi yüzlerce Türkiyeli ilericiyi PKK'ye bağlayan neden de budur. Eğer PKK sadece bir ulusal mücadele verseydi, biz Türkiye halkının gönlünde de taht kurmazdı.

Biz Türkiyeli devrimcilerin, PKK mücadelesinden onur duyduğumuz diğer yön de şudur:

TC'nin Kürdistan'da işlemiş olduğu katliamları, Türk halkının alnına bu lekeyi sürenleri iyi tanımasıdır. Türkiye halkını işlenilen cinayetlerden sorumlu tutmamasıdır.

Kısacası bu şahsın yapmış olduğu basın açıklamasını protesto ediyorum! Ve olumlu bulmuyorum. İllegal parti örgütlenmesinde hainlik, ille kurşun sıkarak olmaz. Biz devrimciler, yapılanın tek kelimeyle hainlik olduğunu kavruluyoruz.

YAŞASIN KÜRDİSTAN'DA GELİŞEN BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!

YAŞASIN BAŞKAN APO!

YAŞASIN PKK!

ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN; ÖZGÜR BİR TÜRKİYE!

BİR BAŞKA ÜLKEYİ SÖMÜREN ÜLKE ASLA ÖZGÜR OLAMAZ!

Devrimci selamlarla
Münih'ten Türkiyeli bir dost

Silinmez İzler Bırakan Diyarbakır Zindan Ziyareti

BERXWEDAN ÖZEL

Kürdistanlı bir yurtsever olarak ülkemde geçirdiğim izin süresinin önemli gördüğüm kısa bir kesitini halkımızın sesi BERXWEDAN aracılığıyla Kürdistan insanına iletmeyi bir görev olarak görüyorum. Tabi gördüklerimi, yaşadıklarımı satırlara dökmekte yetersiz kalacağımı da biliyorum.

Sevda gözeneklerimiz, onur güllerimiz, yüreğimizin, beynimizin fetihçileri ve gerçek sahiplerimizin bulunduğu direniş kalesi Diyarbakır'daki savaş esirlerinden ve bir de zulmün krallığına hak kazanmış cezaevi yönetiminin uygulama ve aciz-liklerinden bahsedeceğim.

Düşman güçleriyle çıkan bir çatışma sonucu yaralı olarak esir düşen kaynımı ziyaret etmek için 15'e kişilik aile çevremizle birlikte Diyarbakır zindanına gittim. Faşist zindanın yöneticileri ilk etapta dört saatlik bir gecikmeyle, sadece bayanları görüşe kabul ettiler. Fakat bu müsaade de kuralına göre olmaktan uzaktı: İteleme, küfretme, bağırma-çağırma ile gerçekleşti. Bu esnada ziyaretçilerin içeriye akını sırasında 4 çocuk, ayaklar altında kalıp hastaneye kaldırıldı. Bir arkadaşımızın 7 yaşındaki çocuğu da ezilip yaşamını yitirdi. Faşist sadistler ise yarattıkları kargaşa ve ızdırap ortamından memnuniyetlerini kahkahalarla gösteriyorlardı.

Görüşe alınmamızdan iki saat sonra, dışarıda bekleyen ziyaretçi kitlesinin, görevlilere, artık zamanın dolmak üzere olduğunu ve ne zaman içeri alınacaklarını sorarlar. Bunun üzerine faşist bir subay, ziyaretçi kitlesinin bu itirazını bahane edip, bir yurtseverin ağzına silahını dayatarak küfretmeye başlar. Ardından, ziyaretçilere yönelik olarak "Neden her hafta gelip devlet düşmanlarına "kahraman" askerlerin katillerine moral veriyorsunuz, siz bunlara yataklık ediyorsunuz, bu nedenle siz de aynı yolun yolcusu olacaksınız" şeklinde tehditler savurur. Böylece sabırları taşan kitleler, saldırıya geçerler. Kapıda bulunan 50-60 gardiyan ve subaylardan bazılarını dayaktan geçirirler, diğerleride kendilerini içeri atıp kurtulurlar.

Olayın patlak vermesinden sonra, olay yerine binlerce polis, özel tim ve asker takviye ediliyor. Takviye güçlerin başı, olay yerine varmalarından sonra megafonla ziyaretçi kitleye sakin olmaları çağrısında bulunuyor ve bir temsilcinin gönderilmesini isteyerek, kendileriyle anlaşmak istediklerini belirtir. Kitle bu soysuz, namertlere inanıp bir genç arkadaşı (kaynımı) gönderiyor. Bu arkadaş, cellatların içine girmesiyle birlikte çembere alınıyor ve üzerine çullanıp jipe bindirmek istiyorlar. Bunu gören kitleler tekrar galyana gelip harekete geçerek, arkadaşı ellerinden alıyorlar ve kendi aralarında kaybedip bir araba ile olay yerinden uzaklaştırıyorlar.

Derken, bu saldırıdan sonra, kitle ikinci bir saldırıya geçiyor. Kitle daha güçlü olan bu saldırısıyla 30'un üzerinde düşman gücünü yaralıyor. 2 jip, 2 polis otobüsü ve 1 cemseyi de yakıyor. Ziyaretçi kitlenin kararlılığı karşısında düşman güçler yenilgiyi kabul etmek zorunda kalarak, tekrar megafonla çağrı yapıyorlar. Anlaşacaklarına, sorunu çözeceklerine dair söz veriyorlar. Kitleye sakin olmalarını söylüyorlar. Tabii onları tutuklama cesaretini de artık gösteremiyorlar.

Kitle dağıldıktan sonra, kenarda-köşede, kahvede, otelde 60 kişilik bir sayı toplanıyor. Olayı zindandaki arkadaşlar da duyunca, düşman güçlerin ziyaretçi kitleye yönelik uygulamalarını protesto etmek amacıyla 1 günlük açlık grevine gidiyorlar. Ve böylelikle düşman, ziyaretçi kitlenin isteklerini kabul etmek zorunda kalıyordu.

Olayın ertesi gününde ziyaretçiler tekrar görüşe gittiler. Ziyaretçiler 10 erkek, 10 bayan şeklinde sıraya konulup, hiçbir zorluk çıkarılmadan içeri alındılar. Bu sırada, bir bayan ziyaretçi, polis ve gardiyanlara dönerek, "Dün de böyle davranıp ziyaretçileri içeri alsaydınız olmaz mıydı? Ama, barbarlık ruhunuza işlemiş" diye bağırdı. "Biz de istemedik" filan deyip sustular.

Ziyaretçi kitle geri alındıktan sonra, arkadaşlar, ziyaretçi kitleye biraraya toplanmalarını söylediler. Düşmanın dünkü provokasyonunun amaçları, faşist yönetimin mücadelemize yönelik yönelimleri üzerinde açıklamalarda bulundular. Kitlenin öneri ve sorularını aldılar. Bunları yanıtlayıp, yurtseverlere düşen görevleri anlattılar. Ve tüm ziyaretçi kitlenin görüşten çıktıktan sonra dışarıda biraraya toplanmalarını, önce Kolordu Komutanlığına, oradan da şehir merkezine doğru sessiz yürüyüşe geçmelerini istediler. Kitle bunu kabul etti.

Fakat sömürgeci cezaevi yönetimi tedbir almıştı. Ziyaretçi kitleyi tek tek dışarı çıkardı. Dışarı yerleştirilen binlerce özel tim, polis ve askerlerle adeta alan işgal edilmişti. Cezaevi, şehir merkezine kadar uzanan iki koldan top ve tanklarla kordon altına alınmıştı. Cezaevi kapısı önünde onlarca helikopter saldırıya hazır şekilde üstümüzde dolaşıyordu. Öyle bir ortam egemen kılınmıştı ki, bırakalım ziyaretçilerin dışarıda biraraya toplanmasını, aile fertlerinin bir saniye bile bir arada bulunmaları mümkün değildi. Sömürgeci güçler bu kordon arasında yürüyerek geçen 300'e yakın ziyaretçiyi, "ters baktı, yürüyüşü uygun olmadı" diye topladı. Bu 300 kişi arasından dikkat çekeni ve şüphelendikleri 35 kişiyi tutukladılar. Sıradan bir siyasi gözlemci bile, çıkarılan provokasyonun ve alınan önlemlerin nedenlerini açık bir şekilde görebilme durumundaydı.

Kitlelerin savaş esirlerine sahip çıkarak, onları baştacı yapması, "Biz de sizinleyiz, etle-kemik gibiyiz" demesi, düşmanı çılgına çevirmiştir. Zaten vermek zorunda olduğu hakları bir türlü kabullenmiyor, içine sindiremiyordu.

Bir sonraki görüş gününe geçeyim: İçeri girdiğimizde, her ziyaretçiyi bir savaş esiri, birkaç kişiyi de gruplar halinde ağırlıyorlardı. Tüm yeme-içme ihtiyaçlarından, bilgilendirmeye kadar. Benim de ev sahipliğimi yapan, ağırlayıp onurlandıran Şamil arkadaştı. Arkadaşla havalandırma meydanının bir köşesinde oturup o meşhur limonatayı yudumlarken, çevremizde oluşan o sevgi yumağı beni şaşkına çevirmişti. Kardeşliği, birlikteliği, güzelliği, yüceliği ve tüm bunların güneş gibi sıcaklığını büyük bir sevinç ve mutlulukla hissettim ve gördüm. İnanın ki, güneş gibi sıcak, ak bir derya gibi büyük ve pak olan bu beraberlikte; bir halk, bir tarih, bir dünya gördüm, bağımsız Kürdistan'da kutlanan bir bayram yerinde kendimi hissettim.

Şamil arkadaşla koğuş ve hücrelerin büyük bir bölümünü gezdim. Bana; Mazlum'un, Hayri'nin Kemal'in, Ferhat'ın ve diğer şehit arkadaşların hücrelerini, direnişlerdeki yerlerini, eşsiz niteliklerini, nasıl şehit düştüklerini geniş ve öğretici bir tarzda anlattı.

Savaş esirlerinin kanlarıyla, direnişleriyle kazandıkları haklar sonucu, duvarlarda daha önceleri düçkün ihanetçiler tarafından Türklüğü göklere çıkaran yazılar silinmiş, Musto'nun resimleri kaldırılmış; bunların yerine şehit arkadaşların resimleri asılarak şiirlerle süslenmişti. Ayrıca çeşitli konularda seminerlerin verildiğini, haftada en az bir kere biraraya gelinip güncel gelişmelerin değerlendirildiğini öğrendim. Bir de daktiloya çekilmiş yazılarla Diyarbakır Gazetesi'ni çıkarıyorlar; her nüshasından 2-3 adet tüm koğuşlara veriliyor. Tabii gelen görüşçülerin eğitimiyle de uğraşıyorlar. Boş zamanlarında mektup ve şiirler yazıyorlar, resimler çiziyorlar, tartışma yürütüyorlar. Bununla birlikte saz çalınıyor, türkü söyleniyor, halay çekiliyor vb.vb. Kısaca, içerdeki arkadaşlar bu şartlarda yaşam ve mücadeleyle dopdolular.

Arkadaşlarımızın sıkıntı çektikleri nokta ise, maddi yöndendir. Partinin kendilerine ulaştırmak istediği maddi imkanları, dışardaki mücadelenin daha çok ihtiyaç vardır diye fazla kabul etmiyorlar. Bu nedenle, başta tutuklu arkadaşlarımızın yakınları olmak üzere, mücadeleden yana olan tüm insanlarımıza, savaş esirlerinin ihtiyaçlarını gidermede görev düşüyor. Zaten komün yaşamını sürdürüyorlar. Kendilerine ulaşan para, yiyecek-giyecek vb.'ini eşit şekilde paylaşıyorlar. Ve her birisine düşen pay ise, normalin çok altındadır. Ben kendilerine, bir kampanya açacağımı söyledim. Fakat bu yeterli olmaz kanısındayım. Geniş bir kampanya başlatmak gerekir. Toplanacak kampanyanın tutuklu yakınlarıyla gönderilmesinin iyi olacağını söylediler.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum:

Bu tutsak insanlarımızın içinde bulunduğu koşullar zor, olanakları dar, acıları amansız; fakat moralleri yüksek, iradeleri ise demir gibi. Ellerinde onur duydukları gerçek kimlikleri, dillerinde sevdalarının türküsü ve yanıbaşlarında güç, bilinç aldıkları çağımızın, insanlık tarihimizin kutsal abideleri Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların ve onlarca şehitlerimizin ölümsüz anıları vardır. Ölümsüz şehitlerimizle birlikte dışarıdaki mücadelemizi yaşıyorlar. Kazanımlarımızdaki sevinci ve kayıplarımızdaki üzüntüyü gerçek anlamda onlar yaşıyorlar. Düşmana -dışarda- vurulan her darbe sonrasında içerde bayramı yaşıyorlar. Saz çalıyor, halay çekiyorlar. Aldığımız her yara sonrasında ise sömürgecilere öfkeleniyor, kinleniyorlar. Onlar ki, en zor şartlarda, en kıt olanaklar ortamında halka ve Partiye olan güvenlerinden hiçbir şey yitirmediler. Duydukları bu güveni, inancı ve sıcaklığı yüreklerinin en temiz baş köşesinde misafir ettiler. Zulmün en azgın fırtınasında bile titremediler. Eğilip bükülmeden değerleri korumak, şehitlere karşı borç gördükleri görevlerin gereklerini yerine getirmek için tüm yetenek ve enerjilerini son dirhemlerine kadar çekinmeden katık ettiler.

Zindanlardaki durumun böyle olduğunu hemen hepimiz biliyoruz. Fakat birçoğumuz, ellerimiz-kafalarımız serbest ve olanaklarımız alabildiğine geniş olmasına rağmen, savaş esirleri yoldaşlarımızın çığlıklarına, çağrılarına karşılık olarak asgari düzeyde bile cevap vermiyoruz.

Bu kahrolası kölece yaşamdan kurtulmak, insanca bir yaşama ulaşmak için, tüm yeteneklerimizi, zenginliklerimizi Partimizin gücüyle birleştirelim. Böylesi bir desteğin esirgenmemesi, zindandaki yoldaşlarımızın çağrılarına en içten bir cevaptır.

Onlar, sınırsız mücadele azimleri ve ölümde yaşamı yaratan onur gülleri olarak yüreğimizden, beynimizden ayrılmayan bir parça; hafızalarımızda ve insanlık tarihimizde sürekli yaşayacak olan kahramanlardır.

H.S.

Bize Dersim'i Hatırlatan Yandere Köyü Olayı:

Çocuklarımız Katlediliyor

Tarih, 31 Temmuz 1988. Akşam güneşi batmadan köyün sürüleri iki koldan çobansız olarak köye indiler. Kayıp olan çobanları, önce köyün çevresinde aramaya koyulduk. Bulamayınca, gece saat 20-21 arası köy muhtarı ve kayıp olan iki çobanın babaları durumu bildirmek üzere, Akarsu bucağında bulunan karakola doğru yola koyuldular. Durumu karakola ileten muhtar ve her iki köylünün cüzdanına karakolca el konuluyor. Bunların gelmemesi üzerine iki genç aramak için karakola gittiler. Her iki genç de yarı yolda sömürgeci faşist rejimin özel timleri tarafından yakalanarak feci şekilde dövülürler.

Gece yarısı köyün etrafı çevrildi. Gece sat 02'ye kadar bekleyen düşman gücü, bir şey göremeyince köyü dört bir taraftan yaylım ateşine tuttu. Aydınlatıcı mermi kullanan düşman, bütün evleri kurşunladı. Köyde imdat ve feryat sesleri yükseldiğinde, köyü ateş menzili içine alan bir taraftaki askerlerin komutanı "ateş kes" emrini verirken, diğer taraftan köyü ateş hedefi içine alan düşman gücünün faşist komutanı "vurun, kimseyi sağ bırakmayın, hepsini öldürün" diye emirler yağdırmaya başladı. Köy halkının imdat ve çığlıkları olay sonuçlanamıncaya kadar eksilmedi. Halk ne yapsın; uykudaki çocuk, kadın, genç, ihtiyar gözlerini açaraçmaz köyün etrafı ışıklarla aydınlatılmış ve yağmur gibi yağan mermileri görüyordu. Kendi yaptıklarından korkan düşman, 32 cemse, özel tim ve Tugay komutanının arabasıyla çekildiğini, köy halkının kendisi gördü.

Olayda; biri hafif, ikisi ağır yaralı olmak üzere üç çocuk yaralandı. Çocukların adları şöyle: Yasemin Dağhan, üç yaşında. Kurşun darbesini ayağından aldı. Erdal Ay, yedi yaşında. Göğsünden aldığı kurşun sırtından çıktı. Sinan Ay, onüç yaşında. Sağ kalçasından aldığı kurşun vücudundan dışarı çıkmadı. Yaralı çocukları Nusaybin'e hastaneye götürdük. Buradan Mardin'e havale ettiler, oradan da Diyarbakır'a. Mardin'de bize ambulans vermediler, doktorla münakaşaya girdik, neredeyse kavga edecektik. Kız çocuğunu Mardin'de tedavi ettirip köye gönderdik. Ama diğer iki ağır yaralımızı münibüse bindirip Diyarbakır'a götürdük. Sinan'ı Diyarbakır Devlet Hastanesine, Erdal'ı da Diyarbakır Tıp Fakültesine yatırdılar. Erdal'ı hastaneye yatırmanın ilk giriş ücreti için 200.000 TL'sı aldılar. Erdal, onaltı gün Tıp Fakültesinde kaldı. Yatırma ücreti, tam 585.000 Türk Lirası tuttu. Sinan ise üç gün hastanede kalmasına rağmen, kurşunu çıkarmamışlardı. Doktoru dışarıdan gördük, kendisine 60.000 bin lira rüşvet verdikten sonra Sinan'ı ameliyata aldı. İşte bu da sözde devlet doktoru(!) Sinan'ın doktor masrafı ise 400.000 lira tuttu.

Evet, kemalist rejimin çirkin suratını saklamaya hangi yürek dayanır. Hem yoksulluğun bataklığına itiyor ve hem de öldürüyor. Faşist rejim bu ailelerden ne istiyordu? Üç savaşçının kahramanlığıyla başa çıkamayınca, öfkesini uykudaki çocuklardan mı almak istedi? Yoksa bazı vatan hainlerinin, kendisini beş kuruşa satan ihanetçilerin bir komplosu muydu? Bilemem!

Olayın ertesi günü, köy muhtarını çağıran Tugay Komutanı ve Nusaybin Tabur Komutanı kaza olmuş diye özür diliyor. Komutan bunu anlatırken, yaralı kızın babası, sizi Ankara'ya kadar dava edeceğim diyor. Davanın açılmaması için yaralıların masrafları karşılayacaklarını söyleyen bu alçakların amaçları ve amaçladıkları elbette çok daha farklıdır. Bu olaydan sonra gelişen diğer gelişmeleri başka bir seferde iletmeye çalışacağım.

Nusaybin'den Selamlar

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

Uygarlıkların mesken tuttuğu bir beldemiz

MÊRDÎN
(Mardin)
—II—

DOĞAL GÜZELLİKLERİ

Yemyeşil bir deniz olan Mardin ovasıyla birleşen masmavi ve duru göğün tertemiz havası, uçuşan kırlangıçların güzelim çığlıkları, içinde leyleklerin bile zorla seçildiği mercimekleri, her tarafından şarıl şarıl akan buz gibi suları ile bezenen Mezopotamya'nın bu güzel parçası gerçek bir cenneti andırmaktadır. Aynkaf, Mazı Dağları ve kuzeyde yer alan dağlık alandaki vadilerin derinliklerinden gümüş renginden akan dere ve çaylar, bunların kıyılarındaki meyve ve sebze bahçeleri, Babilin o ünlü tarihi bahçelerini bile kıskandıracak güzelliktedir.

Mardin alanımızın doğal güzellikleri düzlük ve ovalarla sınırlı değildir. Mardin denilince, onun doğasal güzelliklerine güzellik katan ya da muhteşem manzarasını tamamlayan dağları nasıl unutulabilir. Çiyayê Mewal, Çiyayê Bagokê, Çiyayê Omeriyan, Çiyayê Mazî, üstü dümdüz ve serin bir yayla olan meşhur Çiyayê Qerej birer güzellik abideleridir. Bu dağların etrafı yemyeşil beru (mazı) ormanlarıyla örtülüdür. Av mevsiminde, avcılar hemen tüm av hayvanlarını bu dağlarda bulabilirler. Hele yılın ekim ayında tohumlara hücum eden bet'leri (toy kuşları) avlamak, avcılar için bulunmaz bir fırsattır.

Bir de Karacadağ vardır. Mardin'in ovalarına eğilmiş, yüzyıllardan beri öyle bakar durur. Yüzyılların yorgunluğu altında, sönmüş lavları her an patlamaya hazır gibi duran bir efsane görünümündedir. Karacadağ, halkımız arasında türkülere geçmiş ve buna ilişkin sık sık kullanılan bir özdeyiş vardır. Bu özdeyiş Karacadağın heybetli yüksekliği ile Mardin düzlüğünün tezatını çok güzel bir şekilde dile getirir:

"Beriya Mêrdînê
beriyeka dûze
Pozê Qerejdaxa şewitî
li ser de xuze"

(Mardin ovası düz bir ovadır
Üzerinde yükselen
yanık Karacadağ'dır.)

Şirin ve güzel Mardin ilimiz, binlerce yılın tarihi hazineleriyle dolu. Zengin maden yatakları gizlidir topraklarında, o dillere destan Mem û Zîn'in hikayesinin de diyarıdır.

Ülkemiz Kürdistan'ın göbeğinde yer alan Mardin, yüksek dağların artık sona erdiği, ovaların başladığı, dağlar-ovalar ve tepeler mozaiğinden oluşan zengin bir tabiata da sahiptir.

Mardin insanı rênçber, yurtsever, mert ve yiğittir. Misafirperverliğiyle de meşhurdur. Mardin yöremiz, insanlığa beşik olmuş, çeşitli uygarlıklara mesken olmuştur.

Mardin topraklarının doğusundan Dicle nehri gümbür gümbür akar. Dicle'ye rağmen, geniş Mardin ovası suya muhtaçtır. Bu nedenle de insanları yoksuldur.

MARDİN'İN KÜRDİSTAN'DAKİ YERİ

Mardin, 12.879 kilometrekarelik yüzyölçümüyle ülkemizin geniş topraklarına sahip illerimizden biridir. Bu yöremiz, boydan boya kendisini saran Dicle nehriyle Botan eyaletimizden ayrılır. Kuzeybatısında Diyarbakır'ın Çermik ve Bismil ilçeleri ile Urfa; kuzeydoğusunda Siirt'in Beşiri, Kurtalan, Eruh ve Şırnak ilçeleri; doğusunda Hakkari ve güneyinde ise Güney-Batı Kürdistan'la sınırları birleşir. Kurulduğu alan itibarıyla stratejik ve coğrafik bir öneme sahiptir.

Mardin bölgesi, genel olarak geniş düzlük ve ovalık alanlardan oluşmakla birlikte, kuzey, kuzeydoğu ve kuzeybatı kesimi pek fazla yüksek olmayan dağlardan oluşur. Yörenin orta kesimlerinde daha çok yüksek tepelikler vardır. Güneyinde Cizre'den başlayarak İdil, Nusaybin, Kızıltepe, Şenyurt ve Derik'de içine alıp Ceylanpınar'a kadar devam eden irili-ufaklı birçok ova ve düzlükler yer alır. Batı kesiminde de Viranşehir, Siverek, Hilvan ovaları uzanır. Kuzey yönünde ise Bismil ve Çınar ovaları vardır.

Bölgenin orta ve güney kesimleri daha çok dağlık alanlardır. Mardin'de sözü edilecek dağlar da bu kesimde yükselmektedir.

Bölgenin en önemli dağları şunlardır:

Meval Dağı: Midyat ve Gercüş'ün kuzeyine düşer. Oldukça sarptır. Çevresinde yer yer geniş ormanlıklar bulunur.

Bagok Dağı: İdil'in güneybatısından başlayarak, Nusaybin'in kuzeyinden geçip Ömeriyan dağlarıyla birleşir. Ayrıca diğer yönde İdil'in kuzeybatısındaki Kerboran üzerinden geçerek Mazı Dağı'yla da birleşir. Engebeli ve ormanlık bir dağdır. Fakat su kaynakları azdır.

Ömeriyan Dağları: Ömerli, Mardin ve Çağ-çağ barajı üçgeninde yer alır. Üzerinde yükseldiği nokta tepelik, ormanlık ve bağlıktır.

Aynkaf Dağları: Gercüş'ün güneybatısında yer almaktadır. Yüksek ama seyrek ormanlara sahiptir.

Mazı Dağları: Mardin'den başlayan bu dağlar, Kızıltepe ve Derik'in kuzeyinden geçerek Karacadağ ile birleşirler. Genellikle çıplak tepelikler biçiminde olup, kuzeybatı kesimi (Çınar tarafı) ormanlıktır.

Karacadağ: Büyük bölümü Diyarbakır'da yükselip uzanan bu dağın bir kısmı da Mardin sınırları içinde yer alır. Üstü yayla, etekleri ise orman ve kayalıktır. Her tarafında su bulunur.

Ayrıca Mardin yöremiz, Savur ve Aynkaf Dağlarından sonra vadiliklerden oluşur. Vadi kesimleri bol sulu olduğu için geniş sebze ve meyve bahçeleri bulunur. Yine yüksek ve meşhur Cudi Dağı da Mardin alanıyla Botan arasında bir sınır taşı konumundadır.

Mardin bölgesindeki en büyük akarsu Dicle nehridir. Alan sınırları dışında doğan Dicle, Mardin'in kuzeyinde bulunan dağlardan kaynağını alır. Doğu ve kuzeydoğudan Mardin'i bir yarım daire biçiminde sararak Botan'dan ayrılan sınırı çizer. Buradan da yönünü çevirip coşkunca akarak Cizre ve Silopi sınırları dışına çıkar. Oradan da Suriye doğrultulu akar gider.

Dicle dışındaki akarsular, daha çok Mardin sınırları içindeki pınarlardan kaynaklarını alırlar. Bunlardan Avareş ve Avaspî (daha sonra bu iki akarsu birleşerek Çağdağı Suyu adını alırlar), Suriye sınırlarına doğru akarlar. Bu akarsular dışında birçok direnişlere ve türkülere konu olmuş Şikestun Çayı ve Avazer Çayı da var. Bu suların çoğu Mardin sınırlarını aştıktan sonra Dicle ve Fırat'a dökülürler. Ya da yaz mevsiminin sıcaklığında belli bir noktadan sonra kurumaya başlarlar.

Fazla olmasa da, bölge için yeterli kapasitede olan bu sulardan, yöre halkı mevcut sömürgeci ortam koşullarında gerektiği gibi araziyi sulamakta faydalanamıyor ve enerjisinden yararlanamıyor.

İKLİM VE BİTKİ ÖRTÜSÜ

Denizden ortalama olarak 1325 metre yüksekliğinde olan Mardin'de Akdeniz iklimi ile sert kara iklimi birlikte tesirini gösterirler. Bölgenin kuzeydoğuya doğru olan kesiminde kara ve yayla ikliminin tesiri daha da ağırlaşır. Yazları genellikle çok sıcak ve kurak geçer. Zaman zaman ani sağanak yağışlar da olur. Kışları ise çok soğuk geçer. Yağış oranı; yazlara kıyasla kış aylarında çok daha yüksektir.

Mardin alanında dağlık alanlarda pek yoğun olmasa da, yer yer ormanlar önemli yer tutar. Ormanlar genellikle beru (mazı) ağaçlarından oluşur. Derin vadi kıyılarında sulanan ovalık kesimlerde kayısı, dut, ceviz vb. gibi meyve bahçeleri ile zeytinlikler, kavak ağaçları, bademlikler ve geniş bağlık alanlar mevcut bitki örtüsünü oluşturur.

EKONOMİK VE TOPLUMSAL YAPI

Mardin bölgesi, 1940-50'li yıllara kadar her yönüyle kapalı, kendi kendine yeten feodal bir ekonomik yapıyı yaşamaktaydı. Bu döneme kadar ekonomik yapıya, her yönüyle feodal üretim ilişkileri hakimdi. Bu ekonomik koşullarda, bölgenin büyük bölümü elverişli-ekilebilir topraklara sahip olmasına rağmen, kapitalist üretim araçları henüz tarıma girmediğinden dolayı, bu arazilerin büyük kısmı boş ve mera halindeydi. Ancak çok sınırlı bir kesimini teşkil eden dağlık alanların yakınında, suyun bulanabildiği alanlar işletilebiliyordu. Bu dönemlerde sınırlı bir üretim yapılabiliyordu. Halk daha çok geçimini hayvancılık, bağcılık ve bahçecilik yaparak sağlamaya çalışıyordu. Yine bununla birlikte, alanın Suriye ile sınır olması nedeniyle kaçakçılık olarak da ifade edilen sınır ticareti önemli bir geçim kaynağı durumundaydı.

Geçmişin bu kapalı ve dar ekonomik yapısı, sosyal yapıyı da şekillendirmiştir. Alandaki nüfusun büyük bölümü dağlık alanlara yerleşmiş durumdadır. Toplum aşiret, kabile ve aşiret konfederasyonları biçiminde şekillenmiştir. Bu yıllarda tamamen geri ve ilkel bir yaşam hüküm sürmüştür. Aşiretçi-feodal bağların toplumda hakim bir rol oynamasından dolayı, aşiretçi-feodal egemen kesimlerin toplum üzerindeki denetim ve hakimiyetini güçlendirmiştir.

Yine bu dönemlerde alanda yaşayan nüfusun tamamına yakını köylülüktü. Ve bu kesim de henüz ayrışmamış durumdaydı. Bu koşullarda, azınlıkta bulunan feodal-aşiret reisleri, toplum üzerinde yoğun bir sömürü gerçekleştiriyorlardı.

Yine bu dönemde var olan şehirler daha çok köy görünümündeydiler. Sınırlı bir biçimde şehirlerde bulunan zanaatçılık ve ticaret Arap ve Hıristiyan azınlıklarının elindeydi.

1950'lerden itibaren Mardin alanında da sömürgeci kapitalizm gelişmeye başlar. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının talanını hedefleyen sömürgeciler, bölgedeki küçük şehirleri bir yol şebekesiyle birbirlerine bağlarlar. Hatta bu küçük merkezlerden en viran köylere kadar yol götürülmeye çalışılır. Yine, TC sınır ticaretini engellemek için Suriye sınırını mayınlamaya başlar. Ordusunun büyük kısmını, bu yıllarda sınırda konumlandırır.

Kapitalist TC sömürgeciliği, geliştirdiği yol şebekesiyle ve sınırı kapatmasıyla 1960'lara doğru Kürdistan pazarını, kapitalist metaların sürümüne hazırlar. Bu temelde metalar, modern tarım araçları; traktör, biçer-döver vb. araçları Kürdistan'a sürer. Yeni araçların tarımda kullanılmasıyla, bölgenin ekonomik yapısı yeni bir çehre kazanır.

Bölgenin büyük bölümünün verimli topraklardan oluşması ve bu toprakların modern üretim makinalarıyla işletilmesi sonucu, yörede tahıl üretimi büyük gelişme sağlamıştır. Alanda TC sömürgeciliğinin yaptığı baraj, gölet ve artezyen kuyuları sonucu Nusaybin, Kızıltepe ve Derik'i içine alan genişlikteki toprakların sulanmasına yol açtı. Bu topraklarda son yıllarda pamuk üretimi gelişmektedir. Bundan başka, tarımsal alanda buğday, mercimek, pirinç, tütün (Xurs tütünü, Mardin'in meşhur tütünüdür) gibi endüstri bitkileri ve zeytincilik, bağcılık, bahçecilik de gelişmektedir.

Bu sulu arazilerin birçoğu sömürgeci devlet ve feodal-komprador kesime aitken, geri kalan az bir kesimi de zengin bir orta köylülüğün mülkiyetindedir.

"Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık..."

Arkadaşlar!

Partimizin ve halk kurtuluş mücadelemizin bugün her zamankinden daha büyük bir gelişme ve büyüme içinde olduğunu biliyoruz. Artan bir önemle ortaya çıkan Partimizin etkinliği ve gelişen halk kurtuluş mücadelemizin biz savaş tutsaklarını ne ölçüde etkilediğini yazmaya gerek var mı? Düşmana vurduğunuz her darbe, sağladığınız her gelişme bizleri derinden etkilemektedir. Tabii biz, bütün bu gelişmelerden coşku ve onur duymaktayız. Bunun yanında mücadelemizin büyüklüğü karşısında görev ve sorumluluklarımızın büyüdüğü de bir gerçek. Bunun bilincindeyiz. Eğer bizlerin varlık nedeni Partimiz ve halkımızın özgürlüğü ve mutluluğu ise, açıktır ki, kendimizi bu uğurda gelişen savaşımızın boyutlarına ve Partimizin yüce ölçülerine vurmak zorundayız. Bu, zindanlardaki yaşamımızın ve eylemlerimizin dışarda gelişen savaşımızın boyutlarına ve Partimizin bize emrettiği yüce ölçülere denk düşen zorunluluğunu da beraberinde getirmektedir. Parti bilinci, Parti ruhu ve özgür eylem gücümüzden gayri hiçbir mücadele silahına sahip olmadığımız zindanlarda işimizin kolay olmadığını biliyoruz. Bu bağlamda görev ve hedeflerimiz biraz zor olabilir. Ancak, görev sorumluluklarımız ne kadar zor olursa olsun, başta Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş olmak üzere, Partimizden, şehitlerimizden ve çok büyük zorluklar pahasına gelişen şanlı kurtuluş mücadelemizden aldığımız güç ve bilinçle üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmadığına inanıyoruz. Bunu Parti ve zindan direniş tarihimizden çıkarıyoruz. Bu kesinlikle bir abartma değildir.

"Bizler, düşmanın eline esir düştüğümüz günden bu tarafa, var gücümüzle, her şeyimizle ona, sürekli Başkan APO'ya, tüm Parti değerlerine ve şehitlerimize layık olmaya, özellikle büyük öğretmen önderimiz Başkan APO'nun sadık ve etkin birer öğrencisi olmaya çalıştık. Çünkü biz, komünizmin yüce değerlerini ve halkımızın özgür ve mutlu geleceğini sadece Başkan APO'nun kişiliğinde ve onun önderliğindeki Partimizde ve direniş şehitlerimizde gördük"

Çok iyi bildiğiniz gibi bizler, düşmanın eline esir düştüğümüz günden bu tarafa, var gücümüzle, her şeyimizle ona, sürekli Başkan APO'ya, tüm Parti değerlerine ve şehitlerimize layık olmaya, özellikle büyük öğretmen önderimiz Başkan APO'nun sadık ve etkin birer öğrencisi olmaya çalıştık. Çünkü biz, komünizmin yüce değerlerini ve halkımızın özgür ve mutlu geleceğini sadece Başkan APO'nun kişiliğinde ve onun önderliğindeki Partimizde ve direniş şehitlerimizde gördük. Bunun içindir ki, faşizme karşı koyduğumuz eylemlerde, mahkemelerdeki haykırışlarımızda, işkencede, ölüm oruçlarında ve en zor anlarda kendimizi hiçbir zaman yalnız hissetmedik. Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık. Bu bizim her zaman güvencemiz, sarsılmayan umudumuz ve en büyük teminatımız oldu. Bugün de bu bağlılık ruhumuzdan hiçbir şey kaybetmiş değiliz, asla kaybedemeyiz.

Arkadaşlar! Şartlar ne olursa olsun, bizi, ne düşmanın vahşi zoru, ne koparmak istediği türlü fırtına ve dalgalar, ne dayatılan herhangi bir dolambaçlı yol ve ne de kendini bilmeyen biri, gerçek Parti yolumuzdan ve önderimiz Başkan APO'ya olan bağlılığımızdan en ufak bir şey alıp götürebilir. Parti yaşamımız boyunca bu gerçeğe sımsıkı sarıldık, sarılmaya devam edeceğiz. Buna ters düştüğümüz an, halkımıza, şehitlerimize karşı suçlu duruma düşeceğimizi, tarihin lanetleyeceği bir varlık durumuna geleceğimizi biliyoruz. Bunu Partiye, halka, Başkan APO'ya ve direniş şehitlerine bağlı olan hiçbir kimse işlemez, düşünmesi bile suçtur. Oysa amacımız, ideallerimiz, görev ve sorumluluklarımız son derece açık ve nettir. Bunlara sarıldığımız, bunları başardığımız ölçüde ancak kendimizi mutlu görebiliriz. Bunun dışında bir yaşam biçimini, bunun dışında bir düşünce tarzını hiçbir partili, hiçbir yurtsever kabul edemez. Bu gerçeklik bugün her zamankinden daha açık ve net biçimde ortaya çıkmıştır. Çoğu insan bunu geçmişte belki yeterince bilemezdi ve bu tür insanların bilmemezliğini o dönem için "doğal" birçok şeye bağışlamak mümkündü. Ama bütün bunları bugün kavramak için bir tek şey yeterli olabilir: DÜRÜSTLÜK! Kişi eğer gerçekten yurtsever, hele hele kendisine ulusal kurtuluşçuyum ve partiliyim diyorsa, yaşanan bunca gelişmelere rağmen hala bilmemezlikten dem vurması, anlaşılır bir şey olamaz. Partimizin artık kısa sayılmayacak bir tarihi var; oldukça zengin, yoğun ve büyük değerlerle dolu bir tarihi var. Parti tarihimizle gelişen halk kurtuluş mücadelemizin vardığı bugünkü boyutlar, bir halkın gerçek özgürlüğünü elde etme menzilinde küçümsenmeyecek bir yer tutmaktadır. Kölelikten özgürlüğe doğru ayağa kalkan, düşmanın bunca vahşetine rağmen öncülerini bağrına basan ve artık kazanma inancıyla savaşan bir halk gerçekliğimiz var. İşte Başkan APO'nun ve Partimizin büyüklüğünü bir de burada görmek gerekiyor. Halkımızın, çağı yakalama, çağla köprü kurmasında büyük insan, Ulusal Önder Başkan APO'nun bitmez-tükenmez çabalarını, Partimizin şaşmaz önderliğini görmek gerekiyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasi, askeri ve diplomatik alanda katettiği gelişmeler ortadadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulusal ve uluslararası alanda yarattığı etkinlik ortadadır ve PKK gerçeğinin halkımızın biricik öncüsü olduğu, Partimizin Türkiye ve Kürdistan'daki politik gündemi belirleyecek önemde etkinlik sağladığı açıktır. Emperyalizmin ve faşist sömürgeciliğin Türkiye ve Kürdistan politikasını, hatta Ortadoğu politikasını bile çizerlerken, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve PKK gerçeğini ne ölçüde dikkate aldıkları bilinmektedir. Bunu, Güney Kürdistan'daki

"Son günlerde ise, kendini bilmez yeni birini tanıdık... Her şeyden önce bu zat kimdir? Bu zatın devrimcilik tarihi nedir? Hangi tür sınıftan gelme bir unsur? Halkımızın kurtuluş mücadelesinin yaratıcılarından mıdır? Bu unsur, partiye kaç tane kadro yetiştirdi? Ne kadar kitleyi harekete geçirebiliyor? İdeolojik-politik ve teorik yetkinliği nedir? Yalnız kaldığında kendisini kaç kişiye dinletebilir?"

gelişmeler karşısında TC'nin uygulamakta olduğu politikayı ve Kürdistan'daki genel gelişmeler içinde PKK'nin kazandığı önemi, üstlenmiş olduğu tarihsel misyonu görürsek daha iyi kavramak mümkündür.

Bunları şunun için yazıyoruz: Çağdaş insan olmanın, dürüst olmanın, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katkıda bulunmanın, sıradan bir yurtseverlikle, halka önder olmanın görev ve ölçüleri artık herkes tarafından anlaşılmaktadır. PKK tarihinde fedakarlığın, azmin ve bilincin en yüce örnekleri sergilendi. Halka ve davaya bağlılığın en soylu biçimleri yaşandı. Sadece bu da değil. Önemlisi, Başkan APO önderliğindeki Partimiz ve gelişen soylu kurtuluş mücadelemiz bugün inançsızlığa, korkaklığa ve umutsuzluğa karşı, insanlara büyük bir inanç, cesaret ve umut yani vahşi TC'ye karşı mücadelenin verilebileceği ve halkımızın özgürlüğünün gerçekleşebileceği yolunda büyük bir güven vermektedir. Bunu, bugün Partimiz önderliğinde cepheleşen ve ordulaşan halk gerçekliğimizde görebiliyoruz. Ancak bu tür gelişmelere rağmen halk kurtuluş mücadelesine azmedip de, bir noktadan sonra geri adım atan ve bununla da yetinmeyip, beraberinde bütün Parti değerlerini ve halkımızın umudunu yok etmek isteyen, bunun için elden gelen her türlü alçalmayı ve fitneliği gösteren unsurlar da var. Artık bu hiçbir bilinçsizliğe, hiçbir dürüstlüğe sığdırılamaz. Bu düpedüz bir alçalmadır, düpedüz bir ihanettir.

Düşmanla sürekli savaş halinde olan bir hareket olarak içimizde büyük fedakarlık örneklerini, büyük kahramanlıklar, eşsiz önderler yarattık. Bunun yanında düşmanla uzlaşan, düşmanla aynı cepheden saldırıya geçen büyük ihanetçiler de çıktı içimizden. Buna, cezaevlerinde Şahin Dönmez'leri, Ali Ozansoy'ları, dışarıda ise Semir-Davut ve Süleyman hain çetesini örnek verebiliriz. Bizdeki bu hain takımı, ne Rusya'da Bolşeviklere karşı ortaya çıkan oportünist Menşeviklere, Otzovistlere ve Likidatörlere, ne de Ağustos Bloku, 46'lar ve 87'ler Grubu'na benzemektedirler. Bunlar her türden oportünizmin, her türlü yıkıcı, bozguncu ve komploculuğun da ötesinde, Partiye karşı ihanet bayrağını dikmek isteyen ve uyguladıkları yöntemlerle de sömürgeci-faşist saldırılardan hiçbir farkı olmayan hainler, halk düşmanlarıydı. Doğaldır ki bu hain takımı, Partimizin ideolojik-politik ve pratik yumruğu altında ezilmek zorundaydılar, ezildiler.

Son günlerde ise, kendini bilmez yeni birini tanıdık. Hüseyin Yıldırım ismindeki bu yeni tanıdık zat; "Apo, PKK'ye ihanet etti, Apo tasfiye olacak, parti içinde Apo gibi 200 önder çıkar vs. vs." gibi hainane laflar sarf etmeye başladı. Her şeyden önce bu zat kimdir? Bu zatın devrimcilik tarihi nedir? Hangi tür sınıftan gelme bir unsur? Halkımızın kurtuluş mücadelesinin yaratıcılarından mıdır? Bu unsur, Partiye kaç tane kadro yetiştirdi? Ne kadar kitleyi harekete geçirebiliyor? İdeolojik-politik ve teorik yetkinliği nedir? Yalnız kaldığında kendisini kaç kişiye dinletebilir? Kendi kanatlarıyla uçabilecek güçte midir? Ve her şeyden önce de dürüstlüğü nedir bu zatın? Evet, bütün bu soruların yanıtını bilmiyor değilsiniz. Bu zatın yurt dışında Partimizin onuru ve prestiji üzerinde popüler olduğunu biliyoruz. Daha önceleri ise halis-muhlis bir avukattı, bu mahluk. Ancak şunu biliyoruz: Avukat Hüseyin Yıldırım, PKK gerçeğine hiçbir zaman ulaşamadı. O, Kemalizmin etkinliğinden hiçbir zaman kurtulamadı. Sınıf özelliklerine, içinden geldiği küçük-burjuva sınıf kişiliğine ihanet etmedi. Tam tersine kendisini sürekli gizleme yoluna gitti. Parti mücadelemizi ve olanaklarını kendi kaypak kişiliği, öznel ve subjektif niyetleri için kullandı. Yaptığı her şeyi kendi kendisini tatmin etmekten başka bir inançla yapmadı. Kemalist, küçükburjuva, kaypak, ikircikli, kariyerist kişiliği ve inançsızlığı onu, Parti değerlerine ve halka karşı açıktan düşman duruma getirdi. Hüseyin Yıldırım eğer bugün, Partimizin ve halkımızın önderi Başkan APO'ya dil uzatabilecek kadar pervasızlaşmışsa, bu hainin Partimize karşı nasıl bir suç işlediği ortadadır. Onun bu ihanet saldırılarını Şahin Dönmez'lerden, İsveç polisi SÄPO örgütünün denetiminde çalışan Süleyman haininden ve Alman ve Avrupa emperyalizminin PKK'ye karşı giriştiği son saldırılardan ayrı düşünmek mümkün değildir. Hüseyin Yıldırım haininin Partiye karşı açmış olduğu bu "mücadele bayrağının" adı ihanetten başka, hainlikten başka bir şeye yorumlanamaz. İhanetin cezası ise bellidir.

Açıktır ki, bu unsurlar, hainane çabalarını yoğunlaştırarak bir yerlere varmak istiyorlar. Amaçları, niyetleri ve çabaları bunu açıkça ortaya koymaktadır. Sömürgeciliğin yapamadığını, başaramadığını bu hain güruhu başarmak istiyor. Hem de Parti içinde, Parti adını kullanarak ve gözlerimizin içine baka baka yapmak istiyorlar. Belli ki, çok beyhudedir bu çabalar. Gözlerini kan bürümüş bu hainler, ya Parti değerlerini, Parti çalışanlarını yeterince tanımıyorlar, ya da küçük-burjuva kişilik özellikleri gereği kendilerini hünerli, eşsiz insanlar olarak görüyorlar. Ama açıktır ki, güçsüzdürler. Hem güçsüzlükleri, hem de aşırı düşmanlıkları nedeniyledir ki, saldırılarını Avrupa emperyalizmi ve TC saldırılarıyla çakıştırıyorlar. Özünde cüce görünümde dev görünen bu kompleks ve kapris sahibi unsur ve kişilikler gereği her türden ihanete ve alçalmaya müsait bir davranış sergiliyorlar ve bütün bu çaba ve amaçlarında başarılı olmak için dört elle Kemalizme sarılıyorlar.

"Hüseyin Yıldırım eğer bugün, Partimizin ve halkımızın önderi Başkan APO'ya dil uzatabilecek kadar pervasızlaşmışsa, bu hainin Partimize karşı nasıl bir suç işlediği ortadadır. Onun bu ihanet saldırılarını Şahin Dönmez'lerden, İsveç polisi SÄPO örgütünün denetiminde çalışan Süleyman haininden, Alman ve Avrupa emperyalizminin PKK'ye karşı giriştiği son saldırılardan ayrı düşünmek mümkün değildir"

Dürüst değildirler; bunların Partiye, halka ve şehitlere en ufak bir bağlılığı ve saygısı olsaydı, dürüstçe yerlerine oturup, Partimizin gelişmesi önünde engel olmazlardı. "Biz yapamıyoruz, edecek güçte değiliz, fakat bu işi yürütenleri, bu işi yapanları destekliyoruz, elimizden geleni yaparız" derlerdi. Ama bu alçaklar büyük oynamak istiyorlar. Başkan APO'nun kişiliğinde Parti değerlerini tartışmak istiyorlar. Bilmiyorlar ki, hiçbir Partili, hiçbir yurtsever ve hiçbir ulusal kurtuluş savaşçısı Partiye ve Başkan APO'ya karşı gelişecek en ufak bir saldırıyı çok şiddetli bir biçimde cezalandırır ve buna asla müsade etmez. Partimiz içinde bu gibi hainlerin yaşama şansı bulmadığı gibi, tarihin lanetlediği yerlerini aldıkları bilinmektedir.

Partimiz, Başkan APO gibi bir öndere sahip olduktan sonra, Partimize Apocu bilinç ve kararlılık egemen çizgi olduktan sonra, alt edemeyeceğimiz hiçbir zorluk olmayacaktır. Can telaşıyla azgınlaşan halk ve Parti düşmanları, önderliğe saldıran hırçın ve kirli, ama her türden yıkıcı, bozguncu ve komplocu ihanet güruhu, Partimizin Bolşevik demir yumruğu altında ezilmeye mahkumdur.

— Yaşasın Başkan APO!
— Kahrolsun ihanet!
— Yaşasın PKK!

Muzaffer AYATA-Rıza ALTUN-Sabri OK
5 Eylül 1988

Yurtsever Din Adamı Pir Tahlo ile Kısa Bir Söyleşi:

"Kürdistan gençlerinin bir gün ayağa kalkacağını ve yaşadığımız bu acıların intikamını alacaklarını biliyordum"

Berxwedan: *Konuşmamıza başlamadan önce bize kendinizi tanıtır mısınız?*

Pir Tahlo: Ben aslen Midyatlı olup, Şengal'de dünyaya geldim. Daska aşiretinden olup Ezdine Yezidilerinin Piriyim. Bana Pir Tahlo derler (Bavê Pir) 70 yaşındayım ve çiftçilik, hayvancılık yaparak; yani bir emekçi olarak yaşamımı kazanıyorum. Müritlerimden gelen zekatlar da var, fakat bu çok cuzi bir miktardadır.

Berxwedan: *Aşiretinizin geçmiş ve bugünkü durumunu kısaca izah edebilir misiniz?*

Pir Tahlo: Aşiretimizin en belirgin özelliği; tarihten bugüne kadar hiçbir koşul altında teslimiyete düşmemiş olmasıdır. Irak rejimine karşı yıllarca savaşan ve halen de aynı karakteri taşıyan aşiretimiz, bundan sonra da Kürdistan'ın bağımsızlığı için zafere kadar savaşacak ve teslimiyeti asla kabul etmeyecektir.

Ben de Barzani hareketine katıldım ve yıllarca savaştım. Savaşa, düğüne gider gibi giderim ve savaşmaktan sevinç duyarım. Katıldığım çatışmalarda sayısız düşman askeri vurdum ve bunun gerekli olduğuna inanıyorum. Bu savaşta çoğunlukla kendi köyümüzü koruyorduk. Düşmanın girmemesi için çaba sarfediyorduk. Bazen günlerce ekmek yemeden, su içmeden savaştığımız oluyordu. Bir damla suya hasret kalıyorduk. Çok büyük zorlukları göğüslemek zorunda kaldık. Bu şartlarda tam 3 yıl savaştık.

Berxwedan: *Peki, bu savaşa otonomi uğruna mı katıldınız?*

Pir Tahlo: Biz bu savaşa atıldığımızda; ki bu 1971 senesine denk geliyor. Varolan savaşın Kürdistan'ın şerefini kurtarmak için olduğunu belirtiyorlardı, otonomiden söz etmiyorlardı. Biz de Kürdistan için her türlü zorluğa göğüs gerdik ve tüm varlığımızla bu savaşta yer aldık. Çatışmaların şiddetli olduğu bu dönemde Şengal Kaymakamını öldürdük. Onlar da bizim 30 adamımızı idam ettiler. Bundan sonra biz de hainlerin bulunduğu 3 köyü basıp toplu olarak imha ettik. Buna benzer daha birçok çatışmamız oldu.

Berxwedan: *Bu savaş ne kadar sürdü ve sonuç ne oldu?*

Pir Tahlo: Bu savaş 4 yıl sürdü. Malımızı, evlerimizi ve sonunda silahlarımızı da kaybettik. Hükümet denetimi ele geçirdi ve her şeyimizi talan etti. Biz de ardından barınma imkanımız kalmadığından dolayı çoluk-çocuk her şeyimizle sürgün edildik. Buna mecburduk yoksa öldürülecektik.

Bu savaşı başarıya götürememizin nedenini soruyorsanız, tek kelimeyle izah edebilirim: İhanet!

Başımızdakiler Kürdistan halkının onurunu, şerefini satarak ticaret yaptılar. Ülkemizi sattılar. Biz yıllarca dünyadan kopuk bir vaziyette çarpışırken, onlar oturup vatanı sattılar. Hiçbir yardım ya da haber bile göndermediler. Sonunda onlara gittik ve yardım istedik; "Biz evimizibarkımızı, her şeyimizi bu savaş uğruna feda ettik, şimdi elimizde bir şey kalmadı, bize yardım edin savaşalım" dedik. Fakat bize cevapları çok olumsuz oldu. "Gidin başınızın çaresine bakın, kendinizi dayatmayın" dediler.

Şehit Hasan ER yoldaş, Pir Tahlo ile bir toplantıda

Halk ise canla-başla, kadını, erkeğiyle savaşıyordu. Günden güne gelişip büyüyen bir savaş sözkonusuydu. Adeta kendimizi devlet gibi görüyorduk. 200 bin pêşmerge, 300 bine yakın milis gücümüz vardı. Bunu, bir ölümkalım savaşı olarak kabul ediyor ve hiçbir engel tanımadan "ihanete ölüm" diyerek, ellerimizdeki silahlarımızı bir an bile yere düşürmeden hizmet yarışı içine girmiştik.

Bu kutsal savaşta kişi olarak daima en sıcak ortamlarda bulundum. Düşman acımasızca vuruyordu ve buna karşın bizim de acımasız olmamız gerektiğine inanıyordum. Savaş tarzımız, bazen gerilla, bazen de cephe savaşı tarzında oluyordu. Savaşta hep başarılı sonuç alıyorduk. Sadece uçaklara karşı silahlarımız yoktu ve etkisiz kalıyorduk. Eğer elimizde silah olsaydı tek bir düşman uçağını geçirmezdik. Ama yoktu. Biz de kendimizi taş vb. şeylerle kamufle edip, uçak saldırılarından korunuyorduk.

Berxwedan: *Savaşın sona ermesi ve gerçekleştirilen Cezayir Antlaşması hakkında neler söyleyebilirsiniz?*

Pir Tahlo: Antlaşmayı duyunca silahlar tek tek teslim edildi. Başımızdakiler gelip bize de silahlarımızı Saddam'a teslim etmemiz gerektiğini söylediler. Etmeyenlere ise İran'a göç etmesini belirttiler.

Bu durum karşısında büyük bir çıkmaza girmiştik. Yüzlerce gencimiz düşmana teslim olmaktansa ölümü yeğlediler ve kafalarına kurşun sıkarak intihar ettiler. Kadın, çoluk-çocuk hepimiz böyle bir duruma düşmektense ölmeyi istiyorduk. Başlangıçta böyle bir anlaşmaya inanmadık ve uzun süre silahlarımızı vermedik. Fakat sonra herkesin silahlarını teslim ettiğini gördük.

Ancak burada şunu da belirteyim ben sağ olduğum müddetçe silahımı düşmana vermemeye yemin etmiştim ve vermedim de. Böyle bir şeyi teslimiyet olarak görüyordum. Zaten insanlarımız, utancından birbirinin yüzüne dahi bakamıyordu. Dünyamız kararmış ve adeta küçülmüştük. Gençlerimiz silahlarını teslim ederken çaresizdiler ve hırslarından hüngür hüngür ağladılar. O günleri hatırladığımda benim de hep ağlayasım geliyor, öfke ve acıdan boğazım tıkanıyor. Öylesine kara günler bir daha yaşamayalım, görmeyelim diyorum.

Ben hiçbir zaman umudumu ve inancımı yitirmedim. Kürdistan gençlerinin bir gün mutlaka ayağa kalkacağını ve yaşadığımız bu acıların intikamını alacaklarını biliyordum. Bunu dünya gözüyle görebilmek için yüzümü Allah'a çevirip hep dua ediyordum.

Berxwedan: *Siz nasıl bir Kürdistan istiyorsunuz, bunu kısaca belirtebilir misiniz?*

Pir Tahlo: Ben, her şeyden evvel Allahın izniyle demokratik, özgür ve bağımsız bir Kürdistan istiyorum. Ve bugün buna giden yolun açılmış olduğunu görüyorum.

Burada şu hususu bir kez daha dile getireceğim. Hainler hiç affedilmemelidir. İnanın, eğer genç olsaydım bu savaşta aktif yer alabilirdim ve hainleri parça parça edip vücutlarında cep açıp tuz basardım. Yani onlara kinim ve nefretim bu kadar fazladır.

Halkımız ve onun öncüleri, hainlere karşı birlik olmalıdırlar. Çünkü ihanet olmasaydı Kürdistan bağımsızlığına kavuşacaktı. Ben şimdi çok yaşlıyım, fakat yine de Kürdistan için elimden gelen çabayı esirgemem. Fakat asıl belirleyici güç gençlerimizdir. Onlar, halkına sahip çıkarak intikamımızı alacaklardır.

Bazı güçler beni de özellikle inanet etmeye teşvik ettiler. Onların tüm vaadlerini anında reddettim ve nefretle karşıladım. Bana ayda 4000 Dinar para, ev vb. imkanlar sunacaklarını söylüyor bu yönlü etkilemeye çalışıyorlardı. Onları anında reddettiğim gibi bir bardak sularını bile içmedim. Çünkü her yanları ihanet kokuyordu.

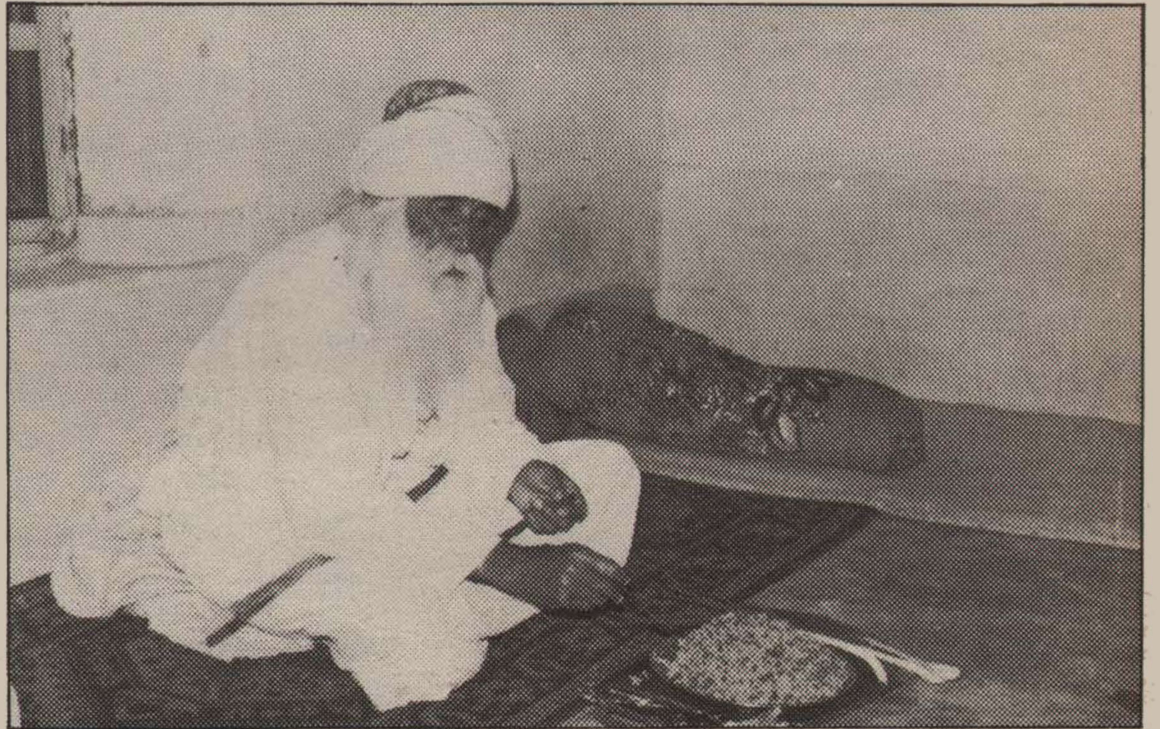
Şunu tekrar tekrar belirtmeliyim ki, hainlere acımayın. Onların günahı yoktur. Çok iyi hatırlıyorum, bir keresinde top mermileriyle saldırıp 18 çocuğu ve kadınımızı alçakça katlettiler. Onların gerçek yüzünü çok iyi bildiğimden, teslimiyeti kabul etmedim ve birçok insanımız İran'a gitti ve ben de buraya geldim. İhanete karşı hep direndim ve sonuna kadar da direneceğim.

Berxwedan: *Halkımıza ve özel olarak da Yezidi Kürdistanlılara yönelik neler söylemek istersiniz, onlardan istemleriniz nelerdir?*

Pir Tahlo: Benim halkımızdan tek isteğim; her ferdimizin ulusal kurtuluş savaşına katılması, savaş sanatını büyük dikkatle öğrenmesi ve her ferdin birer komutan olarak düşmanın karşısında başarıyla savaşmasıdır. Yezidi Kürdistanlıların ise tarihten günümüze kadar diğer kesimlerle aralarındaki çelişki ve ayrılıkları bir yana bırakarak ulusal birlik ve bütünlükten yana olmalarını diliyorum. Düşmanın yüzyıllar boyunca halkımızın bağrına ektiği bu gibi düşmanlık tohumlarının hala hayat bulmasına müsaade etmemeli. Hangi din ve mezhepten olursa olalım, ülkemiz birdir ve aynı halkız. Biz, parça parça edilmiş bir bütünüz. Bu bütünlüğü fiilen de bizzat sağlayıp bağımsız, özgür bir vatan uğruna kanımızı ortaklaşa akıtmaktan kaçınmamalıyız.

Müslüman Kürt halkına ve din adamlarına da seslenmek istiyorum. Bu dava ortak davamızdır. Vatan namustur. Namusumuzu, şerefimizi düşmanın ayaklarının altından kurtarmak için gücümüzü birleştirelim ve bugün Kürdistan'ın dağında ovasında gelişip büyüyen bu kutsal savaşa omuz verelim. Din adamlarına bu noktada büyük görev düşüyor. Onlar, doğrunun ve hakkın savunucusu olarak bu haklı davaya canla başla omuz vermeli ve kendilerini dinleyen insanlara hakikatleri anlatıp, bağımsız ve şerefli bir Kürdistan'ın yaratılmasına katkı sunmalıdırlar. Ben de doğduğum günden beri bir din adamı, Pir olarak yaşıyorum. Bu durum benim ülkemi halkımı sevmem ve onun hakkını savunmam için hiçbir engel oluşturmuyor. Tersine Allah haktan yanadır ve hakkını aramayanı sevmez. Bence Allaha inanan, inanç sahibi her insan, Kürdistan'ın bağımsızlığına giden yolda mutlaka yerini almalıdır. Bu, namus yoludur. Bu, şeref yoludur. Bu yolda yer almayan ya da karşısında duranları nefretle kınıyor ve onların Allah huzurunda alnı açık yer almamaları için dua ediyorum. Çünkü hain olmayan her insan bu saflardaki yerini mutlaka almalıdır diyorum.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin öncülerinden tek isteğim, halkımızın birlik, beraberliğini sağlamalarıdır. Dost ve düşmanlar (içte ve dışta) iyi tanınmalıdır. Otonomi vb. yollara bel bağlanmamalı, çünkü düşmana asla bel bağlanamaz. Kürdistan'da demokratik bir devrim istiyorum.

Ezdine Yezidilerinin Piri, Pir Tahlo evinde...

Berxwedan: *Bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK'nin önderliğinde gelişen mücadele hakkında bir diyeceğiniz var mı?*

Pir Tahlo: Bu şanlı mücadeleye başarı temennilerim dışında söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Bu uğurda savaşan Kürdistan'ın bağımsızlığı için canını feda eden şehitlere, dağlarda kahramanca çarpışan APO'nun askerlerine ve şanlı önder APO'ya selam ediyorum. Bu mücadeleyi sonuna kadar desteklediğimi ve PKK'nin açtığı direniş bayrağı altında tüm halkımızı savaşa ve direnişe davet ettiğimi bir kez daha belirtmek istiyorum.

İSVEÇ'TE YAŞANANLAR

Palme cinayeti üzerine şimdiye kadar uzun yazdık. Gerçeklerin açığa çıkarılması için geniş belgeli açıklamalarda bulunduk. Bütün bunlarda da CIA, MİT ve SÄPO'nun ortaklaşa gerçekleştirdikleri Palme cinayetini aydınlatmaya ve gerçek katillerin yüzünü ortaya çıkarmaya çalıştık.

İsveç'te Palme cinayetine ilişkin olarak son günlerde yeni birtakım gelişmeler daha yaşandı. İki İsveçli yazar, bir basın toplantısı düzenleyerek ellerindeki belgeleri kamuoyuna açıkladılar. Sözkonusu belgelerde SÄPO'nun ve polisin cinayette oynadığı rol çok açık bir şekilde belirtiliyor. Bu konuda ellerinde kesin kanıtların bulunduğunu da açıklıyorlar.

Hatta SÄPO'nun cinayeti PKK üzerine yıkmak için, büyücü kadınlara bile başvurduğu gazetelere konu oldu. İsveç'in günlük gazetesi **KVÄLL POSTEN** bu konudaki haberi de geçtiğimiz aylar içerisinde de yayınladı.

Bütün bunlar da SÄPO'nun, olaydaki rolünü gizlemek için yeni girişimler peşinde olduğunu göstermektedir. Ancak, iki İsveçli demokrat bu oyunun daha fazla kamuoyunu etkilemesini engellemek için kitaba da dönüştürdükleri belgelerini bir basın toplantısı ile duyurdular.

Ortaya konulan kanıtlar, eski polis şefi Hans Holmer'in cinayet esnasında bulunduğu yer hakkında verdiği ifadesinin asılsız çıkması şüpheleri daha da kesinleştirdi. Ayrıca cinayet anında duyulmasına rağmen, olaydan 6 dakika sonrasına kadar polis herhangi bir harekette bulunmuyor. Bunlar ve daha birçok kanıt, polisin cinayetteki rolünü açık olarak ortaya koyuyor.

Tümü ile açığa çıkmış olan bu gelişmeler karşısında, cinayette rol alanların gerçek kimliklerini belgeleyen yazılardan bir kısmını okuyucularımıza da duyurmak istiyoruz. İsveç muhabirimizin gönderdiği bilgiler ve basın toplantısına ilişkin açıklamaları aşağıda yayınlıyoruz:

İki yazar toplantıda polis-izi'ni açıkladı. (Foto Berxwedan)

"Polis izi"

● İki İsveçli yazar, Olof Palme cinayeti üzerinde çok yoğun kuşkularla durulan "Polis-izi" konusunda geniş bir kitle ve basın mensuplarının katıldığı bir basın toplantısı düzenlediler.

(Stockholm-Bxd):

İsveç Komünist Partisi -KPML(r)-'nin düzenlediği basın toplantısına katılan Sven Anér ve Lars Krantz. Her iki yazar yayınladıkları kitaplarında Palme'yi öldüren polislerin adlarını veriyorlar. İki polis memurunun adlarını verdikleri için haklarında soruşturma açıldı.

Yazar Sven Anér ile TV program yapımcısı ve yazar Lars Krantz, Palme cinayetindeki polis-izi üzerine kitleye de açık olan geniş basın toplantısı düzenlediler. Uzun süreden beri üzerinde kuşku ile durulan cinayette polisin rolü konusu üzerinde, yazarlar görüşlerini açıklama gereğini duyduklarını belirttiler.

Yukarıda adları geçen yazarlar, bundan bir süre önce ana tema olarak Palme cinayetinde "polis-izi" denilen ve bu cinayete adları direkt olarak karışan bir grup kötü ün yapmış polis ekibi (Normalmspolisen) ve bu ekibe mensup aşırı sağcı ve Neo-nazist iki polis (Leif Tell, Thomas Piltz)'in başrolünü paylaştıkları birer kitap yazıp yayınlamışlardı. Kitaplarının adları şunlardı: Polis Sparet-Polis-İzi/Sven Anér ve Ett Verkligt Drama-Gerçek bir Dram/ Lars Krantz.

Sven Anér, Polis-izi kitabında, polis ve diğer makamlarının cinayet üzerine önemli bazı bilgileri, yanlış-bilgilendirme (desinformasyon) temelinde ele alıp yaymaya çalıştıklarını ispatlıyor. Örneğin yazar kitabında diyor ki:

"Olof Palme'yi yere ölü olarak deviren kurşunlar, 28 Şubat 1986 Cuma gecesinde, saat 23.21'-in hemen bir iki saniye sonrasında patlıyor. Bu bilinen bir gerçektir. Fakat, sonra ne oldu? Ve NE ZAMAN oldu bu? Polis ve savcı makamları, iktidar ve diğer makamları, cinayetin hemen ardından alarm verdiklerini iddia ediyorlar. Fakat 10 tane kadar şahit, alarm verilene kadar uzun zamanın geçtiğini söylüyorlar. Öyle ki tam bir gecikme, geciktirme sözkonusuydu. Ve bu gecikme tam altı dakika sürdü. Altı sihirli dakika. POLİS-İZİ'nin altı sihirli dakikaları."

Bu konuda, seminere gelen, o on önemli şahitlerden en önde gelenlerinden biri Anna Hage adındaki genç bir kız —ki bu, Palme yere düşer düşmez, hemen ardından Palme'ye yaklaşan ve ona suni teneffüs yaptıran iki kızdan birisi—, seminer gününün gecesinde TV'nin Raport haber programına çıkıp yazarlarla aynı görüşte olduğunu söylemesi, bu konuda ortaya çıkan gerçeklerin İsveçli geniş kitleler için daha da belirginlik kazanması demek oluyor.

Lars Krantz ise kendi kitabında, Sven Anér'in teorisini tamamlayan diğer başka gerçekleri dile getiriyor, Gerçek Bir Dram adlı kitabında. Hem de yazar, bu tamamlayıcı olaylar zincirinin bir halkasına kendi gözleriyle şahit olarak Sven Anér'i tamamlıyor. Lars Krantz'ın Gerçek bir Dram adlı kitabının arka sayfasında kitabın içeriğini yayımcı Conny Jaobsson, şu cümlelerle açıklıyor:

"Olof Palme'nin birkaç dakika önce vurulduğu yerden birkaç yüz metre uzaklıktaki bir belediye otobüsünde, biribirinden bağımsız ve ayrı iki şahit gördüklerini polise bildiriyorlar. İkisi de, bilinçlice şahitliklerini baltalayan SÄPO'ya çağrılıyorlar. Niçin?

TV programı yapımcısı Lars Krantz, o otobüste bulunduğuna dair ispata zorlanıyor. Sonunda azar, kırıcılık ve yıkıcılıkta kötü ün yapmış bir polisi teşhis ediyor. Cinayet araştırmacısı Hans Holmer ilgisiz davranıyor buna. Niçin?

*Lars Krantz tedricen bir Kafka** (*Kafka: 18. yüzyılda yaşamış bir romancı yazarın adı-Bxd.*) *karakterli dram içerisine çekiliyor. Öyle bir dram ki daha ilk safhasında çok önemli bağlantıları gizleyen gizem dolu bir cins."*

Ayrıca yazarın kitabının son bölümünde, bütün bu konudaki olayları tam açıklayabilmek için sorduğu 106 tane soru vardır. Bunlardan 38, 54, ve 64. sorular ise, PKK'ye yapılan çok yönlü saldırı ve komplolardan uyuşturucu kaçakçılığı anti-propagandası ile ilgili sorulardır. Yazar bu konuda şu soruları soruyor:

"38. Hans Holmer görevinden alındıktan sonra neden BM uyuşturucu uzmanı görevine getiriliyor?"

"54. Neden PKK'nin uyuşturucu ticareti yaptığı hakkındaki iddiaları araştırılıyor?"

"64. Neden Hans Holmer, Palme cinayeti araştırmasını yaptığında, uyuşturucu masasında görevli polisler ile işbirliği yapıyordu?"

73 ve 74'te ise yazar ardarda şu soruları soruyor:

"73. Neden İsveç hükümeti, Türkiye'den başka, dünyada tek ülke olarak Kürdistan İşçi Partisi-PKK'yi terörist olarak damgaladı?"

"74. Neden, SÄPO 1 Mart 1986'dan Eylül 1987'ye kadar, PKK'nin bu cinayetin ardında olduğuna dair kasıtlı bilgi dağıttı?"

Ve şimdi de 13: *"Neden Leif Tell ve Thomas Piltz adındaki polisler** (**Palme cinayetinde Polis-izi'nin "başrol oyuncuları", cinayeti işleyen polisler olarak, adı geçenler-dir-Bxd.*) *şahitlerle yüzleştirilmediler?"*

Ve şimdi de, Hans Holmer'i, bundan böyle sık sık konuşulmaya, tartışılmaya başladığı için sıkıştıran 47. soru:

"Neden alarm geldiği zaman Hans Holmer, Borlänge-polisine gidip oradan kendi ast polisleri ile ilişkiye geçip gereken bilgi ve talimatları vermedi?"

İşte bu soru, seminerde sadece Hans Holmer'in bu soruyla ilgisi üzerine derin bir araştırma yapan İsveçli Thomas Andersson tarafından açıklığa kavuşturuldu!

Yazar Sven Anér ve Lars Krantz gibi, Thomas Andersson da meseleye derinlemesine girişmiş bir antusiast idi; Hans Holmer'in cinayet gecesi ve arifesinde sömestr tatilinin son günlerini geçirdiğini iddia ettiği Borlänge şehrinin Skandic Hotel'inde kaldığını söylemişti. Hatta Palme'nin ölümünü radyo ve gazetelerden değil de, otelin resepsiyonundan öğrendiğini söylemişti. Ama Andersson seminere basın mensuplarına okuduğu ve anlattığı raporunda ise, *"Bu konuda söyleyebileceğim tek şey Hans Holmer'in yalan söylediğidir"* dedi. Hans Holmer'in kaldığı otelin personel ve resepsiyonisti ile görüştüğünü ve *"O gece Emniyet Genel Müdürünün* (Hans Holmer'in) *bu otelde kaldığını kimse söyleyemez. Çünkü böyle bir birisi burada kalmamıştır"* cevabını, hem de üst üste defalarca sormasına karşılık aldığını belirtti. Seminer, basın mensuplarının değişik kişilerle röportaj yapmasıyla son buldu.

SÄPO'nun Acizliği

Hepimizin bildiği gibi, İsveç polis teşkilatı SAPO PKK'yi karalamak için başvurmadığı kişi, kurum ve olay kalmadı.

Sahte senaryolar, uydurma hikayeler veya bilgiler, SÄPO'nun PKK hakkında hazırladığı 30.000 sayfalık raporun içeriğini oluşturur.

SAPO'nun "çağdaş" çalışma yöntemlerinin daha iyi bilinmesi açısından, İsveç'in günlük gazetelerinden KVÄLL POSTEN'in (Akşam Postası) 29.07.1988 tarihinde manşetten verdiği haberi, ilginçliğinden dolayı gazetemiz BERXWEDAN'a yazmayı uygun buldum.

Sözkonusu haberde, bir büyücü kadının aylarca PKK hakkında SÄPO'yu bilgilendirdiği ve bunun karşılığında 20.000 İsveç kronu aldığı belirtiliyor.

"Denize düşenin yılana sarılması" misali, SÄPO da her önüne gelene sarılmakta ve böylece bir yerlere varacağını sanmaktadır.

Hazır büyücü kadını bulmuşlarken, SÄPO bir de kendi kaderine baktırsa iyi olur...

Kopenhaag'tan Halil

İki İsveçli yazarın basın toplantısına çağrıları

"Hükümet Kürtlerden Özür Dilemeli"

"PKK izi" veya "Kürt izi" denildiğinde aynı yere varılıyor. Kaç tane İsveçli ayrı ayrı Kürt parti ve örgütlerini tanıyor? Kaç tane İsveçli gerçekten kendi kendine bu konuda bilgi edinebiliyor ve PKK'nin söylendiği gibi gerçekten tehlikeli ve terörist olduğunu kendisi öğrenmeye çalışıyor? Kürtler hakkında yapılan haksızlıklar bir spekülasyonculuk temelinde, içimizde bilinmeyene ve tanınmayana duyduğumuz korkudan ibarettir.

(...)

Kürtler suçlananların mühürünü yemiş. Bu onların alınlarına kışkırtıcı bir politika sonucu yapıştırılmıştır. Fakat şimdi öyle peşinen Kürtleri hükmedenlerin, kendilerinin bu mühürü yıkayıp temizlemeleri zamanı gelmiştir. Hükümet mutlaka Kürtleri temize çıkarmalıdır!

(...)

Hukuk güvenliği sözkonusudur

Eylemimizle, Ebbe Carlsson-skandalının yanısıra, daha da bir belirginleşmiş ve meydana çıkmış bir sorun olan, mültecilerin ve yabancıların hukuk güvenliği sorunları konusundaki durumu daha da bir açıklığa kavuşturmayı hedefliyoruz.

İsveç'te, İsveç vatandaşı olmayanlar için, bir karabulut gibi gezen terörizm kanunu denilen ve bütün normal hukuk güvenliğini oyun dışı bırakan bir durum sözkonusudur. Bu, herhangi bir hukuki işlem gerçekleşmeden ve hatta sanık ve suçlananların kendilerini savunmaya bile imkan bulmadıkları bir şekilde uygulanıyor. Bu kanunlar demokratik bir toplum için geçersiz ve uygunsuzdur.

9 Kürt gizli suçlamalarla terörist olarak damgalandılar

Dört yıldan beridir ki bu terörizm kanunu maddeleri PKK-sempatizanları olan 9 Kürt için uygulanıyor. Onlara yöneltilen suçlamalar o kadar gizlidir ki, avukatları bile onları savunabilmek için yapılan suçlamaları okuyamıyor. Sadece hükümet ve SÄPO'nun bilgileriyle bu 9 Kürt, aşırı tehlikeli olma iddialarıyla damgalanmışlardır. Bu terörizm suçlamalarına uğrayanların dedikleri ve savunmalarının doğru-dürüst tercüme edildiklerini dahi kimse bilemiyor.

Basında PKK'nin İsveç'te "Partiden ayrılanı" vurduğu ve aynı zamanda belki Başbakan Palme'nin ölümüne adı karıştığı iddia ediliyor. Bunlar çok kaba ve defalarca tekrarlandığından dolayı da artık halkın gerçeklermiş gibi algıladıkları suçlamalardır. Bunlardan hiçbiri dahi ispatlanmış değildir. Eğer gerçekten denildiği gibi, bu 9 kişi o kadar tehlikeli olsalardı, şimdi çoktan hapis cezasına çarptırılmış olmalıydılar. Fakat bu, hiçbir adliye ve mahkeme salonunda onların suçsuzluklarından bu kişilere uygulanmamıştır. Eğer bu 9 Kürt üzerinde adi bir suçluluk bulunsaydı, bunlar mahkum edilmeliydi...

Federal Alman Yönetiminin Saldırılarına Yurtseverlerin Tepkisi

Yaklaşık 1 yıldan bu yanadır, süren saldırılar karşısında yurtsever Kürdistanlı emekçiler, tepkilerini sık sık dile getirmekteler. Mücadelelerine yönelen saldırılar karşısında kararlılıklarını dile getiren yurtseverlere karşı, Alman polisi yeni saldırılar düzenlemektedir.

Bu saldırıların bir örneği de geçtiğimiz haftalarda Frankfurt'ta yaşandı. Alman polisi, yurtseverleri tutuklamış, içlerinden bazılarını ağır şekilde yaralamıştır. Polisin bu anti-demokratik tutumuna doktorlar da karışmış ve yeminlerini çiğneyerek yaralı yurtseverlere bakmamışlardır.

Ayrıca yurtseverler, konuya ilişkin kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla düzenledikleri basın toplantısına da basın mensuplarının katılmasını, polisler aldıkları direktif sonucu engellemişlerdir.

Bu konuda gazetemize, bizzat olayı yaşayan yurtseverler mektup gönderdiler. Bunların bazılarını yayınlıyoruz. Bu mektuplar, Alman polisinin tutumunu daha açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Alman Polisi Bizi Yıldırmaya Çalışıyorsa Yanılıyor

20 Eylül günü, biz Kürdistanlı emekçiler kendi aramızda bir eylem kararı aldık. Eylemimizin amacı faşist Irak rejiminin Kürdistan halkına karşı giriştiği katliamları protesto etmekti. Eylemi, Frankfurt-Irak Hava Yolları bürosu önünde gerçekleştirdik.

20 yurtseverdik ve aramızda bayanlar da vardı. Sözkonusu eylem alanına girer girmez polis ve özel komando timlerinin saldırısına uğradık. Bu olayda üçü ağır olmak üzere tüm eylemciler yaralandılar. Polisin tutumu karşısında slogan attığımız için ellerimiz kelepçelenerek tutuklandık. Üstümüz arandı, bizde bir iğne bile bulunmadı. Para cüzdanlarımızın içine bile baktılar. Nezaretteyken bile polisin baskıları devam etti. İfadelerimizi özel yetiştirilmiş sivil istihbaratçılar aldılar. Bize; özel yaşamımızdan, aile geçimimize ve örgütsel ilişkilere kadar sorular sordular. Özellikle de üzerinde en çok durdukları nokta, PKK'nin ne yaptığını ve bizim PKK ile ilişki düzeyimizdi. Biz ise, ısrarla PKK'nin Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine öncülük ettiğini, PKK'nin Kürdistan dağlarında savaştığını ve böylesine bir davaya maddi ve manevi destekte bulunduğumuzu, düzeyimizin yurtseverlikle sınırlı olduğunu belirttik. Polis ise, PKK'nin bir savaş örgütü olduğunu tekrarlayarak, PKK'nin Almanya'da bulunduğunu ve bu konuda da ellerinde delillerin var olduğunu ısrarla belirtti. Biz de, PKK'nin Kürdistan'da savaştığı konusu üzerinde ısrarla durduk. Ve, "Ülkenizde demokrasiden bahsediyorsunuz. Sizlerin verdiği silahlarla kadınlarımız, çocuklarımız katlediliyor, bu tutumunuzu da protesto ediyoruz. Halkımıza karşı kendi yasalarınızı da çiğniyorsunuz. Bununla sömürgeci Türk devletini mi kurtarmaya çalışıyorsunuz" şeklinde ifade vererek polislere yüklendik. Polis ise, "Biz de Kürt halkının özgürlüğünden yanayız, ama elimizden bir şey gelmez... Bak sen gençsin, aldığın aylık ancak ailenin geçimine yetiyor. PKK-ERNK sana para veriyor mu? Vermiyor! Diyelim savaşmaya gittin veya gönderdiler, çocuklarının, ailenin geçimini kim sağlayacak? Biz de o zaman alır onları sınır dışı ederiz. Sana tavsiyemiz bundan vazgeç" dediler.

Evet, Alman polisi, Türk sömürgeciliğini kurtarmanın can havliyle bu kadar alçalabiliyor ve bizi tilki politikasıyla mücadelemizden alıkoymaya çalışıyor.

Vatanımız Kürdistan, emperyalistlerin korkulu rüyasıdır. Şanlı partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal bağımsızlık savaşımımız, açık bir tarzda dostu da, düşmanı da gözler önüne kimlikleriyle ortaya çıkarmıştır. Bunun içindir ki, işbirlikçi hainler, Türk sömürgeciliği ve emperyalizm kol kola vererek mücadelemize saldırmaktadırlar. Ama her şeye rağmen, bu güçler şunu çok iyi bilmeliler ki, tüm saldırı ve komploları haklı davamız karşısında yenilmeye mahkumdur.

Yaşasın ulusal önderimiz APO!

Frankfurt'tan Ziya

Yurtsever Emekçi Halkımıza!

Federal Alman Cumhuriyeti ve polis gücü bir yıla yakındır halkımıza yönelik saldırılarına çeşitli yönleriyle devam etmektedir. Bu saldırılarla, ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücünü "terörist"likle damgalamak istemektedir. Saldırılarını bununla da sınırlı tutmayan Federal Almanya, Avrupa'da yaşayan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelemize olan maddi-manevi desteğini engellemeye çalışmaktadır.

Partimize ve halkımıza yönelik gerçekleştirilen bu saldırıların amaçlarını hepimiz çok iyi bilmekteyiz. Bu saldırılar ne ilk ve ne de sonucusudur. Halkımıza ve Partimize yönelik geliştirilen saldırılar karşısında tüm Kürdistanlı yurtseverler, partimiz PKK, cephemiz ERNK saflarında daha da kenetlenerek görevlerine dört elle sarılmalıdırlar. En temel görevimiz budur. Düşman saldırıları ve provokasyonları öfke ve kinimizi daha da bilemeli ve zafere olan inancımız daha da kökleşmelidir.

Son olarak, Frankfurt'ta polisin sergilediği tutum, biriken bir kinin sonucudur. Bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimine tahammül edemiyorlar. Bu eylemde Alman polisi, bu ruhla savunmasız insanlarımıza saldırdı. Bununla provokasyon yaratarak, yurtsever Kürdistanlıları sindirmek istedi. Bu saldırı değil yurtseverleri sindirmek, düşmanlarımıza karşı olan kin ve öfkemizi bin kat daha arttırdı. Bizlere düşen görev, Partimiz, Cephemiz ve Ordumuzu daha fazla, hem de düşmana inat daha fazla maddi ve manevi olarak desteklemek ve beslemektir. Bütün eylemlere daha sıkı sarılalım ve halkımızın varlığına musallat olanları daha da kahredelim.

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden provokasyon!

Zafer direnen ve savaşan halkımızın olacaktır!

Yaşasın Partimizin mimarı Ulusal Önder APO!

Frankfurt'tan Yılmaz

Demokrasinin Havarisi Kesilen Alman Yönetimi, Anti-Demokratiktir

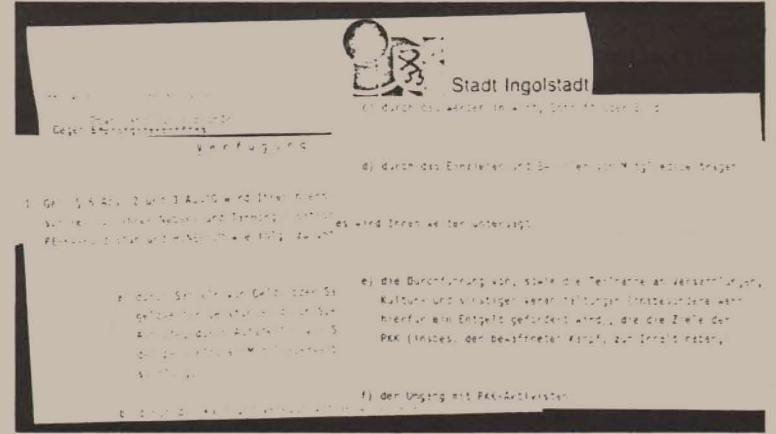
Frankfurt'ta gerçekleştirmek istediğimiz protesto eylemine saldıran Alman polisi ve özel tim güçleri, kanun ve yasaların ayaklar altına alarak bizlere saldırdı. Üç yurtsever ağır yaralandı. Tutuklanan tüm diğer yurtseverler de dayak ve joplamalardan nasibini aldılar.

Olayın ikinci gününde, duruma ilişkin basın toplantısı düzenleyecektik. Bütün basın haberdar edildi ve toplantıya katılacaklarını belirttiler. Ama basın toplantısına hiçbir basın mensubu gelmedi. Daha doğrusu bırakılmadılar. Demokrasinin havarisi kesilen Federal Alman Cumhuriyeti'nin ne denli bir demokrasi havarisi olduğu ortaya çıktı. Olayın en ilginç yanı da şudur: Olayda ağır yaralanan bir yurtseverin, hastaneye kadar giden Hürriyet muhabiriyle görüştürülmemesiydi.

Öte yandan hastaneye kaldırılan ve ağır yaralı olan yurtseverlere anında tıbbi müdahalelerin yapılmamasıydı. Aradan iki-üç saat geçtikten sonra yurtseverlerin tedaviye alınmaları karşısında doktorlar; "Bırakın akılları başına gelsin" demeleri, aslında tıp dünyası açısından acınacak bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Sözde Hipokrat yemini eden bu şahısların bu sözleri safetmeleri ve üstünkörü bir müdahaleyle anında taburcu etmeleri neyle açıklanabilir?

Hiçbir saldırı ve provokasyon ulusal kurtuluş savaşımızı durduramaz!

Olayda tutuklanan bir yurtsever
B. Engin

Stadt Ingolstadt
V e r f ü g u n g
e) die Durchführung von, sowie die Teilnahme an Versammlungen,
hierfür ein Entgelt gefordert wird, die die Ziele der PKK (insbes. den bewaffneten Kampf) zum Inhalt haben,
f) der Umgang mit PKK-Aktivisten

Alman Yabancılar Polisi Amacını Açıkladı:
Kürtler, Kürt Olduklarını Kabul Etmesin

Almanya'nın İngolstadt şehrinde, yabancılar polisi bir yurtsevere, 16.09.1988 tarihli bir mektup gönderdi. Mektubun içeriğinin bir bölümünü yayınlıyoruz. Ancak, bu mektup üzerine kısa birkaç şey belirtmek istiyoruz.

İngolstadt Yabancılar Dairesi, Almanya'nın demokratik bir ülke olduğunu söylediği mektubunda, insan haklarının 1. maddesi olan düşünce özgürlüğüne kelepçe vuran bir karar aldığını da belirtiyor. Böylesine demokrasi ile çelişen karar örnekleri çok az ülkede rastlanılır cinstendir. Bir yandan kültürel faaliyetler bile engelleniyor, öte yandan "demokratik bir ülke"den bahsediliyor.

Faşist TC mahkemelerinde bile devrimci tutukluların büyük bir direniş pahasına kazandıkları Kürtçe konuşma hakkı, Federal Almanya'da ülkesinin bağımsızlığı için yüreği atan yurtseverlere yasaklanıyor. Evinde bir poster, bir kitap bile bulundurması yasak.

İngolstadt Yabancılar Dairesi çağımızda demokrasiye yeni bir tanım getirdiği ve Hitler'in toplu kitap yakma geleneğini, kitap düşmanlığı biçiminde sürdürdüğü için, faşist ve sömürgeci güçler tarafından tebrik yağması gerekir. Bu kitap ve kültür düşmanlığını sözkonusu daire Evren'den teşekkürler almak için yapıyorsa, yakında Evren, kapılarına kadar geliyor, herhalde onları da unutmaz. Bu, daire eskiden beri Kürt yurtseverlerine karşı düşmanlık yapan bir dairedir. En son marifeti ise, bu mektuptur.

KARAR

1- Yabancılar Kanununun 6. maddesinin 2. ve 3. bölümleri gereğince, sizin PKK'yi ve onun yan örgütleri ile gizli teşkilatları olan ERNK, HRK, Feyka-Kurdistan ve Hunerkom'u aşağıdaki şekilde desteklemeniz yasaklanmıştır.

a) Mektupla yapılan çağrılarla, açık çağrılarla, yardım kutuları vasıtasıyla veya kişisel olarak caddelerde ve evleri ziyaretlerle para ve bağış eşyaları veya bağış yerine geçecek değerleri toplamanız.

b) Enformasyon materyallerini almanız ve satmanız.

c) Sözlü, yazılı veya resimli propaganda yapmanız.

d) Üyelik aidatı toplamanız ve vermeniz.

Aynı şekilde;

e) PKK'nin hedeflerini (özellikle de silahlı mücadeleyi) dile getiren toplantılara ve kültür ve diğer gecelere (özellikle bedel karşılığında olanlara) katılmanız veya bunları örgütlemeniz.

f) PKK'nin aktif üyeleri ile ilişkileriniz.

PKK'den ve onun üyelerinden, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin iç güvenliğine yönelik büyük bir tehlikelerin geldiği tesbit edilmiştir. Sizin durumunuzda ise, sizin bu örgütlere üye olduğunuz veya onları desteklediğiniz tahmini olduğundan, size karşı yabancıların hakları temelinde bazı önlemlerin alınması acil bir zaruriyet haline gelmiştir. PKK, Yabancılar Kanununun 6. maddesinin 2. ve 3. bölümleri kapsamına alınmış bulunan bir örgüttür. Bu durumda PKK, Federal Almanya Cumhuruyeti anayasasının temel prensiplerine ve özgürlükçü demokrasi ilkelerine kesinlikle uymayan bir örgüt olmaktadır.

Aynı şekilde, bu önlemler hukuk devleti prensiplerini, temel hakları ve ulusların haklarını da zedelememektedir.

Kamuoyu çıkarları açısından bu kararın etkilerinin hemen hayata geçmesi için, emrin hemen uygulanması bir gereklilik idi. Aksi takdirde, yasaklanmış çalışmalarınız devam edecekti ve bu kararın da hiçbir ifa edici anlamı olmayacaktı. Bu kararların hemen uygulanmaması durumunda, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin yüksek çıkarları zarara uğratılacaktı.

İmza
Şehir idaresi memuru
Wagner

Impressum:	**Yazışma Adresi:**	**Ödeme Adresi:**	Avustralya 3.00 $		Hollanda 3.00 hfl.
M. Atar	Berxwedan	BfG. - Bonn	Avusturya 18.00 s.		İngiltere 0.80 £
Göttinger Chausse 75	c/o Feyka-Kurdistan	Konto Nr.: 12 05 24 21 00	Belçika 60.00 bfr.		İsveç 6.00 skr.
3000 Hannover 91	Postfach: 15 31	BLZ: 380 101 11	Danimarka 8.00 dkr.		İsviçre 2.50 sfr.
	5300 Bonn 1		Fransa 6.00 ff.		Norveç 10.00 nkr.

Şili Halkı Pinochet'e Hayır Dedi

Venceremos (zafer) türküleri ile sokağa dökülen Şili halkı, yoğun bir propaganda çalışmasının ardından referandumda Pinochet'e hayır dedi. Referandumda %54 Hayır, %46 ise Evet çıktı. 5 Ekim günü, yapılan referandumda hayır çıkması, Pinochet'in kendi görev süresini 8 yıl daha uzatmasına hayır demek oluyor. Pinochet görev süresini 8 yıl daha uzatmak için referanduma başvurmuştu. Halk kitleleri tüm baskı ve aldatmalara rağmen, referandumda %54'lük bir Hayır oyu verdi. Böylece Pinochet'in görev sürecinin 8 yıl daha uzatılmasını kabul etmedi.

Her ne kadar, referandumda Hayır oyu çıksa da Pinochet'in görev süresi 1990 Mart'ında doluyor. 1980'de kabul edilen faşist anayasada Pinochet'in görev süresi 1990 olarak belirlenmişti. Referandumda yenik çıkması ardından Pinochet, görev süresi dolana kadar devlet başkanlığını sürdüreceğini açıkladı.

16 partinin oluşturduğu demokratik muhalefet grubu ise, Pinochet'in halk oylamasında yenildiğini ve bu nedenle devlet başkanlığı görevinden hemen ayrılmasını istiyorlar. Onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterilerinin sloganı "Pinochet defol"dur. Halk kitleleri referandumda, bu faşist diktatöre karşı kazanmış oldukları zaferi kesin bir sonuca ulaştırmak için yaygın gösteriler yapıyorlar. Sokaklarda onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler, yer yer polisin müdahalesi ile çatışmaya dönüşüyor. Halk, polisin saldırılarına karşı koyuyor ve çatışıyor.

Pinochet'in görev süresi dolana kadar devlet başkanlığı görevinde kalacağını açıklaması, halkın yoğun tepkilerine neden oluyor. Sokaklarda Pinochet aleyhtarı sloganlar atılıyor, bu faşist diktatörün resimleri yakılıyor. Gösterilerin özellikle de başkent Santiago'da yoğunlaştığı bildiriliyor.

1973'den bu yana Şili'de egemen olan General Pinochet, ülkeyi tam bir vahşet ortamına çevirdi. Bu yılda darbe ile Allende'yi devirerek iktidara gelen Pinochet stadları insanları doldurarak, katliamdan geçirdi. Yüzbinlerce insan katledilirken, yüzbinlercesi de ülkeden sürgün edildi. Kısaca, Pinochet'in diktatörlüğü altında halka nefes bile aldırmadı. 15 yıllık diktatörlük sonucunda Şili halkı tarihinin en karanlık yıllarını yaşadı. Şili'nin adı ise insan haklarının en fazla çiğnendiği ve ayaklar altına alındığı ülke olarak ortaya çıktı.

Pinochet, bu kanlı diktatörlüğünü 8 yıl daha uzatmak için referanduma gitti. Çoğu gözlemci bunu kendi kuyusunu kazmaya da benzetti. Tıpkı Türkiye'de faşist rejimin içerisine düştüğü yanılgı gibi. Halk kitleleri ellerine geçen her fırsatı iyi bir şekilde değerlendirmek için, referandum öncesinde yoğun bir propaganda çalışması yürüttüler. Bunun sonucunda da, referandumda Hayır çıktı. Ancak Pinochet, bu Hayır'ı 8 yıllık uzatmaya karşı olduğunu belirtiyor ve görev süresini doldurmak istiyor. Hayır, halkın Pinochet'i kabul etmemesidir.

Türkiye'de Özal da referandum sonuçlarından çıkan Hayır'ı yerel seçimlerin erkene alınmasına karşı olduğunu ve kendisinin iktidar süresi dolana kadar hükümette kalacağını açıkladı. Bu yönüyle iki faşist rejimin kaderi birbirine benziyor. Her ikisine de halk referandumda Hayır demiştir. Özellikkle de Kürdistan'da Hayır oylarının çok yüksek olması, gelişen mücadelemizin etkisini göstermektedir. Hayırların yüksekliği halkın faşist rejimi istemediğinin kanıtı olmaktadır.

Şili'de halk kitleleri 15 yıldır nefes bile alamadıkları bir ortamı yaşıyorlardı. Muhalefet güçlerinin de Pinochet diktatörlüğüne karşı bir mücadeleyi örgütleyip, geliştirme gücünde uzak olmaları, faşist rejimin ömrünün uzamasına yol açtı. Şimdiye kadar nefes bile alamayan halk kitleleri, bu ortamı biraz da olsa bu referandumda kırdılar. Bunun sonucu olarak da Pinochet'e Hayır dediler. Kürdistan'da ise durum buradakinden farklıdır. İşbaşında halkaa nefes bile aldırmak istemeyen bir yönetim olmasına rağmen bu ortam, PKK'nin geliştirdiği mücadele ile parçalanmış ve halkımız nefes alabileceği bir ortama kavuşmuştur. Bu da sonuçlarını Hayır oylarının yüksek olmasına yansıtmıştır.

Diktatörlükle yönetilen rejimlerde kitleler nefes alma gücüne ulaştıklarında işbaşındaki yönetimleri, açıktan kabul etmediklerini göstermeye başlarlar. Pinochet'in 15 yıldır süren iktidarı altında halk kitlelerinin çektiği zorluklar bir de öncünün zayıflığı nedeniyle daha da ağır olmuştur. Ama halkın faşist Pinochet rejimine karşı içten içe gelişen mücadelesi, son referandumda daha da dışa yansıma zeminine kavuştuğundan yaygın bir boyut kazandı. Ve sonuçlarını referandumda gösterdi.

Şili'nin ilginç bir gelişimi de vardır. 15 yıldır, kanlı bir faşist rejimin işbaşında olmasına rağmen, kitleler bunu yıkma gücünü gösterememişlerdir. Tabii bunun en baştaki gelen nedeni devrimci örgütlerin içerisinde bulunduğu hatalardır. Öncüsü zayıf olan bir halkın, başarıya gitmesi de beklenemez. Bu nedenle Şili'de kanlı bir faşist rejim bu kadar yaşayabildi. Nedeni, işte Şili solunun bu zayıflığında yatıyor. Aynı sorun, Türkiye solu açısında da yaşanmaktadır. Türk solunun rezaleti, halk düşmanı bir diktatörlüğe karşı savaşı örgütleyip, geliştirememesidir.

Allende'ye Karşı CIA'ye Savaşı

Pinochet diktatörü 11 Eylül 1973'te Sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi kanlı bir darbe ile devirerek, iktidara geldi. Pinochet'i darbeye CIA'ye hazırladı. Bu sürece gelinceye kadar, CIA'ye Allende'ye karşı iç karışıklıkları alabildiğine körükledi.

Allende, 1970 yılında yapılan genel seçimlerde devlet başkanlığına seçildi. Sosyalizmi barışçıl yollardan uygulama çabasında olan Allende, 1971 yılında işletmeleri devletleştirmeye başladı. İlk önce bakır madenleri millileştirildi. Allende'nin bu girişimlerine karşı CIA ve ITT (Uluslararası Telefon ve Telgraf Şirketi), ülke içerisinde karışıklıkları körüklemeye başladı.

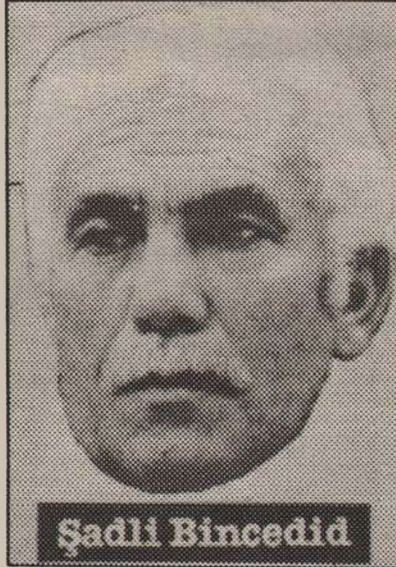
CIA ve ITT ülke içerisinde, karışıklıkları arttırırken, aynı zamanda, ordu içinde Allende yanlısı subaylar katledilmeye başlandı. Yine, buna paralel olarak ordu içerisinde darbe girişimlerine hız verildi. İlk darbe girişimi 1972 yılında General Canales tarafından yapıldı. Aynı yıl ABD Hava Kuvvetleri Komutanı General Ryan Şili'ye giderek, Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları ile bir toplantı düzenledi. Darbe için ortam hızlanmıştı. Aynı zamanda, CIA ve ITT'nin körüklediği iç karışıklar artmaya başladı. Grevler, siyasal cinayetler ülkeyi tam bir kargaşa ortamına sürükledi. Böylece darbe için koşullar hazır hale getirildi.

11 Eylül 1973 tarihi geldiğinde darbe başlamıştı. Pinochet, Başkanlık Sarayına doğru harekete geçti. Başkanlık Sarayına saldıran Pinochet, Allende'nin teslim olmasını istedi. Allende ise, "Sizin gibi hainlerle pazarlık yapmam!" diyerek, elindeki sten tabanca ile darbecilerle sonuna kadar çarpıştı. Allende bu çarpışma içinde, onurluca ölmesini bildi.

Gerçi, Allende barışçıl yollardan sosyalizme geçme tezinin kurbanı olmuş, ama hainlere teslim olmayacak kadar yürekli davranmasını bilmiştir. Ama şimdi, Türkiye'de kendilerine komünist adlar takan, ihanetçiler, adeta kuzu kuzu kendilerini teslim ediyorlar. İşte, Şili solu ile Türk solunun benzerlikleri arasında birbirlerinden ayıran bir fark budur. Allende sonuna kadar faşist cuntaya karşı çarpışma ve çatışmada şehit düşme onurunu gösterdi. Ama, Türk solu, dışarda olmasına rağmen, kendisini faşist rejime teslim etme acizliğini ve ihanetini gösteriyor.

Bu bakımdan, Allende deneyinde dersler çıkarırken, bu husus gözönünde bulundurulması gereken bir husustur. Allende belki, istediği biçimde bir sosyalizme ulaşamadı; ama onurluca ölmesini bildi.

CEZAYİR'DE HALK PAHALILIĞA KARŞI AYAKLANDI

Şadli Bincedid

Cezayir Devlet Başkanı Şadli Bincedid, 1979 yılında bu göreve seçildi. Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) saflarında, Fransız sömürgecilerine karşı verilen savaşa da katılmış olan Şadli Bincedid, bir çiftçi ailesinin oğludur. Ulusal reformlara gidileceğini açıklayan devlet başkanının olayların önünü alıp alamayacağı merak konusu.

Cezayir hükümetinin bu ay başında gıda ve giyim eşyalarına zam yapması halkın sokaklara dökülmesine yol açtı. Halk kitleleri, başta başkent Cezayir olmak üzere, bütün ülkede sokağa dökülerek, zamların geri alınmasını istedi.

10 güne yakın bir süre, yoğun bir çatışma şeklinde devam eden ayaklanmada, şimdiye kadar 200'e yakın kişinin öldüğü bildirilmektedir. Hükümet en son yaptığı bir açıklamada, ülke çapında ulusal bir reforma gidileceğini belirtti.

Cezayir ekonomisi, özellikle de son dönemlerde ağır bir bunalım yaşamaya başladı. Enflasyon oranı yükseldi, pahalılık artmaya başladı. Halkın yaşam standartı giderek düşmeye başladı. Zamlar, bu konuda adeta bardağı taşıran son damla oldu. Zamların açıklanması ile birlikte, halkın sokaklara dökülmesi birlikte geldi. Olaylar 10 güne yakın durulmak bilmeyen bir tempoda gelişti. Son günlerde bir hafifleme gözlense de tümden durulduğu söylenemez.

Cezayir'de halkın bu şekilde sokaklara dökülmesi, önemli bir olaydır. Türkiye'de bugün yüzde binleri aşan bir zam olmasına rağmen, kitlelerden böylesi bir tepki gelmiyor. Bunun nedenleri tabii ki Türk egemenlik sistemi ve solun gelişim tarzında yatıyor. Yoksa şimdi Cezayir'de olan olayların çok daha fazlası burada yaşanırdı. İşte Cezayir'deki halk ayaklanmasının öğrettiği bir ders de budur.

Yunanistan ordusundan emekli olan general K. KOSTANTINIDI, Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı, Türk sömürgeciliğinin savaş karşısındaki durumu ve Kürdistan'daki uygulamalarını içeren değerlendirmesinin ikinci ve son bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.

— III —
KÜRDİSTAN DAĞLARINDA ORDU KOMUTANLARI EZİLİYOR

Türk ordusu, Kürt direnişinin gücünü ve kendi zayıflığını, güçsüzlüğünü itiraf etmek zorunda kalıyor. Kürt direnişini karalamak için de yoğun çaba sarfediyor.

"İSTH. 7130 337-85/440 Emirname. 6.8.1985. 7. Kolordu Komutanlığı.

1. Kürt direnişçileri, örgüt gücünün dışında özel bilgi alma durumundadır. Bu durum da gösteriyor ki, örgütün her yerde adamı vardır ve her yerde bilgi alma durumundadır. Yaptıkları eylemler de gösteriyor ki, bölgeyi ellerinde bulunduracak durumdalar. Çeşitli insanlarımıza ajan ve hain diyerek rahatça eylem yapıyorlar. Burada yine şunu da belirtelim ki, Yüksekova'daki askeri araçlar hakkındaki bilgilere bile sahip olmaları da gösteriyor ki, çok sağlam."

BÜYÜK YARALAR

Türklerin karakteristik karalama ve çamur atmaları Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'na karşı hazırladıkları kitaptan da anlaşılıyor. Kitabın güvenlikle ilgili dokuzuncu sayfasında şunlar yazılıyor:

"Bölücü örgüt özellikle bölge halkını kazanmaya çalışıyor. Amacına ulaşmak için bunu yapıyor. Çünkü, halkı kazanmayan bir hareketin başarıya ulaşması mümkün değil. Herkes biliyor ki, halk "su", kötü güçler "balık"tır. Bunun için savaşçılar çok dikkat ediyorlar. (Bunlar Mao'nun gerilla savaşında kullandığı yöntemlerdir.)

1- Balığı yakalama,

2- Suyu değiştirme ve balığı yaşayamaz hale getirme,

3- Balığı sudan çıkarma."

Yukarıda da anlaşılacağı gibi Türklerin asıl amacı, Kürt halkını kazanmak; ikincisi, ordunun gerillalara karşı savaşı kazanması; üçüncüsü ve en tehlikelisi ise, halkı göçe zorlayarak "mecburi iskan"la Türkiye'nin batı kesimine sürmektir. Bununla gerillaya olan destek önlenecektir. (Balığı sudan ayırmak.)

Türkler, Kuzey Kıbrıs'ı Türkleştirmeye çalışıyorlar. Kürdistan'da ise katliam yapıyorlar. Fakat Kürdistan'daki savaş Türk devletinin pis yüzünü ortaya çıkarmaktadır. Türk ordusu, Kürtlerle girdiği savaşta büyük yaralar almıştır. Bunun için faşist yönetim, çıkış kapısı aramak zorunda kalmıştır. Buna rağmen, Türk rejimi doğru bir çıkış bulamıyor. Bunun için Davos'u kurtarıcı gibi gördü ve hiçbir zarara uğramadan Yunanistan'la ilişkilerini düzeltme yoluna gitti.

Son iki yılda, Türk ordusunun özel güçleri Kürt gerillaları (ARGK) ile girdikleri savaşta büyük bir fiyaskoya uğradılar. Türk basınının her gün acıyla yazdığı gibi Türkiye'nin aleyhine gelişen savaşta ortaya çıkan kayıpların şimdiden hükümetin suçlanmasına yol açmıştır. Buna bağlı olarak "Pınarcık olayı"'nın meclise getirildiği ve hükümetin, PKK karşısında yetersiz kaldığına ilişkin tartışmalar yoğunlaşmış ve hükümetin istifasının istenmesine kadar gidilmiştir. Türk ordusu, gerillalara karşı koymada zorlandığı için Türk devleti, NATO ve AET'den yardım isteminde bile bulundu. Davos anlaşmasına gidilmesinin en temel nedeni, Türk devletinin Kıbrıs'taki askerlerini çekerek Kürdistan'a göndermesidir. Bu olasılık imkansız da değildir ki! Ama yine de Evren ve Özal'ın yaptığı basın açıklamalarında "kanımız yerde kalmayacak", "onları ezeceğiz" vb. gibi sözleri Türk yönetiminin panik ve sinir bozukluğunun göstergesi olmaktadır.

ÇIKMAZ SAVAŞ

Geçen yıl Diyarbakır'da 7. Kolordu Komutanlığından Ali Ulver yaptığı basın toplantısında; "Türkiye'nin Güneydoğu'sunda gerilla savaşı var. Amerika, Vietnam'da gerilla savaşıyla bir türlü başa çıkamadı. Türkiye bugün çıkmaz bir savaşın içindedir. Bizim ordumuz düzenli savaşa göre eğitilmiştir. Amerika'nın Vietnam'da yaşadığı zorlukları yaşıyoruz." (Milliyet, 30.6.1987)

Evren'in Washington ve Londra'ya yaptığı gezilerde, muhtemel bu ülkelerden Türk ordusu için yardım istiyor. Çünkü Kürdistan, NATO'nun savunması için büyük bir öneme sahiptir. NATO topluluğu, Kürt katliamını görmemezlikten ve duymamazlıktan gelebilir. Fakat yarın "karagöz yaşları" dökecekler. Türk kılıcının yaptığı bir halk katliamını o zaman göreceklerdir. Nasıl ki süper güçler, gerilla savaşına karşı çıkmaza girdilerse, Türkiye de Kürdistan'da bu çıkmaza girecek.

Bu konuda M. Ali Birand şunları yazıyor:

"Ordunun gerilla savaşına girmesi ve bölge halkının askere teslim edilmesi büyük bir yanlıştır. Ordu savaştan çekilmeli ve ordunun eğitimi şu durumda başarı kazanmasına elverişli değildir." (Milliyet, 28.6.1987)

Bütün bu gerçekler gösteriyor ki, Türk ordusu, ARGK karşısında büyük bir fiyasko içine girmiştir. Bizdeki iç savaş döneminde olduğu gibi Kürdistan'daki köy korucuları devrimci ve demokratların hedefine uğramış durumdadır. "Özel timler" kaldı. Fakat bunlar da gerektiği gibi görevlerini yerine getiremez duruma düştüler. Açıkçası, ulusal kurtuluş hareketine karşı sonuçsuz kalıyorlar. Kontr-gerillaları "Türkiye'yi parçalamak isteyen güçleri ve çeşitli amaçları ortaya çıkarmak için harekete geçirildiler. Böylece o bilinen "Türk ordusunun yenilmezliği" sloganları yerle bir edildi. Bu yüzden, askeri rejim ordunun belkemiği olan güçleri harekete geçirerek çok sert yöntemler uygulamaya çalışıyor. Evren cuntası 1980 yılında yönetime el koyarak, yönetimi sivil rejime teslim etmemesinin bedelini ödemeye başlamıştır. Bundan dolayı şöyle diyor.

"Eğer ben gidersem, sizler de gidersiniz."

BIRAKIYORLAR

"Görev bırakmalar birbirini takip ediyor. 'Köy korucuları' zor durumda. Eruh ve Şırnak'ta bir bütün olarak ve Siirt'teyse 30 kişi istifa etti." (Milliyet)

"PKK'nin hedefi askeri araç ve gereçler." (Milliyet)

"Bir hafta içinde altı saldırı." (Milliyet)

"Türkiye-Irak arasındaki petrol boru hattı tehlikede." (Hürriyet)

"PKK, şimdi de şehirlerde." (Hürriyet)

"36 ayda 531 ölü." (Hürriyet)

"PKK, köy telefonlarını kullanıyor."

"PKK'dan demiryollarına mayın döşemesi. 1 hafta içinde 3 sabotaj."

"Kana doymuyorlar. PKK'den 2 tuzak daha."

"9 korucu silahlarını PKK'ye teslim etti."

"3 kamyonu yaktılar."

"G. Antep, Mardin ve Urfa arasında 1200 TIR kayboldu. Bermuda üçgeni."

"700 olay, 542 ölü."

"Giap'ın taktiklerini örnek alıyorlar."

Hemen her gün bu ve buna benzer haberler gazetelerde yer alıyor. Ama Ankara'nın katliamlar hakkındaki sessizliği sürüyor.

"İSTH. 7130.6-86/259. TKK önlem alma talimatına göre:

1. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nden olan askerler tehlikeli yerlerde nöbet tutmayacaklar. (Cephanelik vb.) Eğer bu bölgelerde zorunlu durumlarda askerin nöbet tutması gerekiyorsa, nöbet tutacak askerin yanına bu bölgeden olmayan bir asker verilecek. Şüpheli görülenler yakalanacak."

Biz de diyoruz ki, askerlerin dörtte biri bu bölgedendir. Yani Kürttür. Ve bunlar, Türkiye'nin yönetimini zor durumda bırakacaklar.

Geçen yıl yapılan resmi açıklamalara göre bir yıllık savaşta Türk ordusunun uğradığı hezimetin bilançosu kısaca şudur:

— 4 albay ölü.

— 6 binbaşı ölü.

— 3 subay ve 2 başçavuş ölü.

— 400 asker ölü, 200 de yaralı.

— 374 paralı asker ve ajan ölü ve 100 de yaralı.

— 6 polis ölü ve 10'u da yaralı.

Ayrıca çok sayıda sabotaj ve eylem yapıldı; malzeme, askeri cephaneler, petrol boruları, devlet çiftlikleri, elektrik santralları ve fabrikalar tahrip edildi. Türk ordusundan ele geçen çok miktarda silah, cephane, patlayıcı ve gizli belgeler (bu belgelerden bir kısmı elimde bulunuyor) vardır. Bu yılda da en sert düşman saldırıları Kürdistan dağlarında oldu. Ama yine de Türk ordusu yalnız gündüzleri dağlara çıkmaya mecbur edildi. Hem de uçakların eşliğinde ve büyük bir güçle.

YARDIM

Halk gerillaya yardım ediyor. Ama halktan birisi, askere veya koruculara bilgi verirse bunun cezası ölümdür. Çoğu köyler PKK gerillalarını barındırıp, onları giydirip yemek veriyorlar. Onlar için Türk ordusu hakkında bilgi topluyorlar. Türk ordusu, artık geceleri harekete geçemiyor. Halk ne yanındaki özel timlere, ne de koruculara yardım ediyor. Türk yetkilileri korkularını gizlemek için örgütlü Ulusal Kurtuluş Cephesini IRA'ya, BASK ve uluslararası teröre benzetmeye çalışıyorlar. Fakat, her şey apaçık ortadadır. Kürt gerilla hareketi Ho Chi Minh ve Mao'nun taktiğini izliyor. Büyük bir başarı sağlamaları kaçınılmazdır.

Fakat, her zaman maddi ve manevi yardıma gereksinimleri var. Kabul etmeliyiz ki; Kürtler, biz Yunanlı ve Kıbrıslı kardeşlerimiz için de kanlarını akıtıyorlar.

Türk ordusunun içine girdiği bunalım ve panik çok açık bir şekilde görülüyor. Örneğin Mardin Valisi Alaaddin Tütüm'ün yaptığı bir itirafa göre, "Bir askeri birliğin 1987'de girdiği çatışmada 1 yüzbaşı, 3 asker ölü ve 10 kadar da yaralı vardı. Çatışmadan hemen sonra olay yerine gittik; bir de ne görelim, 20 yaşındaki bir asker şoke olmuştu. 5-6 tanesi yine şoktan konuşamıyorlardı. Ve bunlar tedavi edilmeye alındı" diyor.

Yukarıda verdiğimiz örnekten de anlaşılacağı gibi, Kürdistan faşist sömürgecilerin elinden yavaş yavaş ve fakat emin adımlarla çıkıyor. Faşist sömürgecilik sadece askeri açıdan kaybetmiyor. Candamarları, ekonomik kaynakları da elinden çıkıyor. Türk sömürgeciliğinin hesap vereceği saatler gelip çatmıştır. Sadece Kürdistan'da yaptıklarının değil, aynı zamanda Kıbrıs, Ermeni, Yunanlıların ve Anadolu'daki katliamların da hesabı sorulacak ve soruluyor. Ve artık Türkiye ile Atina'nın cambazlıklarına hayır!

2 ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΓΓΡ

ΑΦΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚ

Η Αγκυρα βυθισμέ... νη στο

Κ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ υποστράτηγου ε.α.

Μάρτυρας

Ελλείψεις

Βοηθήστε τους απεργούς πείνας στην Τουρκία»

ΕΚΚΛΗΣΗ ΚΟΥΡΔΩΝ

...ΙΩΑΝΝΑΣ ...ΡΧΟΥ

...ΚΛΗΣΗ στη Διεθνή ...ητία να ενδιαφερθεί ...ς απεργίες πείνας και ...ίες θανάτου των ...δων αιχμαλώτων πολέ... ενάντια στις μεθόδους ...ωσης του κουρδικού ... που εφαρμόζει η τουρ... κυβέρνηση, έκανε σε ...νή συνέντευξη Τύπου ...δα αποφυλακισθέντων ...νιστών του Εργατικού ...ματος Κουρδιστάν ...Κ).

Αμφισβήτησαν ακόμη τον α... ...να των ηγετών του Εργατικού Κομμουνιστικού κόμματος Τουρκίας Κουτλού και Σαργ... λέγοντας ότι «η δίκη τους α... ...οσανατολίζει την κοινή ... από τα βασανιστήρια που...

...ση της απεργίας πείνας μέχρι το τέλος με τα εξής αιτήματα:

● Να σταματήσουν οι θανατικές καταδίκες.

● Να αναγνωριστεί η κατάσταση «πολιτικής αιχμαλωσίας» και «αιχμαλωσίας πολέμου».

● Να σταματήσει η χρήση ομοιόμορφης στολής για τους κρατούμενους.

● Να αρθεί η απαγόρευση της χρήσης της κουρδικής γλώσσας κατά το επισκεπτήριο και να παραταθεί η διάρκειά του.

● Να σταματήσουν οι μεταθέσεις των αιχμαλώτων πολέμου σε άλλες φυλακές και οι ρατσιστικές καταπιέσεις.

...και αφάνισης του κουρδικού λαού από το Φλεβάρη του 1988, οδηγήθηκε σε άλλες διαστάσεις καθώς:

● Στις 8 του μηνός στασίασαν οι Κούρδοι αιχμάλωτοι στις στρατιωτικές φυλακές του Ντιγιαρμπακίρ με αποτέλεσμα η αντίσταση να επεκταθεί στη Μαλάτια, το Αϊδίνιο, τη Μερσίνη, το Εσκισεχίρ και Σαγμάτζιλαρ.

● Αναπτύχθηκε ένα μεγάλο κίνημα υποστήριξης και αυτοπυρπολήθηκαν 2 μητέρες κρατουμένων στο Ντιγιαρμπακίρ μπροστά στα μάτια χιλιάδων ανθρώπων.

● Η απεργία πείνας που είχε ξεκινήσει μια ομάδα κρατουμένων μετατράπηκε σε νηστεία θανάτου με αποτέλεσμα 6 από τους αιχμαλώτους του PKK να μεταφερθούν σε κωματώδη κατάσταση στο νοσοκομείο και να πεθάνει καθ' οδόν ο Μ. Εμίν Γιάβις.

...σε εφαρμογή, όπως καταγγέλθηκε, ένα σχέδιο φυσικής εξόντωσης των αιχμαλώτων πολέμου. Έτσι.

● Το Μάιο στις φυλακές Αϊδινίου ανακοινώνεται η διάνοιξη τούνελ αποδράσεως. Συγκεντρώνονται χιλιάδες στρατιώτες και αστυνομικοί γύρω από τις φυλακές οι οποίοι άρχισαν να πυροβολούν και να βομβαρδίζουν το εσωτερικό των φυλακών. Οι βαριά τραυματισμένοι εξορίζονται σε άλλες φυλακές κι όσοι αγωνιστές του PKK επέζησαν ξεκινούν απεργία πείνας διαρκείας.

● Στη νοσοκομειακή φυλακή Εσκισεχίρ, με την πρόφαση πυρκαγιάς, απαγορεύουν στους φυλακισμένους κάθε σχέση με τις οικογένειες και τους δικηγόρους τους.

● Στις φυλακές Μετ... ...ρεύουν τις σχέ... ...πτερύγων...

— IV —
KÜRTLER, EVREN'İN SİYASETİNİ VE EKONOMİK POLİTİKASINI BOŞA ÇIKARIYOR

Türk sömürgecileri 1985'te köy koruculuğunu örgütlemeye başladılar. Fakat Kürt halkı ve gerillalar hemen harekete geçerek, bu güçlerin sömürgecilerin ajanları durumuna gelmelerini engellediler. Ve bunlardan çoğu silahlarını geri teslim ettiler. Güvenlik güçleri etkisiz durumda kalınca, meydanda yalnız

Metelokên Kurdi

Rîh dibe bost, dijmin nabin dost

Dizi yazısının "12 Eylül'e Doğru Koşar Adım" adını taşıyan 9. kitabında Cüneyt Arcayürek şöyle yazıyor:

«Alana geldik. Yüksek, büyük bir kürsü yapılmıştı. Ecevit buradan konuşacaktı.

Topuz'a, 'Artık bir de çevirmen bulursunuz, Ecevit'in söylediklerini köy halkının anlamasını sağlarsınız...' dedim.

Köy İşleri Bakanı hafif gülümsedi, eğilerek, '... susss!..' dedi.

Sustum. Konuşsam ne olacaktı? Otuz-kırk haneli köyün insanları, hep suskundu. Türkçe bilmiyorlardı, yalnız Kürtçe...

Bu bölgeyi nasıl 'fethedecektik?...'

Nasıl 'fethedeceğiz?..'»

(Sayfa 87, tarih 1986)

İşte, Türk faşist sömürgecilerinin ve tüm emperyalist sistemin ağız birliğiyle sordukları ve içinde boğuldukları bu "soru" bana bu şiiri yazdırdı. "Soru" bugün de gündemde olduğuna göre gecikmiş bir cevap değil. Kitabının bu sayfasını koparıp iliştirerek "Arcayürek'lere" postalamak isterdim.

Savunmamızın özü de bu!

Selam ve sevgilerimle
M...
27.9.1988

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Uygarlık Beşiğinde

Karanlık bir gecenin sabahında
ışıldıyor Fırat'la Dicle'nin suları.
Aden bahçesinden gülümsüyor
sarışın başıyla güneş.
Biz böyle konuşuyoruz şimdi
kekliklerin, güvercinlerin,
çalı bülbüllerinin sesiyle.
Biz böyle ilerliyoruz şimdi
hayatı aşılayarak uçuşan
bahar çiçekleri gibi.
Tarih böyle başladı yazılmaya
Tanrısal sözcükler ilk böyle sıralandı
Ve tarih yazılıyor şimdi
Medya sabahında.
Sorar oluyor kimileri şimdilerden
siz kimsiniz(?), diye.
Henüz söylerken ilk sözümüzü
son sözümüz ne(?), diye
Oysa hiç acelemiz yok bizim;
güneşi yeni emiyoruz ciğerlerimize,
sözcükler yeni yeni dilimizde.
Lakin anlatıyoruz kendimizi,
sözcüklerimiz çocukça olsa da henüz
en içten anlatışımızla.
İşte gülümsüyoruz acıların içinden
katmerli buzları delen güneş gibi.
Hatırlar mısınız bilmem!
Biz hiç unutmadık.
Tarihlerden bir tarihte
bir Mezopotamya vardı
Fırat'la Dicle'nin suladığı;
kutsal kitaplarda
tanrının insana bağışladım dediği,
ve beklesin
ve sulansın diye bu cennet bahçesini
insana verdiği.
Hani uygarlık orada doğmuştu;
güneşi emmiş üzümleriyle bağları,
kekik kokulu sütleriyle koyunları,
altın başaklarıyla toprağı,
gılman ve huriler kadar alımlı
insanlarıyla
MEZOPOTAMYA!
Güzeldi bu bahçe
-bahçelerin en güzeli-
Sırrı sevmekti onu
bu güzelliğin
Fakat melunu baştan çıkaracak kadar
güzeldi bu bahçe.
Ve buradaydı acısının sırrı da onun.
Doğudan geldiler
dayadılar kılıçlarını boğazına;
batıdan geldiler
nalçalı çizmeleri
ve haçlarıyla boyunlarında.
İlahi bir aşk uğruna dediler,
ve saldılar ordularını
Aden bahçesinin altın saçlı
toprağına,
yoldular onu,
emdiler kurutuncaya kadar memelerini
ve bukağı vurdular sevgisine
Mezopotamya'nın
Gelenler...
emek vermemiş olanlardı ona.
Oysa emekten doğmuştu sevgi;
elbette sevemezlerdi onu,
ve üstelik onlar düşmanıydı sevginin
yarattığı için emek bu güzelliği.
Bilir misiniz
Fırat'la Dicle'nin suları
o günden bu yana
neye ağlar akarlar...
Sulasınlar diye bu bahçede
emeğin en güzel çiçeğini
akmak içindi onlar;
ve böyle akamadılar;
boğuluşuna ağladılar sevginin
emeğin zincirlenişinde...
insanın yitişine ağladılar
kanlı kılıçların şakırtısı altında
alıp götüren
çalıp götüren
solduran güneşini
Aden bahçesinin.
Yani gecenin hırsızlarına
bir başkaldırıydı ağıtları
derin ve içten.
Dinleyin bir sesini...
bakın akışına
neler görüyorsunuz
ve kimler görüyor
görülmesi gerekenleri!
Biz görüyoruz;
tarihin bütün akışını
hem de her damla suyunda
Biz buyuz işte;
emekte vücut bulan insan,
yani sevgiyiz
tarihten akıp gelen.
Bakın gülümsüyoruz,
bakın okşuyoruz,
yolunmuş saçlarını toprağımızın.
Bakın ısınıyoruz,
sütü çekilmiş memelerinin
sıcaklığında.
Bakın güneşini içiyoruz,
bin yılların susuzluğuyla.
Çünkü O bizim!
Çünkü O biziz!
Çünkü O güneş bizim gözlerimizdir!
Çünkü O sular bizim türkülerimizi
çığırır!
dağlarda o türküler yankılanır...
Dinleyin!
O ses bizim sesimizdir;
kaya oyuklarındaki kekliğin ötüşü
hatta kurtların, çakalların, solucanların
yani bütün güçlü ve zayıf yanıyla
her canlısı, her sesiyle
bizim!
Söyleyin,
sizden hangi ses var?
hangi görüntü var sizden orada?
NEFRET!
Evet, siz busunuz
gecenin hırsızları!
Adınız bu sizin;
ister doğudan, ister batıdan gelmiş
olun.
Siz, alçakça kirletilişisiniz
sevgilinin.
Siz, nefretsiniz
yüreklerimizin.
İşte sizin
yüzyıllar sonunda elde ettiğiniz.
Fethettik
ve hala da fethedeceğiz dediğiniz
budur.
Buyurun(!),
istediğiniz yolda yürüyün.
Ve sallayın hala
nükleer başlık giydirdiğiniz
kılıçlarınızı,
yakın,
yıkın,
satın,
çalın...
birbirinizin elinden.
Ve dayayın ifadesiz suratlarınızla
birbirinize başlarınızı
kurun en iğrenç fesat kazanlarınızı
durmayın,
daha çok...
daha acele...
yapın yapacaklarınızı,
söyleyeceklerinizi kusun
kalmasın işkembenizde.
Siz söyleyin,
bizim hiç acelemiz yok!
Çünkü bu "hak" sizin.
Biz gülümsüyoruz sadece.
Biz yüreklerimizde sürüyoruz
toprağını Mezopotamya'nın.
Suluyoruz kanımızla
ağaçlarını, çiçeklerini,
harlanmış otlarını.
Okşuyoruz ılık bir bahar rüzgarı gibi
derinden derine saçlarını...
Ne kadar ayrı seslerimiz
sizinle bizim.
Siz, para şakırtısı ekliyorsunuz
kılıçlarınızın sesine,
Biz, yüreğimizle konuşuyoruz sadece,
Siz, alçalışını veriyorsunuz insanlığın
hem de ne vaadlerle.
Biz sevgimizi, sadece.
Biz, kendimizi veriyoruz
etimiz-kemiğimiz,
kanımız-canımızla kendimizi.
Kısaca; siz hala alıyorsunuz...
siz hala çalıyorsunuz
çalabileceğinize inandığınız
ne varsa.
Bizse, sadece veriyoruz.
en karşılıksız
en çıkarsız
en içten sevgimizle.
Böyle beklenir
insanlığın bahçesi.
Böyle sulanır
emeğin çiçeği.
Bizim görevimiz işte bu(!),
işte bu kadar basit(!);
yani bekçiyiz biz
insanlık bahçesinin
bekleyelim ve sulayalım diye
verilen.
İşte bizim sözcüklerimiz!..
çocukça belki,
belki çok saf
ve işte farkımız da bu ya!
Kısaca baylar,
acelemiz yok bizim.
Biz ilk sözcüklerimizi söylüyoruz henüz;
lakin anlatıyoruz kendimizi...
lakin yürüyoruz...
lakin uçuyoruz kelebekler gibi.
Dayanabilirse gözleriniz,
bakın soluk yüzlerinizi çevirip
Mezopotamya göklerine...;
dağların anlatışını dinleyin
kulaklarınız dayansın bu sese.
Anlatılacak her şey
duyacağınız her şey
söylenecek her söz
orada söyleniyor
mavzerde... mavzerde
baylar(!)
yüreğimizi türküleştiren
o çağrıda söyleniyor.

Aden: Cennet bahçesinin adıdır. (Dini kitaplarda bu bahçenin yeri Kürdistan'dır.)
Gılman: Cennetteki erkekler.
Huri: Cennetteki kadınlar.

Berpirsiyariya PKK li Ewrupa belavokek anî der:

JI BO HEMÛ WELATPERWER, PÊŞVEÇUYÎ, DEMOKRAT Û ŞOREŞGERAN RE

Em li dijî êrîşên dihên ser gelê Kurdistanê û leyistokên li hemberê şerê serxwebûnê bitêkoşin!

Ji 15 salan vir ve ye, gelê Kurdistanê, li bin pêşengiya PKK li dijî emperiyalîzmê, mêtingeriyê, paşverutiyê û herbabêt derdorên xulam û xayinane, ditêkoşe. Îroj têkoşîna xwe ya serxwebûnê, gihandiye koçbereka herî gewre. Têkoşîna xwe ya pîroz, ya ji bo serxwebûn û azadiyê aniye gihaneyeka nuh. Ji bo rûxandina têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê me, ku pêşveçûneka wusa bi destê xwe ve aniye, gelek komplo û provokasiyon jî dihên pêşvebirin. Lê ev xebatên dij-şoreşîn hemû, bi têkoşîna serxwe, fîdekar û dilêr a gelê me dihên hilweşandin û li bin pêşengiya Partiya me PKK, têkoşîna me bêhtir bilinddibe.

Pêşveçûnên navnetewan ên vê dawiyê, rist û pêwistiya têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bêhtir anîn pêş, ku di bin pêşengiya Partiya me de serkeftin û serfîraziyên nuh bi destê xwe ve dihêne. Ji ber vê yekê jî, êrîş-komplo û provokasiyonên li dijî têkoşîna me û Partiya me dihên tundekirin.

Kurdistan di cihekî bingehîn a Rojhilata Navîn de ye, ku ji bo herdu sîsteman (sîstemên emperiyalîst û sosyalîst) êrdimeka têkoşînê ye û têkoşîn xwe li vê êrdimê navendî kiriye. Lewma pêşveçûnên ku li Kurdistanê derdikevin holê, ne tenê êrdima me dikin bin posîdeyên xwe, li nav netewan jî posîdeyên xwe ji nêzîk ve datînin pêşiya çavan. Di encama vê taybetiyê de, hêleka pêwisttirîn a pozberiyên li ser êrdima me li Kurdistanê derdikevin holê û têkoşîna ku li Kurdistanê li dijî mêtingeriyê, emperiyalîzme û paşverutiyê dihê bilindkirin, vê dikemilîne.

Heya berî niha bi çend salan, dihat gotin ku şerê çekdarî yê PKK cihê xwe nikare bigire. Lê niha PKK, bi pêşveçûnên pêkanî û serkeftinên xwe, ger li welat ger jî li derveyî welat, xwe gihandiye koçberên bilind ên gelek pêwist. PKK, bi têkoşîna xwe, hemû pîlanên emperiyalîzmê yên ji bo Rojhilata Navîn têkbiriye û derfeta bikaranîna van pîlanan nedaye wan.

Têkoşîna serxwebûn û azadiyê ku îro li bin pêşengiya PKK li Kurdistana Navîna-Bakura-Rojava dihê bilindkirin, xwe gihandiye sixletên navendeka şoreşgertirîn û herî berxwedankar a êrdima me. Herweha buye navenda têkoşîna li dijî mêtingeriyê, emperiyalîzmê û faşîzmê. Bi vê rastiyê ve girêdayî, ger sîstema sosyalîst û ger jî sîstema emperiyalîst, ku dixwazin li êrdimê serdestiya xwe xurtbikin, necar mane ku têkoşîna PKK bihênin pêşiya çavên xwe û li gora vê yekê konevaniyên xwe birêvebibin. Her sîstem jî, roj bi roj bêhtir, Kurdistan û têkoşîna serxwebûnê ya li Kurdistanê, dixin ser bingeha ramyariyên xwe yên ji bo êrdimê.

Di van salên dawiyê de hêzên sosyalîst û hêzên emperiyalîst di nav xwe de konevaniyeka aşitiyê û nermiyê dilezînin. Dixwazin vêna li Rojhilata Navîn jî pêkbînin. Lê daku bikaribin vê konevaniyê li Rojhilata Navîn bikarbînin û xwe bigihînin encaman, rewşa PKK risteka veristinê dileyize, ku giringe pêwist bibînin. Piştî ku Îran û Iraq dest bi hevdîtinên aşitiyê kirine, aloziya di nav Filîstîniyan û Îsraîlê de xwe ber lihevhatinê ve dibe û rewşeka aşitiyê li Libnanê derdikeve holê, bi rengê navçeyeka şerê germ li heremê tenê Kurdistan dimîne û bi vî awahî, têkoşîna serxwebûn û azadiyê li Kurdistanê, xwe derdixînê refên pêşemîn. Ji ber vê yekê jî, ji bo vemirandin û sarkirina têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me, xebat dihên kirin.

Armanca bingehîn a polîtîka ku di van mehên dawiyê de li metropolên emperiyalîst dihê amadekirin û daxwaza bikaranîna wê dihê kirin, fetisandina têkoşîna rizgariya neteweyî ye, ku di bin pêşengiya Partiya me dihê bilindkirin. Di serî de li Emerîka Bakur, li welatên mîna Almanya Rojava, Swêd û Frense û li metropolên emperiyalîst ên din, hinde leyistok dihên amadekirin, ku di bingeha wan de ev rastî hene. Dixwazin pirsa Kurdistanê bi rewşeka "bû û dawîbû", bi bikaranîneka di warê "otonomiya ziman û çand" de biverisînin û di karvaniyê de bigihînin armancekê.

Ji bo bikaranîna vê mebestê jî, li metropolên emperiyalîst tevdîrên nuh dihên kirin û komplo û provokasiyon dihên birêvexistin. Di serî de jî USA, ji hemû derdorên emperiyalîst hinde rexne dihên ser Komara Tirk, daku "mafên kêmneteweyî û hebûna Kurdan" bipejirîne. Li Parlamentoya Civata Ewrupî jî, hinde xebat li ser pirsa Kurdî dihên kirin.

Ev gişt, ne diyariyeka derdorên emperiyalîst e, ji bo gelê me. Ji ber ku vê yekê niha dikin û ne berî niha û bi çend salan. **Ji ber ku, gelê me di bin pêşengiya Partiya me û Sekreterê Gelemperiya Partiya me Abdullah OCALAN, pêşveçûnên herî mezin ên dîroka me afirandiye û têkoşîna serxwebûn û azadiya me gelek serfîrazî bi destê xwe ve aniye.** Di dawiya vê de, niha hêzên emperiyalîst ji bo fetisandin û têkbirîna têkoşîna gelê me, pîlanên bi vê nolê bi destê xwe bikardihênin.

Hêzên sosyalîst li gora analîza "di aşitiyê de bi hev re jiyan", ku şîrovekirina Lenînîzmê bi awakî revizyonîst e, xwe nêzîkî êrdima me dikin. Di encama vê de Partiya Komûnîsta Tirkiyê (TKP) û Partiya Karkerên Tirkiyê (TÎP), xwe eşkere dan destê faşîzma Komara Tirk; û bi xinizî êrîşî Partiya me û têkoşîna me ya ji bo rizgariya neteweyî kirin. Niha jî Yekîtiya Komarên Sosyalîst ên Sowyetî (Yekîtiya Sowyet) dixwaze, ku şerê di nav Îran û Iraqê de biraweste û hinde pêşveçûnên nuh derkevin holê, daku bikaribe konevaniya xwe ya "ji bo aşitî û nermiyê" bêhtir bikarbîne û di jiyanê de zînde bike.

Çepera pêwisttirîn li dijî komplo û êrîşên emperiyalîzmê yên xiniz û li pêşiya analîza "di aşitiyê de jiyana bi hevre", ku li dijî Lenînîzmê ye û dixwazin li êrdima Rojhilata Navîn bikarbînin, têkoşîna rizgariya neteweyî ye ku ji hêla PKK dihê birêvebirin. Ji ber ku PKK, girêdayî yê Marksîzmê û Lenînîzmê ye û berjewendên gelê xwe, ji xwe re bingeh digire, îroj bi şêweya hêza şoreşgertirîn a êrdimê, xwe gihandiye refên pêşîn.

Li ser vê rewşa objektîf, ku pêşveçûnên wusa pêwist di xwe de vedişêre, hinde derdorên ku dixwazin têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me pêşkêşî emperiyalîzmê bikin, li du hev derdikevin holê û bera xwe didin hinde komplo û provokasiyonên nuh. Ev derdor, li ser rewşa objektîf ji bo bikaranîna pîlanên xwe yên ku di xewna xwe de veşartî hiştine, dixwazin xwe bilivînin. Lewma jî dixwazin komplo, provokasiyon û êrîşên xwe li dijî Partiya me û têkoşîna me ya rizgariya neteweyî biserbixin. Ev derdorên ku ji diho ve amade ne, ku cihên xwe li ba emperiyalîzmê û Komara Tirk bistînin, xebatên xwe jî li ser bingeha nêzîkbûna ber wan ve amade dikin.

Ev komplo û provokasiyonên ku gelek dorfireh hatine pîlankirin û daxwaza serkeftina wan dihê kirin, li du hev li welat û di navnetewan de dihên lezandin. Ev rewş şanî me dike, ku ev ne ji ber xwe derdikevin holê. Ji ber ku girêdana van ên subjektîf û objektîf, pir eşkere datînin holê, ku ev gav bi gav hatine amadekirin.

Mirovayetiya pêşveçuyî! Li pêşiya qirkirina gelê me li Kurdistana Başur bêdeng nemînin!

Piştî ku karbidestên Îran û Iraqê agirê li dijî hev rawestandin û dest bi hevdîtinên aşitiyê kirin pêve, karbidestiya Saddamê faşîst hêzên xwe yên leşkerî şiyand ser Kurdistana Başur û bera xwe da qirkirineka dirindetirîn ji yên serdema me. Hêzên artêşa Iraqê yên faşîst, hîn jî berdewam dikin, ku li kêleka bi dehhezaran narinciyên fîrokan, tang û topan, narinciyên gazê yên jehrî jî li ser gelê me û pêşmergeyan, bibarînin.

Şerê di nav hêzên artêşa Iraqê ya faşîst û gelê me yê li Kurdistana Başur de, hîn jî bi şêweyeka tunde didome. Bi hezaran mirovên me, ku piraniya wan jin-zar û kal in, daku xwe ji posîdeyên narinciyên kîmyevî û qumbilên napalmê rizgar bikin, derbasî Kurdistana Navîna-Bakura-Rojava navçeyên Çel, Qilaban, Girêkamo û Şemzînan bûne. Di şerê li bajarên Dihok, Zaxo û Amudê de, ku bi dijwarî berdewame, bi hezaran pêşmerge, jin, mindal û mirovên kal, bi narinciyên kîmyevî û napalmê hatin kuştin.

Dihê daxuyanîkirin, ku bêhtirî sedhezar mirovên me hîn di reyan de ne û biqasî 50 hezar kes jî, xwe gihandin Kurdistana Navîn. Yekîtiyên Iraqê yên faşîst, ku bi çekên nûjentirîn û hovtirîn ên serdema me, qirkirineka herî dirinde bikaranîne, dixwazin berxwedana gelê me li vê bira Kurdistanê bifetisînin û têkoşîna gelê me seranser biperçiqînin. Lewma jî bi hemû hebûn û nebûnên xwe, bi hemû hîm û derfetên xwe êrîşî gelê me dikin, gelê me ji erdê bav û bavpîran qutdikin û gelê me dixin nav jiyaneka penahiyê.

Rejîma Iraqê ya faşîst, dixwaze qirkirineka mîna ya li Helepçe, qirkirineka duwemîn li ser gelê me bikarbîne; li ser gelê me ku rastî qirkirineka mezintirîn jî yên serdema me buye. Bi vî awahî dixwaze, pirsa Kurdî seranser weka daxwazên sûd û berjewendên xwe, biverisîne. Li ber vê yekê, dest bi êrîşeka gelek mezin kir. Bi van êrîşan, dixwaze hêzên çekdar ên hene biperçiqîne an jî bi destê xwe ve bîne û ramyariya xwe li ser Kurdistanê serdest bike. Ji bo tengezarkirina hêzên çekdar an jî dehfandina wan nava xwespariyê, êrîşên xwe didomîne.

Gelê me û pêşmerge, bi lehengî li dijî van êrîşên rejîma Iraqê ya faşîst liberxwedidin û ditêkoşin. Xwebidestdayinê naderivînin û berxwedanê bilinddikin.

Rejîma Iraqê ya faşîst, li pêşiya çavên teviya gelên cîhanê, qirkirinekê pêkdihêne. Mirov nikare bêhtir bêdeng bimîne, ji bo vê qirkirinê. Delametekî mirovayetiye, ku hemû mirovên cîhanê yên pêşveçuyî dengê xwe li dijî qirkirina gelê me bêhtir bilindbikin.

Îro, ji bona ku gelê me ji qirkirinê bêtin rizgarkirin û ji bona piştgiriya têkoşîna gelê me, ku ji bo jiyaneka serbixwe, azad û mirovayetî liberxwedide, divê mirovayetiya pêşveçuyî delametên xwe bicihbîne û hevkariyeka enternasyonalîst pêşkêşî gelê me bike.

Em leyistokên mêtingerên Tirk ên faşîst binkeftî bikin!

Êrîşên qirkirinê yên rejîma Iraqê ya faşîst, ku li Kurdistana Başur li ser gelê me bikardihêne, kêfa dewleta Tirk ya faşîst jî dihêne û ev jî bera xwe didin komplo û êrîşên nuh. Mêtingerên Tirk ên faşîst, ku qirkirinên rejîma Iraqê ya faşîst ji xwe re delive dizanin, ji bo têkbirina têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ya li bin pêşengiya Partiya me, dest bi bîzavên nuh dikin.

Rejîma Tirk ya faşîst, bi teviya cîhanê dide naskirin, ku ji ber sedemên "mirovayetî" alîkariya gelê me dike yê ku ji tixuban derbas buye û bi vî awahî dixebite rûçkê xwe yê rast, ku dirinde û kuştîwar e, veşêre. Lê rastî, rejîma faşîsta bin fermana garana hovan, ku ji binî rumetiya mirovayetiyê li cem wan nîne, pîlanên tunekirinê yên nuh li ser gelê me birêvedibe û dixebite ku van pîlanan bikarbîne.

Berdevkên rejîma faşîst ên berpirsiyartirîn, destpêkirine ku wan pîlanên xwe yên nuh ku dixwazin li ser gelê me bikarbînin û gelê me tunebikin, bi gilîzên ku ji devên wan diherike, bidin xuyakirin. Nunerê taybetî yê serekwezîrê faşîst, derket gera dewletên Îran û Iraqê û pêşniyara "Peymaneka parastinê ya êrdimî" ya nuh, pêşkêşî wan kir. Bi vê peymanê, tiştê ku dixwazin ji xwe re bikin hedef, têkoşîna gelê me ya rizgariya neteweyî ye.

Rejîma Tirk ya faşîst, bi vê peymanê dixwaze di nav hersê dewletên mêtinger de tifaqekê li dijî gelê Kurdistanê avabike, ku di dîrokê de dijbehên vê gelek hatine dîtin, û bi êrîşên hevpar, têkoşîna gelê me ya li hersê biran têkbibe û serjêr bike. Daku rejîma faşîst di vê ramyariya xwe de biserbikeve jî, bang li hinde hevxebatkarên Kurdî jî dike, ji bo ku xwe bi hevre bitevgirînin û hinde lihevhatin di nav xwe de pêkbînin. Bi van pîlan û xebatan dixwazin bigihin tenê yek armancê; fetisandina têkoşîna rizgariya neteweyî ku li bin pêşengiya Partiya me pêşvedihere. Ji bona bidestanîna vê armancê jî, Komara Tirk bi eşkeretî danezane dike, ku amadeye hemû tiştan bi destê dewletên mêtinger ên din û bêbextên hevxebatkar ên Kurdî ve berde.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, ku qirkirina rejîma Saddamê faşîst li Kurdistana Başur û destpêkirina hevdîtinên aşitiyê di nav Îran û Iraqê de, ji xwe re mîna deliveka rind dibînin û dixebitin vê wusa binirxînin; di vê domanê de dixebitin ku giyan bidin tifaqa dijî şoreşê, ku ji demeka dirêje dixwazin li dijî Partiya me avabikin. Bi ser de jî, dixwazin hinde birên Kurdî yên hevxebatkar jî têkilî vê tifaqê bikin û leyistoka xwe dorfirehtirîn birêvebibin. Tiştê ku rejîma Iraqê ya faşîst nekarî bike, mêtingerên Tirk ên faşîst bin çarika "mirovayetiyê" kirin, û çekên gelê me û pêşmergeyan, ên ku derbasî Kurdistana Navîn bûne, lihevcivandin û van mirovên me tevan di meqerên dîliyan de komkirin û wan dagirtin kampên hêsîran. Bi vî awahî, li hemberê her babêt provokasiyonan û êrîşên tunekirinê, gelê me xistin nav rewşeka ku nekaribe xwe biparêze. Dixwazin gelê me di rewşeka wusa de bin kontrola xwe bigirin, ku bikaribin her babêt leyistokê li ser gelê me bi hesanî pêkbînin û li ser gelê me leyistokan birîsin.

Li dijî van komplo û êrîşên nuh, ku herdu rejîmên faşîst dixwazin li ser gelê me pêşvebibin, giringe hemû hêzên welatperwer û şoreşger xwe rabigirin. Ji bona pêşvebirina têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê me, bicihanîna xebatên mezin delametên bingehîn in li pêşiya me. Partiya me, bi karvaniya şerê çar salên vê dawiyê, ne tenê ji bo Kurdistana Navîna-Bakura-Rojava, ji bo hemû birên Kurdistanê bi şêweyeka gelek ronî şanî kir, ku giringe şêweyeka têkoşînê, rêkxistiniyê û taktîkê ya çawa bêtin birêvebirin. Em bang li hemû hêzên welatperwer dikin, ku xwe bigihînin têkoşîna li bin pêşengiya Partiya me, ku rastiya wê eşkere buye û roj bi roj pêşveçûnên nuh bi destê xwe ve dihêne. Digel têkoşîna me peymanan pêşvebibin û bi vî awahî, wan leyistokên dijminan ku dixwazin li ser gelê me bikarbînin, têkbibin.

Êrîşên rejîma Tirk ya faşîst ên nuh jî, wê serjêr herin!

Girêdayî bi van pêşveçûnên li qada navnetewan û êrdima me ve, mêtingerên Tirk ên faşîst û hevxebatkarên wan jî, bera xwe didin komplo û êrîşên nuh.

Mêtingerên Tirk, bikaranînên şerê taybetî yên ku li ser gelê me bikardihênin, dijwartir dikin û gelek êrîşên nuh dixin destê xwe ve. Dijminê faşîst, ku artêşa xwe û yekîtiyên xwe yên dijgerîlla û çetên milîs û bêbext bi çekên nûjen têkûzkiriye, li dijî pêşmergeyên ARGK gazên kîmyevî û narincokên napalmê bikardihêne. Li kêleka van, bi ramyariya çavtirsandinê ya li dijî gelê

me, dixebite ku girsên gelê me ji şerê rizgariyê bibirre û qutbike.

Li kêleka tevdîrên leşkerî û bikaranînên pasîfîkasiyonê, ku li welat bi şêweyeka tunde pêşvedibin, mêtingerên Tirk ên faşîst dixwazin li cîhanê jî, bi leyistokên provokasiyonê yên nuh xebatek pêşve bibin û gelê cîhanê jî provoka bikin. Ji hêlekê di nav refên artêşa xwe de, teknîk û serleşkerên emperiyalîzmê ji bo şer dajon ser gelê me, ji hêla din jî, bi alîkariya derfet û gengazên metropolên emperiyalîst, dixebitin ku Partiya me û têkoşîna Partiya me ji gelên cîhanê birabirînin.

Di dawiya meha Tebaxê de, rêzeka nivîsê bi navê M. Alî Yula, ku endamê MÎT'ê ye, di rojnameya "Hûrriyet" de hat weşandin. Ji serî heya binî, diyarbû ku ev rêza nivîsê ji hêla MÎT'a Tirkan û rêkxistinên îstixbaratê yên emperiyalîstan hatiye amadekirin. Ev nivîs, ji bo kompoloyên dewleta Tirk ya faşîst, hînkareka dawiyê bû.

Di vê rêza nivîsê de, bi senaryoyeka seranser sexte û li ser bingeha daxuyaniyên endamên MÎT'ê, carek din hin derew di pirsa kuştina O. Palmê de ji bo reşkirina navê Partiya me, hatin weşandin. Endamê MÎT'ê M. Alî Yula, di vê rêza nivîsê de, nivîsî ku bawirnameyek "li ser kuştina Palmê" heye û ev bawirname hunda ye. Rojên dure jî, hinde daxuyaniyên endamekî MÎT'ê, ku digot ev bawirname di destê min de ne, hatin weşandin.

Daxwaza tevlîkirina navê Partiye me, bi pirsa kuştina serekwezîrê Swedê Olof Palmê, ne buyereka nuh e. Hîn di rojên pêşîn de, gava kü O. Palmê hatî kuştin, vê yekê ceribandin. Lê bi têkoşîna bi biryar û hedar a Partiya me, gelên cîhanê û derdorên pêşveçuyî û demokrat, rastî gelek ronî derkete holê. Bi van pêşveçûnên vê dawiyê, rista MÎT'a Tirkan, SAPO û CIA di kuştina Palmê de bi tevayî derkete holê û gotinên di vê barê de, bi dijwarî bersivên xwe girtine.

Bilî van rastiyên tunde ku derketine holê, MÎT'a Tirkan bo komployeka nuh dest davêje van derewên kevin. Ev encameka eşkereye, ji bo tengezariya rejîma faşîst. Ji ber ku ji bo kompoloyên nuh tiştek di destê rejîma faşîst de nîne, dest davêje van çîrokên kevin û wan ji nuh ve cîla dike û derdixe bazarê. Lê domana ku ji bo vê leyistokê hatî hilbijartin, ne domaneka xwerû û jiberxwe ye. Ji nêzîk ve bi pêşveçûnên din tevan ve, girêdayî ye. Bi vî awahî dixwazin ji gelek aliyan ve êrîşî têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bikin û bi kompoloyên di hundurî û derveyî de, yên dijwar û tunde, hinde encaman bi destê xwe ve bînin. Gava em pêşveçûnên ku di vê dema dawiyê de birêveketine, bînin cem hevûdu, hingê em wê wan leyistokên ku dixwazin bileyizin çêtir û eşkeretir tebigihîjin.

Em provokasiyona ku dixwazin li dijî gelê me, Partiya me û têkoşîna me ya serxwebûnê pêşvebibin û provokatoran binasin!
Em wan pirsyar bikin!

Di domanekê de, ku li welat û derveyî welat pêşveçûnên wusa tunde birêvedikevin û têkoşîna me ya serxwebûn û azadiya neteweyî li bin pêşengiya Partiya me, pêwistiya xwe li seranserê Rojhilata Navîn wusa ronak datîne holê, dihê xwestin ku provokasiyonek nuh bêtin pêşvebirin û têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bêtin melisindan û tengezarkirin.

Ji hêlekê, gava bi reya hevdîtinên aşitiyê di platformên navnetewan de, liveka lihevhatinê û xwebidestdayinê li ser têkoşînê rizgariya netewan dihê paldan; ji hêlekê, gava li Kurdistana Başur qirkirineka hovtirîn ji yên dîroka mirovayetiyê li ser gelê me bikardihê û di nav hersê dewletên mêtinger (Tirkiye, Iraq û Îran) de, xebatên afirandina peymaneka dij-şoreşîn a nuh, bi navê "Parastina Êrdimî" ji hêla Komara Tirk a faşîst dihên tundekirin; ji hêlekê, gava bi reya weşanên mêtingeran kompoloyên nuh ên navnetewan dihên pêşvebirin û bi buyerên kevin daxwaza zîndekirina wan dihê xwestin; û ji hêlekê jî, gava welatên emperiyalîst li kêleka alîkariyên xwe yên leşkerî, aborî, ramyarî û dîplomasî bo Komara Tirk, di karvaniyê de jî êrîşî têkoşîna me ya rizgariya neteweyî dikin û van êrîşên xwe bi dijwarî dilezînin; ji hêla din jî, ew provokatorê ku bi xebatên xwe yên vê dawiyê, kesbûna xwe rind derxistiye ronahiyê, bi demagojiyên mîna "PKK kêrîbû" xwe di nav rûpelên weşanên mêtingeran de eşkere kir û derkete holê.

Ew provokatorê, ku di nav rûpelên weşanên mêtingeran de bejna xwe şanî dike, bi xinizî û bêşermî êrîşî Partiya me û Sekreterê Gelemperiya Partiya me rêheval Abdullah OCALAN dike û kesbûna xwe ji roja pêşemîn ronak daniye ber çavan, diwaze li ser bingeha pêşveçûnên ku me li jor nimandî û di nav çarçiva van buyeran de, wan êrîşên ku dihên ser Partiya me ji eniya hundurî bikemilîne û bi eşkeretî îxaneta xwe diyarbike û bi vî awahî têkoşîna me ya rizgariya neteweyî pêşkêşî emperiyalîzmê û Komara Tirk a faşîst bike.

Ev êrîşa xiniz ku dihê ser Partiya me, ne êrîşeka nuh e. Bingeha xwe ji demên kevin û buhurî distîne. Dijbehekî van êrîşan, ku Partiya me û pêşengiya Partiya me ji xwe re hedef digirt, ji hêla pênuskêşên Komara Tirk, provokatorên bi navên Semîr û Sûleyman, çeteya bêbextên Şahîn Donmez û Yildirim Merkît û derdorên din ên xayin û hevxebatkar jî, berî niha gelek caran dihat zimên. Lê weke ku ev êrîşên bêsecer tev serjêr çûn, wusa jî di serî de gelê me û teviya mirovayetiya pêşveçuyî, Partiya me û Pêşengiya Partiya me pir çêtir fahmkirin, têgihîştin û naskirin.

Êrîşên vê provokasiyona ku di wêşanên mêtingeran de xwe eşkere kir û xwe derxiste holê û mîna bêmejitiya nexweşekî psîkolojî ku negihîştibe armanc û daxwazên xwe, zimanê mêtingeran bikaranî û xwe ji vê yekê dur negirt, ne xwediyên wê hîmê ne ku bikaribin Partiya me an jî Pêşengiya Partiya me bi çi awayî reşbikin. Weke hemû êrîşên bêbext û rûçikgemar, ev provokasiyona dawî jî, ji niha ve mehkumî mirinê buye. Ji ber ku, Partiya me PKK ji 15 salan vir ve ye, bi têkoşîna xwe ya ku sud û berjewendên gelê Kurdistanê ji xwe re bingeh girtiye, hemû leyistokên derdorên dijmin ên ku dijminên gelê me ne, avê de biriye û hilweşandiye; bi vî awahî kariye, têkoşîna serxwebûna neteweyî bigihîne vê koçber û gihaneka îroyîn.

Weke ku PKK, hemû leyistokên mêtingerên Tirk ên faşist û hêzên emperiyalîst ên piştgirê wan, ku dixwestin li ser gelê me bileyizin, têkbirî, wusa jî her babêt provokasiyonên ku bera xwe dabûn xeta serxwebûnê heya niha têkbiriye û melisandiye. Mêtingeriya Tirk a faşist, ku ji ber têkoşîna PKK a ku bi hostayî dihê birêvebirin, rûxandin û hilweşîneka mezin dije û derdorên emperiyalîst ku berjewendên wan heya pîveka mezin dilerizin û dihejin, destpêkirine ku bi destê hev girtinî, ji bo fetisandina têkoşîna me porovokasiyon û kompoloyên nuh amadebikin û birêvebixin.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, li Kurdistanê şerê taybetî bi dijwarî dilezînin û bi bikaranînên derî mirovayetî yên mezintirîn ku heya niha di dîrokê de kêm hatine dîtin, êrîşî gelê me û têkoşerên ARGK ên hogir û mêrxas, dikin. Lê nexasim bilî van giştan, mêtingeriya Komara Tirk nikare hilweşandina xwe birawestîne û hemû bikaranînên şerê taybetî yên Komara Tirk dihên têkbirin û perçiqandin.

Ji bona jiyanhiştina dewleta Tirk a faşist ku bi lez dihilweşe û parastina berjewendên xwe li Rojhilata Navîn, hemû derdorên emperyalîst bi hevre xwe ditevgirînin û destpêkirine ku şerê xwe yê taybetî bigihînin qadên navnetewan jî. Piştî Hilpişkîna 15'ê Tebaxê sala 1984'ê li Swêd, piştî Hilpişkîna Havîna sala 1987'ê jî li Almanya Rojava û li welatên emperiyalîst ên din, hinde komplo û êrîşên nuh li dijî PKK û têkoşîna li bin pêşengiya PKK hatin birêvebirin. Ev rastî, encameka pêşveçûnên têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ye, ku jêhatîbûnên gewre bi destê xwe ve aniye. Ji bona têkbirina têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ku li bin pêşengiya PKK pêşvedihere, ev derdor gişt serî didin hinde bizavên nuh û xwe bi lez ditevgirînin.

Têkoşîna ku partiya me PKK di van mehên dawiyê de bilindkiriye, bilî hemû komplo û êrîşên navnetewan bi rewşeka herî pêwist biserketiye. Di dîrokê de cara yekemîne ku pirsa Kurdî hevqas berfireh xwe kiriye nava ramyariyên navnetewan. Xeta rizgariyê ya ku PKK nûneriya wê dike, ger li welat û ger jî li derveyî welat roj bi roj bêhtir serdestiya xwe avadike û mafê jiyanê ji bo hemû reyên li derî vê xetê û veristinên li derî vê xetê nahêle. Ev pêşveçûn, ew pêşveçûn bi xwe ne ku emperiyalîstan û mêtingerên faşîst dixin nav tirs û xofeka herî dijwar û kur.

Cuntaya faşît, a ku li dijî têkoşîna serxwebûnê ya PKK, şerê taybetî digihîne koçberên bilindtirîn û bersiva xwe wusa dide, ji ber ku ev êrîşên wê têkdiçin, dest davêje provokasiyonan. Ev pîlan, bi bingehên xwe, li metropolên emperiyalîst dihên amadekirin û ji bo bikaranîna wan kar û xebat datînin pêşiya Komara Tirk a faşîst. Ji hêlekê, gava dixebitin ku têkoşîna me ya rizgariya neteweyî û Partiya me bi tevayî tunebikin, ji hêla din jî, bi amadekirina hevxebatkaran li ser keleporên Partiya me û serpêhatinên şoreşîn, û her bi reya van hevxebatkaran û alîkariya emperyalîzmê, "veristinên" nola "dayina mafên ziman û çand" bikarbînin û bi vî awahî, berî ku têkoşîna me ya serxwebûnê bigihe serfîraziyê, têkoşîna me ya serxwebûnê bifetisînin. Pêşemîn û bi taybetî jî, li gora vê pîlana nuh, ku di metropolên emperiyalîzmê de hatiye amadekirin û rîsandin, dixwazin PKK û pêşengiya wê bêhîm bikin û wê dîrûşma "PKK'eyeka demokrat", ku em wê rind nasdikin û hemû provokatorên derketine wê gelek li ser zimanên xwe gerandine, di jiyanê de pêkbînin. Bi vî awahî provokasiyon, dixwaze xwedî li keleporên rêkxistinê derkeve û bi çalakî biserkeve.

Ji ber vê yekê, provokasiyoneka tarî ya ku dijminê gelê me ye, derketiye holê ku dixebite, ji bo bikaranîna vê pîlana emperyalîzmê, ji bo tengezar kirina Partiya me li Ewrupa û ji bo bikaranîna leyistokên nuh, xebatan pêşvebibe. Xwe amadê ve leyistokê kiriye û xebatan xwe lezandiye. Lê gava ku têgihîştinê, wê nikaribin di vê pîlana xwe de biserkevin, bera xwe dan komplovaniyê. Lê gava ku ev armanca wan zu derkete pêşiya çavan, nekarîn kompoloyên xwe bikarbînin û bi şêweyeka rabirî ji hemû girsên gel, çareya xwe di revînê de dîtin û xwe avêtin bextê ezbeniyên xwe.

Dîroka Partiya me bi têkoşîna li dijî vê û provokasiyonên vê nolê tijî ye. Partiya me, bi hesanî kariye wê provokasiyona ku bicihanîna wê hatiye xwestin, di demekê kin de rûşot bike û biperçiqîne. Partiya me, bi hesanî kariye wê leyistoka ku li ser gelê me pêkanîna wê hatiya xwestin, di demekê kin de têkbibe û avê de bibe. Ev rastî, herwusa buye taybetiyeka PKK a berçavî. Partiya me vê provokasiyona vê dawiyê jî derxistiye holê û kariye bikaranîna wê, ku li alîkariya emperyalîzmê û Komara Tirk jî digeriya, birawestîne û hîştiye ku mirî ji dayika xwe zabibe. Ev komplo û êrîşên nuh, ku serokatiya wan ji hêla provokatorekî dihê kirin, ku kesbûna wî bi livên wî yên vê dawiyê çêtir derketiye holê, ji niha ve li hemberê Partiya me û gelê me mehkumî mirinê bûne.

Partiya me, ya ku ji bo perçiqandina provokasiyonan biryara xwe ji mêj daye, wê hemû provokasiyonan û kompoloyan, ji ku derê dihên ser gelê me û têkoşîna me ya serxwebûnê bila bên, avê de bibe û wê xeta serxwebûnê bê dudilî pêşvebibe. Gelê me yê ku bin pêşengiye Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval Abdullah OCALAN ber bi serfîraziyê ve dileze, wê xwe li dora Partiya me PKK bêhtir bijdîne û wê mafê jiyanê ji bo provokatoran nahêle.

Welatperno, pêşveçuyino, demokratno û şoreşgerno!

Sixlet û taybetiyên provokasiyonên û êrîşên ku dihên ser gelê me, Partiya me û têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, îro çêtir ronî bûne. Emperiyalîzm û mêtingeriya Tirk a faşîst, ku dixwazin sîstema xwe û rejîma xwe yên ku ber bi hilweşînê ve diçin, jiyan bigirin, ji bo fetisandina têkoşîna me ya serxwebûna neteweyî û derxistina wê deliva dîrokî ku piştî hezaran salan ketiye destê gelê me, ji destê gelê me, bera xwe didin êrîş û kompoloyên nuh û provokasiyonan pêşvedibin.

Em provokasiyonên vê nolê yên ku dixwazin li dijî gelê Kurdistanê pêşvebibin, ku ji bo serxwebûn û azadiya xwe serî hildide û ji bona vê yekê bi sedan lawên xwe yên bi nirx şehîd daye, têkbibin û û biperçiqînin! Em destur nedin emperyalîstan, mêtingeran û her babêt provokasiyonên wan, ku dixwazin bi şêweyeka xiniz li ser xwîn û keda gelan xwe jiyan bihêlin, ku bikaribin leyistokên xwe bileyizin! Em zileh û şeqema mirovayetiya pêşveçuyî li ser ruyên wan bipeqînin û em wan bigihînin wê encama ku ewan maf kiriye!

Hemû mîlîtan û dilxwazên Partiyê!

Hinde derdor dixwazin Partiya me bi provokasiyoneka nuh mijûl bikin û bi vî awahî rawestînin, ku Partiya me nekaribe xwe bi vatiniyên xwe yên bingehî serkar bike û van xebatên xwe pêşve bibe. Ev provokasiyona ku nola dijbehê provokasiyonên dema buhurî, lê bi şêweyeka gelek erzan û kopiyeka wan ya gemar derdikeve holê, wan bûhatî û nirxên me ji xwe re hedef digire, ku ji hêla Partiya me, Pêşengiya Partiya me, bi sedan şehîdên me û bi hezaran têkoşerên zindan û çiyan, bi xwîn, bi ked û xebatên bi rûmet hatine afirandin. Bi vî awahî dixwazin bigihin wan armancên xwe yên dilxelînek.

Em mafê jiyanê nedin vê provokasiyonê, ku wusa bi xinizî bi gelê me, Partiya me û nirxên welatê me yên bûha dileyize û hîma xwe ji parêzkarên emperiyalîzmê yên devbixwîntirîn distîne! Em provokasiyonê rabibirin û pîşange bikin! Em destur nedin wan, ku bêşerefetiya xwe bi hesanî birêvebibin!

Îro, piştî bi hezaran salan, gelê me xwe gihandiye pêşengê xwe yê verast. Buye xwediyê rêkxistineka pêşeng nola PKK û serokekî nola APO. Lewma jî ev provokasiyon bera xwe dide hebûnên me yên binirxtirîn, ku em wan nola reşkên çavên xwe diparêzin û dixwazin armancên xwe yên rûreş pêkbînin. Li dijî hemû kompoloyan, ku ava xwe ji vê provokasiyona ku ji hemû aliyên xwe ve hatiye şot û tazîkirin û ji mêtingeriyê û emperiyalîzmê distîne, em xwe li dora Partiya xwe û Pêşengiya xwe hişk bijdînin! Em vataniyên xwe bi hîmeka zikmakî ya mezin û ji dil û can bicihbînin! Em xwedî li hemû vatinî û delametên xwe derkevin! Em ji niha û pêve jî xebateka serkeftî ya mîlîtanî û sempatîzanî ji xwe re bingeh bigirin û pêşvetir bibin! Em mafê jiyanê nedin provokator û kompoloperestan!

— Bijî têkoşîna serxwebûn û azadiya Partiya me û gelê me, ya li bin pêşengiya Sekreterê Gelemperî Abdullah OCALAN!

— Bimirin emperiyalîzm, mêtingerî û provokasyonên ji her şêweyî!

Berpirsiyariya PKK li Ewrupa
13 Êlûn 1988

Rûçikê mêtingeran ê nuh: ÇEKÊN KÎMYEVÎ

Nameyeka rojnamevanekî Kurdistanî, ku li Mistbînê (Nisêbînê) kar dikir, giha destê me. Ew bixwe ji nêzîk ve buye şahidê zilm û hovitiya mêtingeran. Buye şahidê sitembariya li dijî gerîllayên ARGK û gelê Kurdistanê. Şopên çekên kîmyevî yên li ser laşan, bi raporên bijijkan û pisboran, bi bawirnameyan îspat kiriye. Di vê pirsê de, daxuyaniyeka xwe ya bi haydariyên kin, şiyand rojnameya me. Hun wê hinde birên nameya wî, di vê hejmara Berxwedanê de bixwînin.

Bi reya van haydariyên nuh, ku gihan destê me, divîbû em dîsa dest bavêjin pirsa bikaranîna çekên kîmyevî, ku ji demeka dirêje gelek tişt di vê pirsê de dihatin gotin û hinde haydariyên pêwist hebûn, ku datanîn holê, ev çek dihên bikaranîn. Bi bawirnameyan derdikeve holê, ku mêtingerên Tirk ên faşîst ji roja 1'ê Nîsanê, roja şerê li Çiyayê Bagokê heya niha, li dijî pêşmergeyên ARGK çekên kîmyevî bikardihênin. Herweha di şerê navçeya Xanî gundê Serîn jî çekên kîmyevî bikarhatine. Gundiyên ku bûne şahidên şer, dibêjin ku leşkeran bombeyên ku dumaneka zer derdixistan, davêtin kozên pêşmergeyan. Li ser laşê kuştiyan şopên ber û gulleyan nebû, hinde birîn hebin jî, ji laşan ji binî xwîn neherikîbû. Ev jî bi delîl ji me re îspat dikin, ku çekên kîmyevî hatine bikaranîn.

Mêtingerên Tirk ên faşîst, bilî hîma xwe ya leşkerî ya ji hezaran serbaz û bilî çekên xwe yên nûjen, nikarin xwe li hemberê pêşmergeyên ARGK rabigirin. Daku di şeran de gelek serbaz neyin kuştin û artêş şerên ji nêzîk neke, li kêleka top, tank û balafiran, niha jî destpêkirine ku çekên kîmyevî bikarbînin. Bi vî awahî, hêviya xwe bi çekên tunekirinê girêdidin.

Bi peymaneka navnetewan a sala 1925'ê, hatiye qedexekirin ku çekên kîmyevî li dijî hedefên sivîl û leşkerî bên bikaranîn. Wan çekên kîmyevî, ku Emerîka Bakur li Vîetnamê û rejîma Saddam li Kurdistana Başur bikaranîbûn, niha jî ji hêla mêtingerên Tirk ên faşîst li Kurdistana Bakur dihên bikaranîn. Gava ku ji hêlekê bi mejiyekî sextekar bikaranîna çekên kîmyevî ji hêla Saddamê faşîst protesto dikin, ji hêla din jî ew bixwe li dijî pêşmergeyên ARGK van çekan dişîxulînin. Mêtingerên Tirk ên faşîst, ku şer bi azînên xiniz birêvedibin, êrîşên hovtirîn ji yên serdema me pekdihênin û tu hoyeka navnetewan ya mirovayetî naynin pêşiya çavên xwe.

Bikaranîna çekên kîmyevî bi azînên wusa xiniz, berhemeka belengaziya mêtingerên Tirk bixwe ye. Ji bo li ser lingan girtina sîstema xwe ya dihilweşe, çekên qedexe bikardihênin. Ev liv, li dijî peymanên navnetewan e û wusa hoyên şer ên navnetewan, li kêlekê dihêlin.

Komara Tirk, li dijî pêşmergeyên ARGK û gelê me çekên kîmyevî bikardihêne

"Ez ji devê kesên buyeran dîtine,
ji bawirnameyên bijijk û pisboran
dikarim bi dokûmanan deynim pêşiya çavan,
ku Komara Tirk çekên kîmyevî
li dijî gerîllayên ARGK û gel bikardihêne..."

● Nameya rojnamevanekî, ku ji me re şiyandiye, datîne holê ku çekên kîmyevî dihên bikaranîn. Em birên vê nameyê yên li ser vê pirsê, ji zimanê Tirkî vedigerînin Kurdî û weke xwe diweşînin:

"...Du sedem hene, ku ez ji we re vê namê dinivisînim: Yekem; ez xwendevanê rojnameya we û weşanên Kurdî yên dinê me û nola xwendevanekî rojnameyên Kurdî, ez dixwazim têkilî kampanya we bibim, ku we bi navê **'Her mehê nameyek bo Berxwedan'** daye destpêkirin. Duwem; di rojnameye we de, ya meha Tebaxê de, nûçeyek li ser parêzkarên gundan hat weşandin. Bingeha wê nûçeyê ez bi xwe me. Ez ji nêzîk ve haydar bûme, ka çawa parêzkariya gundan ber bi hilweşînê ve diçe...'

"Kovara Berxwedan a bi nirx, sedema bingehîn ku ez ji we re dinivîsim ev ve: Sîstema parêzkariya gundan, bi kotekê dihê berdewam kirin. Ê din tu kes naxwaze, ku vê rastiyê veşêre. Lê parêzkarên gundan ên hene, gelek tişt bi serê gel dihênin. Ez dixwazim kirinên wan bi kurtî binivisînim: **Tevlî operasyonên leşkerî dibin, mirovên bêguneh dikujin, gliya gel dikin, mirovan didin girtin, dibin sedema fîşkirina mirovan, eşîrvaniyê zixt û germ dikin, pîkoliyan li gel dikin, dibin sedema koçberkirina gel, dibin sedema qedexeyan weke ku tu kes nekaribe derkeve kolanan, malê gundiyan talan dikin, herçuqasî hevalbendên dewletê ne jî carnan direşînin ser tomofîlên dewletê, memuran tehdîd dikin û bi vî awahî dibin sedema kuştina gelek welatperweran.**

Di vê dema dawiyê de, gelek parêzkarên gundan karê xwe berdan. Lê yên mayin jî, mixabim xwe diqulibînin sektorekê. Lê temana van jî kin e. Wê bêne hilweşandin. Ji ber ku li êrdimê herkesek wan bi XAÎN'tiyê gunehbar dike. An wê bi tevayî xwe ji gel qutbikin, an jî wê karên xwe berdin. Alternatîfeka din, bê gotin, ji bo wan tuneye.

Lê dostên hêja! Guman nekin ku dijmin radize. Ji bona berdewamkirina polîtîkaya kuştina biran bi destê biran, ji niha ve xwe anîne ser kar. Rûxîna parêzkariya gundan nêzik e. Lê niha jî dixwazin ciwanan ji xwe re bikarbînin, vê armancê danîne pêşiya xwe. Her salê gelek xort dibistanên navîn û lîse diqedînin, lê gişt bê kar dimînin. Niha dixwazin ji wan re dibistana "Tîmên lêxistinê" vekin. Di nêzîk de wê dest bi avakirina dibistanê bikin. Ev dibistan wê li navçeya Şîrnexê be. Kesên ku bawerî nakin, bila rojnameya "Mîlliyet" ya 31'ê Tebaxê sala 1988'ê bixwînin.

Ev buyer, aliyek ji rûçikê parêzkariya gundan e û pîlana Komara Tirk a ji bo domana pêş e.

Ez û hinde hevalên min, di buyera Nisêbînê ya vê dawiyê de, rastî em gelek şaş man. Piştî her operasyonekê, pêşî rojnamevan dihên cihê buyeran. Wê rojê dora êvarî 20 mirî şanî rojnamevanan kirin, lê herkesek belav bibû û vegeriya bû mala xwe. Ji rojnameyan, em tenê sê nûner mabûn. Vêca em çi bibînin! Miriyan kirine torbeyên jî naylonê. Tenê serî vekirî hîştibûn, daku şanî bikin. Laş gişt xistibûn torbeyên ji naylonê. Heya hingê tu kuştiyek, nekiribûn wê rewşê. Ez bixwe gelek çûbûm, ji bo kişandina fotoxrafên kuştiyan. Lê tiştekî wusa, hîn min tucaran nedîtibû. Pîşangekirina di torbeyên naylonê de?..

Buyera vê dawiyê jî li navçeya Xanî bajarê Amadê çêbû. Hate daxuyanîkirin, ku 2 mîlîtan mirî ketine destan. Lê name ji hinde serbazan ji me re hatin, ku ew jî têkilî wê operasyonê bibûn. Merkeza rojnameya me, cîddiyeta pirsê rind fahmkir. Lêkolîn û hurkolînên bijijkan û pisboran ên di cihê buyeran de, herweha fotoxrafên kuştiyan, pir eşkere datanîn holê ku tiştekî derî mirovayetî di 5 buyerên vê dawiyê de, hatiye kirin, ku giriya mirovan dianî.

Rastiyek derkete holê. Li dijî endamên rêkxistinan û gel, ên ku li Kurdistana Bakur hatibûn kuştin, çekên kîmyevî hatibûn bikaranîn. Dema ku li ser vê pirsê nûçe ji bo rojnameyê dihatin amadekirin, ji ber tehdîdên li min hatin kirin û ji ber ku ez jî têkilî van xebatan bibûm, ez necar mam, ku bêm vê derê...'

M. A."

---

*Mixabirê **Berxwedanê** hevpeyvînek (roportaj) digel welatparêzekî Kurd, ku çûbû Kurdistanê çêkir*

"...Baweriya me tenê bi PKK û xebata wê heye"

— *Tu çuyî Kurdistanê û vegeriyayî. Çuyî kîjan êrdiman, çi dît û rastî kîjan zehmetiyan buyî?*

— Dema em ji mala xwe derdikevin, bi dilekî xweş em berê xwe didin welatê xwe. Lê ku hema em ketin nav tixûbên Tirkan, şîrê heftrojîn ji dev û pozê me dertê. Mirov poşîman dibe, ku çuye iznê.

— *Te li welat çi dît, çi hebû. Rewşa welat çawa bû?*

— Du sal berê jî ez çûbûm welat. Ji hesreta dilê min bû, ku kesek li cem kesekî rûniştibaya. Rastî kesekî nedikarî û nediwerî devê xwe vekiriba, ya dilê xwe bigotiba û tiştekî li ser welatê xwe ji devê xwe derxistiba.

— *Ma te bi gel re da û stand?*

— Ez bîr û baweriyên xwe dibêjim. Ez bawer dikim, salek namîne, wê gel xwe tevde bike yek. Gel tev, wê têkilî şoreşê bibe û rabe. Ji niha ve gel xwe gelek pêşve biriye û wê xwe pir pêşvetir jî bibe.

— *Ma rewşa gel çi bû, mirovan çi digot û dikiran?*

— Gelê me dibêje ku, ew ber û gulleyên li Kurdistanê vê rojê dihên peqandin, li Îran û Iraqê jî nehatine peqandin. Weke ku Tirkan li Kibrisê şer kirî, nikarin li Kurdistanê şer bikin. Li Kibrisê Tirk biserketin, lê li Kurdistanê em wê biserkevin.

— *Ên di wê dawiyê de şehîd ketin, pêşmerge bûn an ji gel bûn?*

— Ez piraniya wan nasdikim. Dizanim kurên kê ne û bavên wan nasdikim. Tev xortên gundî bûn, lê hevalên Apociyan bûn. Xebatên di nava gundan de dikirin, xwarin didan pêşmergan û saloxan ji pêşmergan re dibiran. Bi her awahî alîkariya partîzanên PKK dikiran. Dewleta Tirk daxuyankir, ku Apociyan kuştine, lê ev daxuyanî ji hemû aliyan ve vir û derew bû. Ji xwe gelê me jî ê din nema bawerî bi mêtingeran û gotinên wan dihêne. Gel pir baş dizane ji ber çê derewan dikin û wan xweş nasdike, bi wan dizane.

— *Miriyên wan birin ku, çawa kirin?*

— Mirî nedan xwediyên wan. Birin bajarê Diyarbekrê. Xwediyên wan ji gelek derdoran xwe li Diyarbekrê civandin. Du roj û du şevan, gel û dewleta Tirkan rabûne hev. Weke serhildanekê çêbû. Gel şehîdên xwe ji destê dewleta dijmin derxist. Û birin gundên wan.

— *Tu ji ku çuyî kuderê, te heya ku dît?*

— Dema min pir nebû, ez gelek negeriyam. Lê ez rastî tiştekê hatim. Dixwazim vê buyerê ji we re bêjim.

Ez û kurê xalê xwe, em ji bajarê Sêrtê derketin. Em gihîştin Kehniya Kevanê Girê û me av vexwar. Min dît ku tomofîleka sipî ber me ve dihê, lê mîna bayê dihê ajotin. Hat li cem me rawestiya. Heft xort jê derketin. Tev bi çek û rext bûn. Kurê xalê min naskirin û pirs li hev kirin. Me ji wan pirsî; "Hun ji ku derê dihên û diçin ku derê?" Gotin; "Em ji Şirnexê dihên, li Şirnexê şerekî mezin heye. Me jî Yûzbaşiyek û du serbaz kuştin." Kurê xalê min dîsa ji wan pirsî; "Hun niha çi dikin?" Gotin: "Em niha ji xwe re digerin." Wusa xweya dikir, ku bi roj digeriyan û bi şev jî şer dikiran.

— *Li dermafê Parêzkarên Gundan, gel çi dibêje. Dîtina gel a li ser wan çiye?*

— Kuştina "Parêzkarên Gundan", kuştina wan çehşan, ji bo gel dîlan û seyran e, def û dawet e. Gava yek ji wan dihê kuştin, gel kêfxweş û şa dibe. Min ji komeka gundiyan pirsî li ser wan çehşan. Gotin min; "Heke Apocî rayên wan nebirin û koka wan neynin, em wê vî karî pêk bînin. Ji ber ku ew çehşên bêbext, sîxurên dewleta Romî ne."

— *Tu her demê ji Apociyan diaxifî. Ma gelê me bo partiyên din çi dibêje? Xebata wan çibû?*

— Ez rastiyê ji te re bêjim? Tu ji Xwedê bawer bike, gundiyan li ser wan wusa digot:

"Kesek ne navê wan dizane û ne jî tiştekî li ser wan dibihîse. Ji PKK pêve, gel tu kesekî nasnake û nizane. Ji xebata PKK pêve, em tiştekî nabihîsin. Baweriya me tenê bi PKK û xebata wê heye."

— *Tu berê ji bo xebatê gelek sist buyî. Niha rewşa te çawan e?*

— Gava ez çûme welat, merivên min li min kombûn û gelek bi min şabûn. Ji ber ku bawer dikiran, ku min ji wan re hinde tiştên Partiyê û nûçeyan biriye. Gava dîtin ku ne wusa ye, gotin min: "Ma hun şerm û fedî nakin. Em li vir mal bi mal **Serxwebûn** û **Berxwedanê** digerînin û şev û rojan li yekê digerin, te bi xwe re yekê jî ji me re naniye." Xurtaniya wan, rastî dilê min tijî kir û ê din ez ji xebatê nema dimînim.

Ez gelekî spasî we dikim ku hun hatin ba min û bûn mêhvanê min jî. Ji can û dil ez xebata we pîroz dikim û ji bîr nekin ku ez tim û tim bi we re me.

— *Em jî te spas dikin, ku te ev gotinên baş gihandin me. Her hebe xebata te!*

★

"Min êşên birayên me yên ji Kurdistana Başur ji nêzîk ve dîtin"

Destpêk di rûpela dawî de

mil bi wan re ye, lê dewleta Tirk destur nadê vê yekê. Gelek kêfa wan hat û gotin min, ku ew jî têgihîştinê, ku dewleta Tirk desturan nadê. Herweha, min ji merivekî xwe bihîst, ku PKK piştgiriya têkoşîna li Kurdistana Başur dike. Min vê yekê jî got wan û ji min xwestin, ku ez spasiya wan bigihînim PKK.

Berî hertiştî ez dixwazim bêjim, ez bûme şahid, ku hisabên dewleta Tirk ên li ser birayên me yên ji Kurdistana Başur, negirtine. Bi kêmasî, heya niha dewleta Tirk nekariye bigihe armancên xwe. Pêşî dewleta Tirk bawer dikir, wê bibin kesên hatine kirêkirin û serbazên bi dirav bo wan, û digotin ev, ji bo karekî wusa amade ne. Hinde berpirsiyarên Komara Tirk digotin; 'ev jî Tirk in, heke me van bi dest ve anî, em wê li canê PKK bixwînin!' Lê gava dewleta Tirk di vir de negiha armancên xwe, li ber ronahiya keleporên dîroka xwe, dest bi pîkolî û işkencan kir. Xwest wan bitirsîne û daxwazên xwe bi wan bide pejirandin. Digotin, 'heke hun bi me nekin, em wê we bidin destê dîktatoriya Saddam.' Dewleta Tirk xwest wan berde hevûdu, lê daxwaz bir ser neketin. Rastî birayên me wusa bi bizmit (dîsîplîn) derketin, ku mirov heyranî wan bimîne. Dewleta Tirk dixwest bi xwarin û vexwarinê wan bîne ser reya xwe, lê birayên me gelek hînî van tiştan bûne û xwe erzan nekirin. Vê daxwaza dewleta Tirk, ji dil vegerandin. Lê ev rewş, mindal -jin û kalan xist nav zehmetiyeka mezin. Ji ber ku, ev mirovên me ji mêj têhn û birçî mabûn, ji hêla fîzîkî ve bêmecal ketibûn û hinek jî ketibûn nava rewşa mirinê. Piraniya wan sist ketibûn û ji ber çekên kîmyevî, gelek ji wan nexweş bûn. Nexweşî ketibû canên wan. Heya roja 22.9.1988'ê tenê li kampa li Amedê, 9 zaro gişt bi hevre 16 kes jiyana xwe hundakiribûn. Bi dehan kes li nexweşxanan in. Lê van nexweşan, şanî biyaniyan nakin. Ji ber ku baş li wan nanêrin jî, roj bi roj rewşa wan nebaştir dibe. Heke ev rewş bêhtir berdewam bike, wê mirovên me kom bi kom, bimirin.

Pirsên razanê û battaniyan nehatine veristin, pirsên avê û şuştinê nehatine veristin. Û nayin veristin jî, ji ber ku dewleta Tirk, ne mîna mirovên polîtîk li van mirovên me dinêre; bi çavê kole û dîliyan li wan dinêre. Weke min gotî, dewleta Tirk ji bo armanceke van mirovên me aniye van kampan, lê negihîşt armanca xwe. Dixwest wan li dijî şoreşa Kurdistana Bakur bikarbîne. Lê niha rind dizane, nikare vê yekê bike, lewma jî serî dide pîkolî û işkencan. Ji xwe ji bo işkencê çi delîl jî ne giring e, hema gava behsa endamên an dilxwazên PKK dihê kirin, avên diherikin jî dirawestin. Azînên vê nolê, pêşemîn li ser pêşmergeyên Talabanî bikardihênin, ji ber ku li gora wan ev zanatirin.

Ên di kampa Amadê de, bi piranî ji meqera Lak-1 û derdorên we hatine, û gişt mirovên ji gel ên sivîl in.

Sê daxwazên van mirovên me yên pêwist hene:

1- Ji bona ku hoyên vegerînê bên amadekirin, afirandina alîkariyên navnetewan li Ewrupa û welatên din,

2- Ji bona ku saziyên alîkariyê yên navnetewan, alîkariyên xwe bi destê xwe bikin û endamên xwe yên tendurustiyê bişeyînin, kirina xebateka dijwar,

3- Ji bona ku vegerîna 400 pêşmergeyan neyê rawestandin, ku di nav penahan de ne, kirina xebateka navnetewan ya polîtîk.

Gelê bajarê Amedê, amadeye ku alîkariyeka mezin bike, lê dewleta Tirk vê yekê nahêle. Gelê me bêmal û belengaz e, lê dixwaze dîsa jî nan û pîvazên xwe, di nav xwe û birayên xwe de par bike. Lê mêtinger destura vê yekê nadin.

Heke derfet bimin bikeve, di rojên pêşin de ez wê dîsa ji we re binivisînim...

Silava min bo we"

Sosyal-demokratên cîhanê û hêstirên derewîn

Piştî ku faşîstên Iraqê dest bi derkirina mirovên Kurd kirin, mal û gundên wan wêrankirin, bi gaz û napalmê jîna mirov, sewal û giya li Kurdistanê sohtin (dawiya Tebaxa sala 1988'ê) sosyal-demokratên Ewrupayê di pêşiya wan de yên Tirkiyê xwedî li Kurdên, ku penah bûne derketine û xwe wilo dilnazik û Kurdperwer nîşan didin... tu dibêjî, evana bo Kurdan çukas baş in û çi dostên dirist in.

Bi rastî, gelek Kurdên me yên reben bi vê dilovaniya sosyal-demokratan hatine xapandin, hinde mirovên bê çare Erdal Înonû yên din bi "Babo" navkirin. Ne tenê Kurdên me yên belengaz û reben, ên ku ji ber bombê gazê û sunguyên Erebên faşîst direvin bi vê camêriyê u hembêz vekirinê hatine xapandin, belê gelek partî, komele û kesên, ku xwe Kurdnas û welatperwer dibînin jî ketine dav û kemenda sosyal-demokratiyê. Lê mîna Kurd dibêjin: "**Dîzkê got; binê min ji zêr e, heskoyê got; va ez ji binê te têm**".

Dîroka Kurdistanê li ber çavên me ye, em dikarin jê fêrbibin, ku sosyal-demokratên cîhanê hêstirên krokodîlan (tîmsahan) bi ser me de berê jî barandine. Lê çi caran nebûne heval û dostên gelê me û mafê yên netewî di serxwebûn û azadiyê de nepejirandine.

Di **Komcivîna Navnetewan a Duwemîn** de li Zûrîch, di Tebaxa sala 1930'ê de partiya "Taşnak" a Ermenî, ya ku xwe mîna parêzekî û berdevekî bo partiya Kurdî "Xweybûn" di nav sosyal-demokratên Ewrupa de nîşan dida, di nivîsîna xwe de bang li partiyên navnetewiya duwemîn kir û got: *"Pirsa Kurdî gelek giringe bo navnetewiya me, ji ber ku gava ev pirs neyê veristin, wê aşîtiyê di Rojhilata Navîn de têxîne dijwariyê... ji ber ku ajanên **Navnetewiya Sêwemîn** bizavên xwe dikin, ji bona ku destên xwe deynin ser tevgera Kurdî... van bizavan li gor rastîniyê ne, ji ber ku Kurd têhoş dibin, ku cîhanê dev ji wan berda ye. **Û diyarkirina** dilovaniyê bo Kurdan ji aliyê me ve, wê westana kesên, ku di Kurdistanê de westanekî dijminî li hember navnetewiya Moskow rawestane, xurtbike."*

Serekê komîtiya kargêrî ya navnetewiya duwemîn westana partiyên sosyal-demokrat li hember tevgera rizgariya netewî ya Kurdî aşkere kir û got: *"Berî ku guftegotin li ser girêka Kurdî vebe, dilê min heye, ku ez çende şanikan li ser westana me ji vê pevçûnê diyar bikim. Çetiniya yekem di wê rastiyê de ye, ku pirsa Kurdî ji me re nuh e û divê em li xwe bin, ku çuqas serpêka me di dogişên Ewrupî de xurt be, wê bo me pir çetin be têgihîştina pirsên derî Ewrupî. Bi ser de jî, girêka Kurdî, ji aliyê xebatî ve, bi çare û nêrin, ku tev ne wek ên din e û çetiniya duwemîn jî, ewe ku em ditirsin, **ev şerê Kurdî ji dogişekî hundir Tirkiyê tenê, bibe girêkekî Iraq, Îran û Suriyê û gelek tevlihevî yên cîhanî di nava welatên ku pêwendiyên wan bi vê girêkê re hene pêda bibin**...'*

*"Partiya Ermenî (Taşnak) diyar kir, ku tevgera Kurdî dijî Tirkiyê ye, lê kesek nikare soz û peymanê bide, ku ewê li welatên me navkirine belav nebe, hingê wê dijwariya vêketina cengekî di parekî fireh de ji herêmê pêda bibe. Çetiniya duwemîn, bi ser de jî, pêwîstiyeka wê ya giring bo me heye, Navnetewiya Duwemîn a, ku bi ramyariya mafê çarenivîsê bo netewan bawer dike, di wê demê de jî diyar dike, ku ev maf divêt ne bi reya çekan û xwînê bite qedandin, ji ber ku eve cengê li welatên, ku têkilî pêre hene û li teviya cîhanê vêdixîne. Û em niha li hember rastiyekê ne, ku Kurd bo **Serxwebûna** xwe şer dikin. Ma ne em dev ji westana xwe ya bingehîn di warê dogişa rizgariya netewî de berdidin, eger me şerê xwînî yê gelê Kurd geş kir ?!... gelê Kurd wê dewletekê di Yekîtiya Netewan de nebîne, ku alîkariyê bidê... loma, çare û rastîniya tenha, em di van nîrên berçav de pê rabin ewe, ku ez çi giringiyê nabînim, bo em xwe tev pirsa Kurdî bikin."*

Gelek tiştên giring, em dikarin ji van gotinan derxînin ber ronahiyê û xwe pê mijûl bikin:

1- Partiya Taşnak a Ermenî ji sosyal-demokratan xwastiye, ku ewan dilovaniyekê bo Kurdan diyar bikin, bo westana kesên pêşverû di tevgera Kurdî de jar bikin.

2- Sosyal-demokratên Ewrupayê dijî serxwebûna Kurdistanê ne.

3- Sosyal-demokratên, ku bi derewînî piştgirtina gelan dikin, nedixwestin gelê me li perçeyên din ên Kurdistanê, ji bilî yê bin destê Tirkiyê seriyê xwe hilde. Çima? Ji ber ku wê demê Tirkiyê bi tevayî neketibû bin lepên wan. Li Iraq, Suriye û Îranê koloniyalîstên Îngilîz û Frense xwedî destelatî û hêz bûn.

4- Sosyal-demokrat dijî têkoşîna çekdarî ya gelê Kurd in û bawer dikin, ku wê dijminên Kurd mafên netewî bo Kurdan bê şerê çekdarî bidin.

5- Sosyal-demokratan dixwestin reya dîplomasî, di warê navnetewî de û di hundir Yekîtiya Netewan de li pêş gelê me girêdin û ji gelê me re diyarkirin, ku pirsa wî bo wan negiringe û çi dewlet jî ne amadene bo alîkariya wî bikin.

Piştî van dan û standinên, ku çi caran bêhna dostaniyê jê nayê, sosyal-demokratan belavokekî xwe derxistin û têde gotin, ku ewan **dijî serbirrîn û qirkirina gelê Kurd in... û Navnetewiya Duwemîn dijî mafê çarenivîsê bo netewan e, eger bi çek û xwînrêtinê pêkhat.**

Wilo em dibînin, ku nêrîna sosyal-demokratan di pirsa Kurdî de, neynika çîn û komikên civatî yên dijî gelan e.

Ev nêrîna dijî serxwebûna Kurd û Kurdistanê, di dîroka partiyên sosyal-demokrat de nehate guhartin. Lê dîsa jî gelek Kurdên me bi wan hatine xapandin, di wan partiyan de bûne endam û hene ji Kurdan xwe mîna rêberan di nav gelê me de nîşan didin, rêberên ku hertim li ser serxwebûn û azadiya me diaxivin, lê ji aliyekî din ve endam in di partiyên Ewrupî yên sosyal-demokrat de û ji wan re ajantiyê li ser tevgera Kurdî dikin û pilanên wan di nav gelê me de bi cih tînin. Hindeka bi gotina devê xwe, bi nivîsîna xwe sazmanên Ewrupî rexne dikin û dibêjinê; çima hun di mafê dijî PKK de wilo sistin, çima hacetên we yên polêsî û yên bi dizî dijî PKK nalivin û komelên wan ên huner, çandeyî û ramyarî kilît nakin?!...

Ev dipirsin, çima PKK wan mîna dijminên gelê Kurd dinase? Gelo ma eger PKK negot, wê gelê Kurd ê nebêje?...

Partiya SHP a Tirkî û hevalbendên wan ên Ewrupî, mîna Mitterand û Chesson li Frense û Vogel û yên din li Almanya Rojava, di dirêjahiya cenga Iraq û Îranê de, hemû rengên alîkariyê dane xwînmijê Iraqê Saddam Hûseyin, gelê Kurd jî bi wan çekan û jehr û bombeyan heya niha tê qirkirin, bi mebesta tunekirinê. Ma bo çi rojekê dijî kirinên Saddam Hûseyin nepeyivîn?

Hinek ji me Kurdan van sosyal-demokratan bo Kurdistanê dost dinasin û dibêjin wan "Kurdistan Dostlari". Pirsa min eve: Gava kurê te bite kuştin û dostê te devê xwe veneke, gava mala te bite hilweşandin alîkariya te neke, gava keça te di zindanan de bibe leyistoka serbazên bênamus û dostê te xwe nelivîne û gava tu bo azadiya xwe tivingê hilgirê, bo te bibêje tu terorîstî, ma dostaniya wî di kuderê de ye?

Ez vê ne tenê li ser sosyal-demokratan dibêjim.

Em tev dizanin, ku di hefteya yekem de ji hêrîşa Saddam Hûseyin li ser gelê Kurd, komcivîna Partiya Sosyalîsta Demokrat a Almanya-SPD hebû. Ma çi di wir de bo gelê Kurd hat gotin an biryar kirin? Ma eve dostaniya SPD?

Erê, gava Kongresa Emerîkî ya ku bi xwe Saddam Hûseyin têvedabû cenga dijî Îranê, li hember çekên kîmyevî li Kurdistanê derket, hingê sosyal-demokratan jî devên xwe vekirin û careka din di dîroka xwe de "dijî qirkirina gelê Kurd" axifîn. Ev jî hatiye gotin, heya ku berî wan partiyên din ên bêhtir hevalbendên USA ne gotinekî dostaniyê bo gelê Kurd bibêjin.

Tiştê ku nakeve seriyê mirovan rewşa partî û komikên Kurdî ye. Evên ku baş dizanin sosyal-demokrat heya kuderê hevalê reya gelê me ne û dîsa jî hevsarê xwe dane dest wan, mil bi mil bi SHP re li eywanên Ewrupa li alîkariyê degerin, li pariyek nan bo mirovên Kurd, ku rûmet bi darê zorê jê hatiye standin û li ber deriyê Atatûrk hatine civandin.

Hinde Kurd jî hene, bi xwe li ser rista sosyal-demokratan di dîrokê de nivîsandine û ewan riswa kirine, mîna Abdulrahman Qasimlo serekê PDK-Îran, di nivîsara "Kurdistan û Kurd - 1970" de û niha bi partiya xwe ve ew buye hevalbendê sosyal-demokratiyê. Qasimlo berê gotibû: *"Aşkere ye, ku serekên Navnetewiya Duwemîn çi caran bo wan parastina mafên gelê Kurd ne giring bû, lê ji rêhîştina tevgera rizgariya netewa Kurdî û xistina wê bin posîdeya hevalbendên koloniyalîstan, armanca wan e..."* û *"Serekê Navnetewiya duwemîn ditirsiya, ku xebata gelê Kurd bibe têkoşîneka çekdar ê dijî koloniyalîzmê di Rojhilata Navîn de."*

Îro jî Qasimlo dibîne, ku daxwaza serxwebûna Kurdistanê xewn û xeyale û di hundir kongra partiya xwe de (kongra heştemîn) ev bîr û baweriya sist û revrevok li gora rêça sosyal-demokratiyê belav kir.

Şêx Îzzedîn Hûseynî, di hevpeyvîna bi radiyoyê Avustraliya re (Roja 09. 06. 1988, para Kurdî), li ser **Qasimlo wusa dibêje**: *"Bi bîr û bawerî min, mixabin, sazmanên (rêkxistinên) siyasî yên Kurdistanî Îran, wek Hizbî Demokrat û Komele, Faris bi xwe jî Îranî nînin wekî, ku ew Îranî ne, ne wekî ku Qasimlo, ya ewê din Îranî ne."* Û Şêx Îzzedîn, li ser otonomî (xud-muxtarî) dibêje: *"Min li mêje, pênc-şeş sal e, ku gîştime ew bawerî, xud-muxtarî ne tiştek e. Ya dibê milletî Kurd xebat neket, danîşe li malî xwe û teslîm bê, yan eger xebat diket bo rizgarî biket..."*

Erê, xebata gelê Kurd giha qonaxekî, ku basikê rojhilat û başûr ji NATO (Tirkiye) di bin lêdanên şoreşa serxwebûn û azadiyê de dilerize, sosyal-demokrat û sosyalîstên Ewrupa û bi wan re yên Tirkiyê û li pey wan jî yên mîna tajiyên nêçîrê, têkil û ajanên Kurd ên ku dijminiya tevgera serxwebûnê bo xwe kirine karê bi qezenc, tev bi hevre dixebitin, ku gelê me ji vê "sewdayê" dakeve qonaxa destmaçkirinê. Rê li têkoşîna çekdarî dibirrin û tevgera gelê me dikin bin hîkariya sosyal-demokratiyê. Iro delîve bo wan çêbuye, serpêhatina gelê me li başûrê Kurdistanê bo wan delîve ya paşîne. Wê bi şekir, pîlav, şîr û "Coca-Cola", wê bi soz û peymanên penahiyê û jîna li Ewrupa, wê bi soza xud-muxtarî (otonomî) û mafên çandeyî, wê bi navê mafên mirovan bilivin û hêrîşa xwe bibin ser tevgera rizgariya netewa Kurd û pêşengiya wê ya şoreşger, ku gelê me ji serxwebûnê, ji têkoşîna çekdarî, ji mafê xwe yê bingehîn vegere û peyatiya wan bike.

Eve rista sosyal-demokratiyê di dîroka têkoşîna gelê Kurd de, rista xiyanetê u razana di hembêza dijmin de.

Cankurd / 1988

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a xwedî petrolên dewlemend

SÊRT

—I—

NAVÊ SÊRTÊ

Cara pêşemîn nîjadên Samî, vê derdorê ji xwe re nola cihekî niştecihî hilbijartine. Nîjadên Samî cara pêşemîn navê "Keert" dane vê derdorê, ku dihê maneya "**bajêr.**" Dure Kurd xwe li vir niştecih dikin. Lê bi derketina Îslamiyetiyê, artêşên Ereban vê derdorê dîsa dagîrdikin û vedigirin. Erebên misilman, navê derdorê li gora pêşveçûna xwe ya çandî diguhurînin û dikin "**Seert.**" Gava ku dagîrkarên Tirk dure serdestiya xwe li ser êrdimê avadikin, navê êrdimê dikin "**Siirt.**" Lê gelê me yê Kurd, herdemê navê vê êrdimê bi şêweya "**Sêrt**" nimadiye.

DÎROKA SÊRTÊ

Dîroka êrdima Sêrtê, ku xwediyê kehniyên binerdî yên dewlemend e, xwe dirêjî berî niha û bi 4.000 salan dike. Dîroka li ser xaka êrdima Sêrtê, bi niştecihbûna nîjadên Kurdî li ser vê xakê destpêdike. Ev êrdima me ku heya niha rastî dagîrkariyên gelek hêzên biyanî buye, pêşî ket bin serdestiya Samiyan (bavpîrên Ereban). Piştî Samiyan, nîjadên nola Babiliyan û Sasaniyan doliwgeriya xwe li vê êrdimê avakirine. Di domana dorfirehbûna olê Îslamî de (di dema xalîfe Omer de), Ereb bûn serdestê êrdimê. Lê gava ku di vê demê de, gelek xîlafî, dubendî û pozberiyên hundurî di nav Ereban de derketin, Bîzansî deliv ji vê rewşê girtin û xwe kirin hêza serdest li vê êrdimê. Gava ku eşîrên Tirkan bi şerê Malazgirdê di sala 1071'ê de cara pêşîn lingên xwe avêtin axa Anadolu, Sêrt bû yek ji wan êrdiman, ku pêşemîn hate dagîrkirin û vegirtin. Ji vê demê û pêve, mîrikên Tirkan ên babetî doliwgeriya xwe li êrdimê damezirandin. Padîşahê Osmaniyan Yavuz Sultan Selîm, piştî ku ji şerê li Deşta Çaldiranê vegeriya, xaka Sêrtê tevlî tixubên împaratoriya Osmanî kir. Û Sêrt kire navenda sancaqeka girêdayiyê Amadê. Piştî danezanekirina "Komara" Tirk, ev der bû navenda bajarekî.

Ev êrdima me ku hinde navçeyên wê girêdayiyê Botanê ne, di domana dîrokê de herdemê rastî dagîrkariyan buye. Ji ber ku gelek hêz hatine û çûne, Sêrt buye êrdimeka Kurdistanê ya xwediyê berhemên dîrokî yên dewlemend. Hinde ji van berhemên dîrokî, ku heya niha hîn hene, ev ên jêr in:

Mizgefta Asakir: Di navenda suka bajêr de ye. Lewma navekî wê jî, bi nola "Mizgefta Sukê" hatiye danîn. Ev avahiya dîrokî, di sedsala XIII.'an de hatiye avakirin. Bi endizyariyeka herî zirav û narîn hatiye avakirin.

Mizgefta "Komarê": Navê vê mizgeftê yê kevnare, "Xidir El Ahdar'' e. Nayê zanîn, ku ji hêla kî hatiye avakirin. Lê ji ber ku navê wê yê kevnare Erebiye, guman heye ku ji hêla Ereban hatibe çêkirin.

Hemama Kawam: Di sedsala XI.'an de, di dema Selçukiyan de hatiye avakirin.

Kehniya Serê Sukê: Navê kevnare, bi navê "Sukul-Eyn" dihê zanîn. Ev berhema endizyarî jî, di dema Selçukiyan de, di sedsala XI.'an de hatiye çêkirin.

Mizgefta Bilind: Ev mizgefta ku di navenda bajarê Sêrtê de ye, di sala 1129'an de hatiye avakirin. Mînbera wê ji dara gûzê hatiye çêkirin.

Li êrdima Sêrtê hinde cihên ziyaretan jî hene, ku ji hêla şênî pîroz dihên nasîn. Hinek ji wan ev in:

Ziyareta Şêx Musa: Mirovên nexweş ên ku dest û lingên wan nagirê, bi hêviya başbûnê dihên vê ziyaretê. Li ser reya bajarê Helebê ye.

Ziyareta Şêx Ebu Wefa: Di destpêka serê reya ku diçe navenda bajarê Sêrtê de ye. Bi hêviya, ku wê êşên seriyan başbike, dihê ziyaretkirin.

Ziyareta Şêx El Tirkî: Kesên diçin heçê, vê ziyaret dikin.

Ziyareta Şêx Xalefî: Li kêleka vê ziyaretê, bîreka tijî av heye. Bawerî pê heye, ku kesên ava vê bîrê vexwun û nexweşiya puşiyan bi wan re hebe, baş dibin.

Ziyareta Şêx Horonî: Dihê gotin, ku kî xwe bi ava li kêleka vê ziyaretê bişu, wê ji nexweşiya kurdeşen (nexweşiyeka çermî) rizgar bibe.

Ziyareta Şêx Îlyas: Li kêleka avahiya belediyê ye. Zarokên ku di dema xwe de hîn nikarin birêve herin, daku bikaribin birêve biçin, dihênin vê ziyaretê.

REWŞA ERDNÎGARIYA SÊRTÊ

Bajarê Sêrtê di nav Avên Botan û Kêzerê de ye. Li ser platoyeka ku ji deryayê 930 metre bilinde, hatiye avakirin. Ji rojhilat bi Wan û Çolamergê, ji başur bi Mêrdînê, ji rojava bi Amadê, ji bakur bi Muş û Bêtlîsê hatiye zivirandin. 10 navçeyên Sêrtê hene: **Îlloh, Xana Hawêl, Qubîn, Dih, Hezo, Misric, Berwarî, Sason, Şirnex û Xizxêr.** Gişt bi hevre, 27 qopanî û 464 gund, girêdayiyên bajarê Sêrtê û navçeyên Sêrtê ne. Bilî van, 574 ziving (mezra) jî hene.

Firehiya xaka Sêrtê 11.003 km².'ye. Li ser her km².'yekê 53 mirov dijin. Hêjmara şênî gişt bi hevre, 578.000 kes e. Ji sedan 47,6 kes li bajaran, 52,4 kes jî li gund û zivingan dijin.

Ji erdê Sêrtê, ji sedî 75 çiya ye, ji sedî 20 gir û kaş e, ji sedî 5 jî berî û zozan e. Çiyayên li bakura Sêrtê bi piraniya xwe asê ne û der-deran jî bi rêlîstanên ji

darên beruyan (mazî) hatine niximandin. Çiyayên li başur jî, nola deştên zuwa xuya dikin.

Ji sedî 10 ji axên Sêrtê dihên çinandin, ji sedî 17 rêl û rêlîstan in, ji sedî 11 salekê nayin çinandin, ji sedî 28,5 beyar û mêrge ne û ji sedî 35,5 jî êrdên ku karê çandinê li wan nayê kirin in.

Li bakur û rojhilata Sêrtê, Çiyayên **Torosên Başur** bilinddibin. Çiyayên Torosê li rojavayê Sêrtê ber bi sê aliyan ve belavdibin, û xwe ji vir dirêjî Çiyayên **Zaxrosê** dikin û tevlî wan dibin. Şaxên van çiyan yên li ser êrdima Sêrtê ev in: Çiyayê **Sasonê** (2.500 metre bilind e), Çiyayê **Bilokî**, Çiyayê **Kov** (2.750 metre bilind e), Çiyayê **Kerzêvî** (2.650 metre bilind e) û Çiyayê **Gûran**. Ev çiyayên bilind ji hêla avên ku diherikin Ava Tîr, hatine birrîn û nola newal û kendalên mezin dihên xuyakirin. Li başur û rojavayê Sêrtê jî Çiyayê **Mereto** (2.967 metre bilind e), Çiyayê **Herekol** (2.943 metre bilind e), Çiyayê **Korkandîl**, Çiyayê **Gîrênar**, Çiyayê **Raman** (1.228 metre bilind e), Çiyayê **Cudî** û Çiyayê **Tanîn** bilind dibin. Herweha Çiyayê **Gabarê** jî bilind dibe, ku êrdeka fireh digire û 1.831 metre bilind e. Bilî van, hîn gelek çiyayên gir û hur hene.

Ji hêla çem û avan, êrdima Sêrtê, êrdimeka Kurdistanê ya dewlemend e. **Ava Botanê**, ya ku ji çiyayên bakur dihê, tixubên Îlloh û Farqînê û tixubên Îlloh û Bismilê dixêze û tevlî Ava Tîr dibe. **Ava Tîr**, ya ku ji aliyê Amedê ve dihê, ji başura Îllohê derbas dibe. Ava Tîr, herweha tixubên Sêrt û Mêrdînê heya Cizîra Botan ji hev dibire. **Çemê Pişyarê** yê li Hezo bi xummîn û gurmîn diherike. Gava ku berf dihelin, di meha biharê ya yekemîn de, çem bi avê rind tijî dibe û bi dijwarî diherike. Wusa diherike, ku ne derfet be mirov bikaribin jê derbas bibin. **Ava Başur**, ku ji başura Bêtlîsê diherike û ji navenda navçeya Xana Hawêl derbas dibe, ber bi aliyê başur ve diherike û tevlî Ava Tîr dibe. Ji keviya gundê Kêzerê, li rojavayê navenda Sêrtê **Çemê Kêzerê** diherike. Ev çem û **Çemê Qubînê**, ji çemên nîvmezin in. Herdu çem li başur xwe digihînin Ava Tîr û ber bi yek aliyê ve li kêleka hev diherikin. Ava Botanê tixubek digel newala di nav bajarê Sêrtê û navçeya Dihê datîne û diherike vê newalê. Li başur xwe digihîne Ava Tîr. Lê Ava Botanê, ava dijwartirîn e ji hemû avên vê êrdimê. Ne di mehên zivistanê, ne jî di mehên havînê de rê nadê. Avekî wusaye, ku avên wê ji binî diherikin.

Piraniya xaka Sêrtê bi çiya hatiye xemilandin. Merg, beyar û zozanên êrdima Sêrtê, li derdorên navçeyên Îlloh, Qubîn û Misricê ne. Zozanên pêwisttirîn ev in: **Deşta Xerzan, Zozana Îlloh û Zozana Qubîn.**

KEHNIYÊN DEWLEMENDIYÊ YÊN BINERDÎ LI SÊRTÊ

Êrdima Sêrtê, ji aliyê kehniyên binerdî gelek dewlemend e. Dewlemendiyên binerdî yên Sêrtê, di aboriya mêtingeran de cihekî pêwist digirin. Hebûna kehniyên petrolê yên dewlemend, vê êrdimê ji bo mêtingeran kiriye gelek pêwist.

Du kehniyên petrolê di sala 1940'an de li Çiyayê Ramanê hatin peyda kirin. Petrola ku ji derdorên Raman û Garzanê dihê derxistin, di rafîneriya Îllohê de dihê şixulandin. Ji bilî van kehniyan, dure li Misricê kehniya Maxrîp, li Hezo kehniya Şelniyo û li Xana Hawêl jî kehniya Çelîklî hatin peyda kirin. Di rojekê de, 900.000 ton petrol dihê şixulandin.

Di sala 1966'ê de xeteka boriyên petrolê ya 494 kîlometre hate avakirin. Bi vê xetê, petrola êrdimê, diherikînin Xaliça Îskenderunê. Petrolê ku ji vê êrdimê dihê derxistin, îro ji petrolên "Peymana Netewî" ji sedî 90 e. Mêtinger, ji ber ku Sêrt xwediyê kehniyên petrolê yên dewlemend e, navê Sêrtê "bîra petrolên Tirkiyê" danîne. Û daku bi hesanî van kehniyên pêtrolê yên pêwist bimijin, ji gelek aliyan ve rê anîne derdorên petrolê. Herweha ji rojavayê Tirkiyê heya Misricê jî reyeka xeta trênan avakirine.

Li navçeya Şirnexê jî kehniyên asfaltît (komûr) ên dewlemend hene. Kapasîta van komûran, hevqas mezin e, ku bikaribe bersiva debariyên 27 bajaran bide. Kehniyên asfaltîtê, ji hêla Saziya Komûran ya Tirkiyê dihên şixulandin. Di rojekê de 400 ton komûr dihê derxistin.

Di sala 1969'ê de, li gundê Madenê navçeya Xizxêr hinde lêkolîn hatin çêkirin. Di dawiyê de, mêtingeran derxiste holê ku 26.000.000 ton kupfer (bakır), ya ji sedî 2,3 tenor e, li vir heye. Di sala 1979'ê de, saziya bi navê "Etîbank", dest bi xebatên derxistina bakirê kir. Emperiyalîstên Almanya Rojava jî, xwestin bibin hevparê vê dewlemendiya mezin. Ji bo bi hevre derxistina bakira li Xizxêrê, roja 2'ê Adarê sala 1984'ê, di nav firmeya Almanya Rojava Preussag AG. û Tirkan Etîbank û Alarko Holding AŞ. de peymanek hate îmzekirin. Li gora vê peymanê, ji profîtên (karên diravî) bikevin destan, wê ji sedî 49 ji bo firmeya Almanî Preussag AG. be, ji sedî 46 wê ji bo Etîbank be û ji sedî 5 jî bo Alarko Holdîng AŞ. be. Piştî ku peyman hate îmzekirin pêve, mihendisên Almanî hatin navçeya Xizxêr û destpêkirin, ku rezervên nuh peyda bikin û karên derxistina resorsan lezandin. Weke hatî diyarkirin, ji her 600.000 ton cewherê, wê 89.000 ton bakira ji sedî 18 tenor, 18.000 ton zînka (çînko) ji sedî 45 tenor û 237.000 ton konservasyona prît a bi kûkûrt bêtin derxistin.

Li derdorên Dodan navçeya Xana Hawêl, di van salên dawiyê de gazê xwerustiyê (naturgaz) hatiye peydakirin. 81 kîlometre dur ji Çiyayê Dodanê, ku li wir gazê xwerustiyê heye, li Raman û Garzanê 16 bîr hatine kolandin. Bi sîstema EOD ji gaza xwerustiyê, kàrbondîoksît diherikînin van bîran. Kapasîta van bîran 2.700 varîl e. Mêtinger, pîlana xwe dikin ku vê kapasîtê bigihînin 50.000 varîlan. Li gora vê pîlanê, di 20 salan de kapasîte, wê xwe bigihîne 70.000 varîlan. Bi vî awahî, bi derxistina gazê bi vê kapasîtê, li gora nirxa dolarê Emerîka yê niha, wê biqasî 15 mîlyar dolar, profîtên nuh li ser hesîlatên neteweyî ya dewleta Tirk, wê bên danîn.

Talan û mêtina li ser kehniyên binerdî yên dewlemendiyê, bi şêweyeka gelek ronî û vekirî dihê dîtin. Li ser xaka gelê me resorsên dewlemend dihên peydakirin. Burjuwaziya mêtinger bi van xwe li ser piyan digire. Ji hêla din gelê me ji van dewlemendiyên xwe tu berjewend nikare bigire. Bi ser de jî, bi hîma ku dewleta Tirk a mêtinger ji talana ji van kehniyên dewlemendiyê distîne, jiyaneka pîkoliyê, zînatê, qirkirinê û dîliyê li ser gelê me serdest dike. Ne tenê mirovên gelê me di bin xebatkarên erzan di van saziyan de, herweha keda mirovên me jî dihê mêtin. Ev bêdadiya ku li cîhanê kêm dihê dîtin, ê din berxwedaneka dîrokî li hemberê xwe dibîne. Ewên ku bi her awahî dihên mêtandin û keda wan dihê xwarin, cihê xwe di berxwedanê de digirin, li dijî yên ku dimêtin û xwedî li her tiştên xwe derdikevin, ku heya niha ji destê wan hatibûn derxistin.

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

Berpirsiyariya PKK li Ewrupa belavokek anî der:

JI BO HEMÛ WELATPERWER, PÊŞVEÇUYÎ, DEMOKRAT Û ŞOREŞGERAN RE

Em li dijî êrîşên dihên ser gelê Kurdistanê û leyistokên li hemberê şerê serxwebûnê bitêkoşin!

● ***"Çepera pêwisttirîn li dijî komplo û êrîşên emperiyalîzmê yên xiniz û li pêşiya analîza 'di aşitiyê de jiyana bi hevre', ku li dijî Lenînîzmê ye û dixwazin li êrdima Rojhilata Navîn bikarbînin, têkoşîna rizgariya neteweyî ye ku ji hêla PKK dihê birêvebirin. Ji ber ku PKK, girêdayiyê Marksîzmê û Lenînîzmê ye û berjewendên gelê xwe ji xwe re bingeh digire, îroj bi şêweya hêza şoreşgertirîn a êrdimê, xwe gihandiye refên pêşîn... Li ser vê rewşa objektîf, ku pêşveçunên wusa pêwist di xwe de vedişêre, hinde derdorên ku dixwazin têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me pêşkêşî emperiyalîzmê bikin, derdikevin holê..."***

● ***"Li gora vê pîlana nuh, ku di metropolên emperiyalîzmê de hatiya amadekirin û rîsandin, dixwazin PKK û pêşengiya wê bêhîm bikin û wê dîrûşma 'PKK'eyeka demokrat', ku em wê rind nasdikin û hemû provokatorên derketine wê gelek li ser zimanên xwe gerandine, di jiyanê de pêkbînin. Bi vî awahî provokasiyon, dixwaze xwedî li keleporên rêkxistinê derkeve û bi çalakî biserkeve... Lê gava ku ev armanca wan zu derkete pêşiya çavan, nekarîn komployên xwe bikarbînin û bi şêweyeka rabirî ji hemû girsên gel, çareya xwe di revînê de dîtin û xwe avêtin bextê ezbeniyên xwe... Dîroka Partiya me bi têkoşîna li dijî vê û provokasiyonên vê nolê tijî ye..."***

Nivîs di rûpelên 19 û 20.'an de

ÇALAKVANIYA PAYIZÊ LI SERANSERÊ KURDISTANÊ DIDOME

Bi hatina mehên payizê, li çar hêlên Kurdistanê jî, domaneka livbaziyên dorfireh destpêkir. Li gelek êrdimên Kurdistanê, livbaziyên mezin û berfireh hatin bikaranîn. Bi van livbaziyên nuh, lêdanên mezin li mêtingerên faşîst hatin xistin.

Yekîtiyên artêşa mêtingerên faşîst, li hemberê livbaziyên me û ji ber ku lêdanên mezin girtine, dengên xwe birrîn û nehîştin çi nûçe belavbibin. Xebitîn ku hemû livbaziyan veşartî bihêlin. Ev liv jî, livek wusa ye, ku mêtingerên faşîst herdemê birêdixin. Bi vî awahî dixwazin bibêjin, ku li Kurdistanê ji binî livbazî nebûne û gerîllayên me sist ketine. Lê bilî hemû keftûleftên wan, nikarin lêdanên ku dixwun, livbaziyên me yên ku pêşvedikevin, veşêrin. Ji ber ku, livbaziyên me di demeka kin de belavî tevayî Kurdistanê dibin û herder bi banga pêşmergeyan tijî dibin.

Ji livbaziyên ku di vê meha dawiyê de çêbûne, ku me hinde ji wan di hejmara Berxwedanê ya buhurî de weşandin, mirov dibîne ku di van mehên payizê de, şerê me yê rizgariya neteweyî, domaneka livbaziyên tunde jiyan dike. Li kêleka vegirtina bajaran û êrîşên li ser kerekolên leşkerî, êrîşên herifandinê (sabotaj) jî bi firehî dihên pêkanîn. Di domana vê çalakvaniyê de, têkoşîna me pêşveçûnên herî mezin bi destê xwe ve aniye.

Roja 20'ê Êlûnê, li navçeyên Şirnex û Qilaban, du şerên ji hev cuda derketibûn û pênc serbaz hatin kuştin. Şerê yekemîn li Şirnexê derket. Şerek di navbera yekîtiya ARGK û yekîtiyeka dijmin a operasyonan de derket û sê serbaz hatin kuştin. Li Qilaban jî du serbaz hatin kuştin. Herweha diyar dibe, ku di şer de hinde serbaz jî birîndar ketine. Çi hundabûnên yekîtiya ARGK nebûne û piştî şer yekîtiya ARGK xwe ji derdorên şer, durxistiye.

Her di vê mêjuyê de, yekîtiyeka pêşmergeyên ARGK li navçeya Elkê jî kemînek vegirt. Serleşkerek û heft serbaz hatin kuştin. Yekîtiya ARGK, ku vê kemînê li pêşiya yekîtiyeka dijmin a operasyonan vegirtibû, di şerê derketî de, rokêtan û çekên otomatîk ên sivik bikaranî. Di vî şerî de jî gelek serbazên dijmin birîndar ketine. Ev livbazî posîdeyên mezin li ser gelê me birêvebir.

Roja 26'ê Êlûnê jî, li navenda navçeya Wêranşahr bajarê Ruhayê, kemînek li pêşiya cemseyeka leşkerî ya artêşa mêtinger, hat vegirtin. Cemse, tevlî yên têde hat tunekirin.

Livbaziya li Wêranşahrê jî, hîkariyên mezin li gelê me kir. Bi bicihanîna livbaziyeka vê nolê di navenda navçeyê de, hîma ARGK ya çalakvaniyê çêtir dihê fahmkirin. Yekîtiyên ARGK ji mêj gihane wê hîmê, ku bikaribin li her deran lêdanên mezin li dijmin bixin.

Roja 25'ê Êlûnê, li bajarê Çewlikê (Bîngol) jî livbaziyek pêkhat. Di vê livbaziyê de jî, hemû hacetên şantiyekê bi tevayî hatin tunekirin.

Li derdorên bajarê Serhedê (Qers) jî, roja 26'ê Êlûnê êrîşek çû ser kerekoleka leşkerî ya dijmin. Weke saloxên ber destê me bûne, diyar dibe ku di vê livbaziyê de jî, hinde serbazên dijmin hatine kuştin an jî birîndar ketine.

Herweha di vê domanê de, li derdorên Dêrsimê navçeyên Xozat û Çemîşgezekê êrîş çûn ser sê kerekolên dijmin. Bi dehan serbazên mêtingeran hatine kuştin an jî birîndar ketine. Di hersê livbaziyan de jî, çi hundabûnên hêzên ARGK nebûne.

Li navçeya Mistbînê bajarê Mêrdînê jî, zivingeka (mezra) sîxurekî bi tevayî hat şewitandin û bi milyonan Lîrên Tirkî zîrar giha sîxurî.

Agahî û nûçe digihin rojnameya me, ku li derdorên Botanê û Dêrsimê şerên dijwar berdewam dikin û carnan yekîtiyên ARGK û hêzên mêtingeran rastî hevûdu dibin û direşînin ser hevûdu. Carnan jî bi seetan şer dewam dikin.

ÊRÎŞEK ÇÛ SER NAVÇEYA ELKÊ

19 parêzkarên gundan çekên xwe berdan

Yekîtiyeka ARGK, roja 1'ê Cotmehê êrîşek bir ser navenda navçeya Elkê. Civîneka dorfireh digel girsên gel çêkir. Hejmareka bilind ji welatperweran, di civînê de beşdar bûn.

Di civînê de pêşmergeyên ARGK ji bo gel axafên dorfireh çêkirin. Di domana civînê de, yekîtiyên artêşa mêtinger newerîn, ku êrîş bînin ser pêşmergeyan. Herweha gelek belavok hatin belavkirin.

Armancekî vê livbaziyê, bêhîmkirina sîstema parêzkariya gundan bû. Pêşmergeyan 19 parêzkarên gundan jî anîbûn civînê. Pêşmergeyên ARGK, daxuyankirin, ger bixwazin, dikarin tevan cih de bikujin; lê ji ber ku soz dabûn ku nema çekan li dijî gel û şoreşê hildin û efuya xwe xwestin, dîsa hatin berdan. Lê ji wan re hat gotin, heke dîsa bêbextiyên wusa bikin, wê carek din nayin efukirin.

Girsên gel piştgiriya vê biryara gerîllayên ARGK kirin. Girsên gel jî baweriyên xwe pêşkêş kirin û gotin, divê bêbextî neyê efukirin, lê ev kes ji hêla mêtingeran hatine xapandin û daku xwe ji vê şaşiyê rizgar bikin, biryareka wusa rast û hewceye.

Pêşmergeyên ARGK, dest danîn ser çek û hemû hacetên 14 parêzkarên gundan. Dure dawî bi civînê anîn û livbaziya xwe qedandin.

Livbazî, posîdeyên mezin li ser şêniyê derdorê birêvexist. Hedefgirtina sîstema parêzkariya gundan bi vê şêweyê, hemû bêbextan xist nava tirseka mezin û zehmetiyên dijwar. Gelek parêzkarên gundan, salox dişeyînin, ku dixwazin ew jî çekên xwe berdin û dev ji bêbextiyê berdin.

LI GIRTÎGEHA BURSA BERXWEDANA XWEBIRÇÎHÎŞTINÊ

Piştî ku pîkoliyên li girtîgehan dijwar bûn, girtiyan jî dîsa dest bi berxwedanên nuh kirin. Bi biryarên desturan, ku mêtinger niha dixwazin li girtîgehan bikarbînin, li kêleka ji holê rakirina hemû mafên ku bi destan ketibûn, dixwazin zagonên faşîst ên hişk û dijwar jî serdest bikin. Herçuqasî mêtinger danezane kirine ku ev biryar niha hatine rawestandin jî, bendên biryaran bi şêweyeka sextekarî dihên bikaranîn û zagonên faşîst ên dijwar di jiyanê de pêkdihênin.

Di dawiya meha Êlûnê de, mêtinger xwestin bi reya bikaranîna koteke, cihê girtiyan biguhurînin. Buyera guhurandina cihê girtiyan, dihat wê manayê, ku dixwazin biryarên destura nuh bidin destpêkirin. Lê di serî de dîliyên şer, endamên PKK, hemû girtiyên çep li dijî vê daxwazê rawestîn. Gava ku mêtinger dîtin wê nikaribin daxwazên xwe serdest bikin, destura êrîşa polês û serbazên xwe dan.

Buyer, roja 30'ê Êlûnê çêbû. Polês û serbazan, bi bombeyên tarîkirina çavan, çek û jopan êrîşî girtiyan kirin. Hat daxwuyanîkirin, ku di vê buyerê de, şoreşgerên bi navên Hasan Fikret Ulusoydan, Dursun Buyûkbaş, Saît Ozdemîr, Hûrriyet Şendemîrcî û Mahmut Altintaş xedar birîndar ketine. Herwusa 25 girtî jî, sivik birîndar ketine. Di destpêkê de nexwestin, girtiyên birîndar rakin nexweşxanan. Lê gava girtiyan zorî li wan kirin, ew jî necar man ku girtiyan bibin nexweşxanan.

Li ser van buyeran, 214 girtî, ji bo protestokirina pîkoliyan dest bi berxwedaneka xwebirçîhîştinê kirin. Berxwedan domdike, û heya dawiya pîkoliyan neyê, wê berdewam bike. Mêtinger dest bi bikaranînên nuh kirin, daku girtî dev ji berxwedana xwe berdin. Xwestin cezayên bizmitî bidin 80 girtiyan û bi vî awahî berxwedanê birawestînin.

Bilî hemû leyistok û pîkoliyan, girtî tev bi hevre, berxwedana xwe didomînin. Daxuyankirin, ku heya daxwaz neyin bicihanîn, wê berxwedan jî berdewambike.

Herweha, dihê danezanekirin ku li girtîgeha Dîlukê jî polês û serbazan êrîşî girtiyan kirine û şoreşgerê bi navê Alî Gûngor birîndar ketiye.

Nameyek li ser kampeka li Kurdistana Navîn, ku mirovên me yên ji Kurdistana Başur lê dimînin, giha rojnameya me. Em namê ji Tirkî vedigerînin Kurdî û pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:

"Min êşên birayên me yên ji Kurdistana Başur ji nêzîk ve dîtin"

"Ji bo Berxwedan,

tu girêdanek an pêwendiyeka min bi we re nîne, lê ji ber ku hun rêkxistineka têkoşînê ne, ez vê nameya xwe ji we re dişeyînim. Ji ber ku dewleta Tirk, bêhtirîn ji livbaziyên we ditirse. Ez bawer dikim, tenê hun dikarin posîde li saziyên alîkariyan ên Ewrupî bikin.

Roja 22.9.1988'ê, nola memurekî dewleta Tirk a faşîst, ez çûm kampa li Amadê, ku birayên me yên ji Kurdistana Başur lê dimînin. Derfeta hevdîtinê bi hinek ji wan re, kete destê min. Gava li kampê digeriyam, ez rastî hinde buyerên ku dilê mirovan disojin, bûm. Ji bona ez daxwazên wan ên zarurî bigihînim we, min guhdariya daxwazên wan kir. Min bi xwe jî got wan, ku ew ne tenê bi serê xwe ne, gelê Kurdistana Bakur jî dil dixwaze alîkariyan bike û mil bi

Dûmahîk di rûpela 22.'an de